המחיר 2.50 ל"י י"ז אדר ב' תשל"ג 21.3.73 מספר 1855 שנה 36

העולם הזה

מלחמת עדות ודורות

הבריה

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א: ב. מיכאל, חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל: אין גולדה

„עד לשנת 1876 לא שמענו עליה בכלל"

בשיחה עם תלמידים באופירה, שם קיבל אזרחות כבוד של העיר, הביע אתמול ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל את דעתו, כי אין גולדה. „עובדה היא," ציין מר זוארץ, „שעד 1876 לא שמענו עליה."

לדבריו, גולדה היא המצאה של כמה יהודים מתוסכלים, ובמציאות אין התופעה קיימת בכלל. „זוהי פונקציה המסכנת קיום העם היהודי," הוסיף מר זוארץ.

בתגובה לדברי מר זוארץ אמר הבוקר דובר מישרד ראש־הממשלה כי הדברים מצוצים מן האצבע, ואינם אלא „אוסף של שקרים, דברי הבל ורעות רוח."

„העובדה ההיסטורית היא," ציין הדובר, „שגולדה קיימת מאז ומתמיד, ושמענו עליה גם לפני 1876."

הבטחות

(מערכה אחת במחזה הנמשך והולך).

עם נכחר: באתי לקחת את מה ש־הבטחת.

אלוהים: אני הבטחתי? למי?

עם נכחר: לי. הבטחת לי ארץ.

אלוהים: מי אתה?

עם נכחר: עם נכחר.

אלוהים: מי בחר?

עם נכחר: אתה בחרת.

אלוהים: לא זוכר.

עם נכחר: יש לי פתק שנתת לאב׳שלי.

אלוהים: מה כתוב?

עם נכחר: שמגיע לו שטח. מן הנהר ועד למדבר.

אלוהים: בשביל מה?

עם נכחר: להקים בו עם נכחר.

אלוהים: מי זה, לעזאזל, אביך?

עם נכחר: אברהם אבינו. חי לפני ארבעת־אלפים־שנה.

אלוהים: אז מה אתה רוצה עכשיו?

עם נכחר: את השטח. את הארץ ה־מובטחת. זה שלי.

אלוהים: יש שם אנשים?

עם נכחר: לא. רק כמה ערבים. פרי־מיטבים.

אלוהים: אז קח! מה אתה בא אלי?

עם נכחר: כבר לקחתי.

אלוהים: נו?

עם נכחר: ולקחתי עוד קצת.

אלוהים: ומה עכשיו?

עם נכחר: את תמיכתך המוסרית.

אלוהים: אני לא ממונה על המוסר שלך.

עם נכחר: טוב. אז התמנית עכ־שיו. ברכותי. סך הכל אין לך הרבה עבודה. רק תשב בשקט ואל תתערב. אני כבר אסתדר איתם. ואתה תסתכל. אבל לא תתערב — נכון? הרי יש לי פתק והכל כתוב בו. (לוקח את הפתק ויוצא).

הכל צ־פוי

כמו נביא קדמון, נשלח בצו אלוה,
הוא קם ממרשבו אל עפר הבוגדים.
כמה גאה הלב, אשרינו שזכינו
שוב לראותך, מר סורקים, פועל, הולם, מרדים.

כחץ בכעופו, כנשר חג ממעל,
חלף לו ועבר, חצה את האולם,
חתר אל ספסלי מפלגת ל״ע
וכמו אריה שכול הוא התייצב מולם.

הוא לא שאג „מיפשים", „פעחסים",
„פאסקודניאקים",
או „לכו מפה לרוסיה," כמו שהיה צפוי.
הפעם הוא בחר מילות כאב וצער
וכך, בדם ליבו, שאג הגבר: „פוי!"

...לו כל העולם היה נייר־מחברת,
והעצים כולם הפכו לקולמוסים,
כלום אפשר היה ליצור אימרה כזו
נשגבת,
שכיית־חמדה, פנינונת — ביטוי עברי מקסים?

עשרה קבין של „פוי", הודיעו חז״לינו,
ירדו במתנה אלי עולם ומלואו —
תשעה קבין נטל הבר־הכנסת פורקים
וקב אחד של „פוי" נותר לו לעולם כולו.

נפלאים כתמיד

פעם, לפני אלפיים שנה, כשהיית פוגש מישהו ברחוב ואומר לו „שמע, העניין הזה עם ה... זה באמת לא בסדר," מיד היה האיש מתחייך ועונה בלב רחב: „נו, ברוסיה יותר טוב? ובכלל — הערבים יותר טובים?"

על המקום היית נאלץ להשתתק מול האמת המרה. מה שנכון נכון.

היום, אחרי אלפיים שנה, אתה פוגש את האיש ברחוב, ומייד הוא מזנק עליך ב־שמחה ושואג: „נו, קראת על התוכנית של פרוסט בלבנון? בדיוק אותו דבר כמו אצלנו! אתה רואה?" הוא זורק לך ו־מסתלק.

„רגע," אתה קורא לו, „מה השימחה?" „מה זה מה השימחה?!" הוא מתפלא, „אתה רואה — אנחנו לא יותר גרועים מהערבים!"

מה שנכון נכון. ובכלל, ברוסיה לא יותר טוב. כל הכבוד לנו!

המצאות וחידושים לחג הפורים

א. פטיש 5 ק״ג מצופה פלסטיק בעיצוב מהודר
להתגוננות סבילה בקרבות רחוב. נותן תחושת חג אמיתית. טוב גם ליום העצמאות. למהדרין — פטיש אוויר (קאמפרעסאר בלע״ז).

ב. מסיכה מאבוקדו
טובה גם לעור הפנים.

ג. כלי קיבוד לקיא (קיא־בוד)
לקליטת הקאות הנובעות מהאזנה וצפייה חוזרת בתוכניות פורים ברדיו ובטלוויזיה. לשימוש חד־פעמי בשיטת „הק־וזרוק". אופן ההכנה: טול מוסף פורים של אחד העיתונים הנפוצים ביותר, עשהו כאפרכסת והקא לתוכו בנוסח „הקא־את־המומחה".

ד. צחוקבריא לפורים
בשלושה דגמים בלעדיים: צחוק מתגלגל (1.25 ל״י); צחוק מתקפל (2.10 ל״י); צחוק צחוק (באריזה הכפולה החסכונית) —,19 ל״י בלבד.

ה. פתק
עשוי נייר משובח ומתאים במיוחד לאמהות עובדות לילדים אובדים. על האם המסורה להסביר בקצרה (עד שלוש שורות) למה התחפש בנה הפעם, ולהצמיד את הפתק בעזרת סיכה ביטחונית אל דש בגדו של השוטר הצבאי הקטן והנחמד.

ו. ציליגדר פדדה
מחומרים סינטטיים. נוח לחבישה בשעת סיור חג ברחוב הראשי. מתכווץ כמפוחית כל אימת שמכים עליו בפטיש פורים (ראה סעיף א׳) — וצועק בקול דרמאטי: „קוס אוחתק!" ניתן להשיג גם בדגמי: „ינעל אביך!" „לך קיבינימט!" „אתה חרה?" „כל הכבוד לצה״ל!"

ז. אוזן־המן אלקטרונית
עם בטריות מפרג או מסומסום.
כל מה שעליך לעשות הוא להרכיב את האוזן אצלך באוזן, ללחוץ על התנור, ומקהלה קקופונית של קולות פורימיים תעשה גם אותך עליז ושמח.
במבחר צלילים לפי הטעם: רעשנים, חצוצרות, שברי־זכוכית, תות־שדה ומישמיש.
לאחר השימוש ניתן לנצל את הבטריות כממתקים לילדים.

הגיגים*

גיג מיספר 1 — מי פצע את הילד קוזושווילי?

„יהודים לא מסוגלים ל־בצע מעשים כאלה" — הי־תה הדעה הכללית בין ה־גרוזינים. „זאת צריכה לה־יות בוודאי עבודה של ערבי."

ידיעות אחרונות, 13.3.73

אתם רואים, מזל שיש ערבים ב־ארץ. אחרת היינו חושדים שישנם יהו־דים סדיסטים. אבל לא, יהודים הרי לא מסוגלים לדברים כאלה — הגרוזינים יודעים זאת. יהודי יכול אולי להכות עד מוות ולגלח אשה, אבל להתעלל? זה מוכרח להיות שועל, או ציפור טרף, או ערבי. בכל אופן חיה. אז כהנא, בחייך תשאיר כמה ערבים בארץ, רק בשביל מיקרים כאלה, טוב?

שיקורת

תיאטרון

הם יגיעו מחר (**)
סיפורם של שני מכתבי אקספרס ש־נשלחו לפני שבוע מירושלים לתל־אביב באמצעות מישרד התקשורת. עדין ומלא פיוט.

קול קרא... והלכתי (***)
על פקיד במישרד התיירות.

חוזה פיליסיאנו (***)
ועד פועלים במאבק המיקצועי.

אהבה ים תיכונית (**)
סיפור אהבה של מורה לנהיגה ואשה. הומחז עפ״י „הנהגת בעלת הקרחת".

בלילה פורחים הכוכבים (*******)

קולנוע

ידע הבשרים (**)
נער הזוכה בחווייתו המינית הראשו־נה בתוך סטייק. עפ״י פורטנוי.

הצגת הקולנוע האחרונה (***)
סיפורו של צופה שניסה להשליט סדר בקולנוע „תמר".

מכתבים למערכת

תופסק שדידת חוף הים

כריית, או נכון יותר גניבת, חול הים לצורכי בניין, מלבד הנזק שהיא גורמת לנוף הארץ, היא פשע שאין דומה לו כלפי העם היהודי. שנאמר: „ארבה זרעך כחול אשר על שפת הים". כלומר, כל גרגר שווה לזרע וכל משאית עמוסה חול ים היא למעשה משאית עמוסה זר־עים. והלא את נפש ילדינו אנו כורתים.

ש. י. אבינועם, בני־ברק

מעשה הראוי לשבח

ביום שבת בשיבתי בבית קולנוע הייתי עדה לתופעה מעודדת. קבוצת צעירים שישבה מאחורי ועישנה, התעקשה להש־תמש באוזני כבמאפרה. הם ניערו לתו־כה את האפר ואף השאירו בה את בדלי הסיגריות בהקפידם שלא ללכלך את ריצפת הקולנוע. ואם לא די בכך, הרי בהפסקה מהרו ואספו שאריות נייר ופסולת שהיו פזורים באולם וגם אותם הקפידו לטמון באוזן הנ״ל. ראוי אי־פוא, שכל המלעיזים על הנוער יקראו מעשה זה.

שאלותי הן:
1. כיצד מנקים מאפרה?
2. מדוע אין מגבירים את המוסיקה באותו קולנוע, לא שמעתי כלום כל הסרט?
3. מי אמר למי: „עוזי וזימרת יה ויהי לי לישועה"?

צפורה פדות, ישי גינטיק

בעיות קריאה

קראתי בשקיקה רבה ובעיון רב את סיפורו של פנחס שדה „החיים כמשל" וגם את שאר ספריו, ולמרות הכל לא

(המשך בעמוד 3, טור 4)

* במיסגרת המדור „הגיגים" יפור־סם מדי שבוע גיג אחד. קורא שיאסוף 6 גיגים לפחות, יזכה בגיגית.

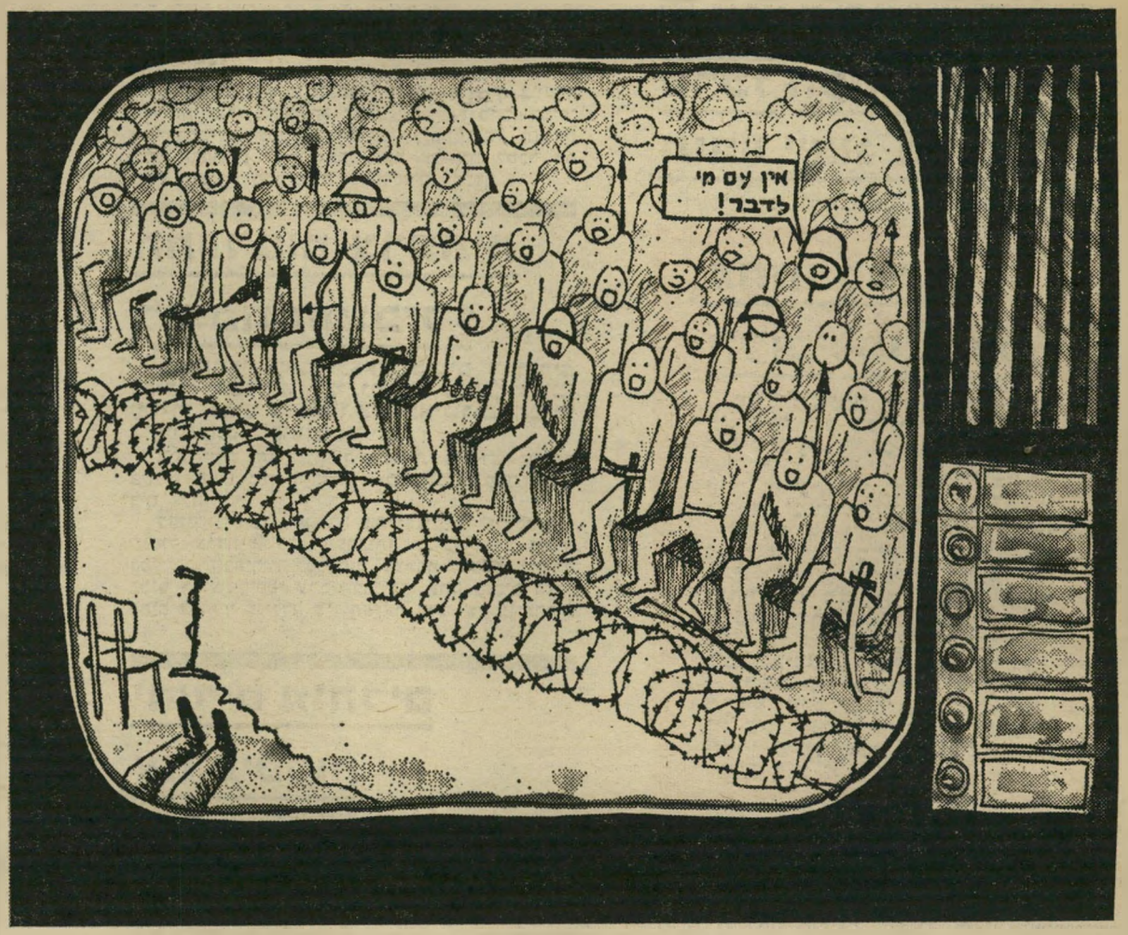
הארץ

ממישנתו של מייסדו:

משולים חיים לביצה קשה — בחוץ לבן, בפנים צהוב.

מ. ז.

(מתוך דבריו בכנס מגדלי עופות, נהלל 1936)

אחרי תוכניתו של דייויד פרוסט

שיח לוחמים

182391 : התעייפתי.

761504 : גם אני, בחיי.

182391 : אישוויץ ?

761504 : טרבלינקה.

182391 : איפה אתה עובד עכשיו ?

761504 : במשרד ראש־הממשלה. ואתה ?

182391 : הסברה.

761504 : חשבתי שאתה ברכש ?

182391 : הייתי, אבל אחרי העניין עם ה־מטוס הלובי, קיבלתי צו־קריאה לעבור להסברה לשבועיים־שלושה.

761504 : אח, אח, אח, איפה הימים הטובים שהייתי מת־על־קידוש־השם — תורן במשרד הדואר... איזה שלווה. רק ביום־השואה היה קצת עבודה אבל עם סיפוק !

182391 : משרד ראש־הממשלה זה כל כך קשה ?

761504 : קשה זה לא מלה ! יש עבודה למליונים, אתה שומע, למליונים ! רק בחודש שעבר הביאו לנו תגבורת מקי־שינב וקייב וגם זה לא הספיק.

182391 : גם בהסברה זה קריעת־תחת. של־שום שלחו אותי לעבוד בתכנית־טלביזיה של הבי.בי.סי. על המטוס הלובי...

761504 : ראיתי אותך. כל הכבוד. עבודה יפה.

182391 : דם הזועתי שם ! ממש דם ! את הרב כהנא אתה מכיר ?

761504 : שאלה...

182391 : גם הוא היה שם, אז אתה יכול לתאר לעצמך שלא ליקקתי דבש. הבן־אדם הזה הוא ממש סיוט עבדים. הרי אילמלי אנחנו, הוא לא היה מגיע לכלום.

761504 : ואני רק עכשיו חזרתי מארצות־הברית. פאנטומים, חוסיין, מסיבות־עיתונאים, מטוס לובי... לא היה לי רגע מנוחה.

182391 : בחיי נשבר לי. אני הולך לבקש לצאת לגמלאות.

761504 : תשכח מזה. אתה זוכר שסיפרו לנו פעם ש„ארבייט מאכט פראיי" ? אז זה היה בלוף וגם היום זה בלוף.

182391 : אז עד מתי, אני שואל אותך, עד מתי נעבוד כמו חמורים ?

761504 : עד שיביא אלינו דור חדש, ו־אנחנו נוכל לנוח.

(פורסם ב„פי האתון" שבועון הסטודנטים)

מה דעתך דוקטור?

תסביך מצדה

„תסביך מצדה", או בשמו המדעי „מסדא־פוביה", נחשב לאחת המחלות הנפוצות בארץ. המחלה איננה מוגבלת לגיל מסויים, אך שכיחה בעיקר אצל קשישים. להבדיל ממיקרי ה„פוביה" האחרים, יש ל„תסביך מצדה" כמה סימנים חיצוניים בולטים.

כיצד נכיר, איפוא, אדם החולה ב־„תסביך מצדה" ?

סימן ראשון ואופייני — יציאות תכופות ומהירות, בעיקר לחו"ל, המלוות בהטלת מיים מוגברת על אנשים ויישויות המהוות „טאבו" לגבי החולה. די בהזכרת ה„טאבו" המסויים כדי שהחולה ייכנס להתקף חריף, המגיע עד להתעלמות מקיומו של ה„טאבו" הנ"ל, בבחינת „אתה מרגיז אותי — יוק !"

סימן אחר, המייוחד ל„תסביך מצדה", הוא „מיקרה העין", כלומר נעיצת עיניים ישירה ונוקבת, ללא הזזת עפעפיים או תנועת אישונים, בפני בן השיח. („מיקרה העין" מחייב את החולה לשלמות גופנית, הגובלת באקרובטיקה, כדי לא לאבד את קשר המבטים).

קיימים בין החולים התרפקות וגעגועים אל העבר הרחוק של ימי ילדותם שחלפו ללא שוב. כל ויכוח או שיחה ייפתחו, בדרך כלל, במישפט הנוסטלגי של „אתה זוכר את הפוגרום של ..." או „היו ימים בהם דם יהודים היה..." וכו'. המישפט נאמר תוך עצימת עיניים וזימזום מתנגן של הלחן „העולם כולו נגדנו", המלווה ברקיעות קלות ובתיפוף על תוף מרים.

מה התרופה למחלה ? כאן, לצערנו, עומד המדע אין־אונים כימעט. אפילו ה־טיפול במכות־חשמל, אלות או הגיון, הוכיח עצמו כחסר תועלת ממשית. אולי תימצא תרופה אפקטיבית בעתיד.

תשמע, קודם כל אני בכלל לא אמרתי „ערבי מלוכלך". בסך הכל אמרתי שלכל ערבוש יש כובע מלוכלך. זה הכל.

חוץ מזה, אני אמרתי את זה בכלל ל־יהודי, ולא לערבי. מילא, אני יכול להבין שיהודי נעלב שקוראים לו „ערבי", אבל מה הערבים המושתנים האלו פתאום מת־רגשים ?! מה יש ? מה קרה ?

זה הכל תכסיס בחירות, תשמע לי. פתאום החאירות האלו מתרגשים שאומרים להם שהם מלוכלכים. פתאום זה מרגיז אותם ! ואני לא אומר לך את זה סתם — אני מכיר ת'ערבים טוב מאוד. תאמין לי, אני באמת מכיר אותם — הלוואי שהיה לי גרוש על כל ערבי שהרגתי...

מה ? בטח. בטח תרשום שאני מצטער על מה שאמרתי. כן, ואני גם לא אניד את זה יותר בקול רם. בטח !

(המשך מעמ' 2, טור 1)

בא לי בכלל לשכב איתו. אתם חוש־בים שאני נורמלי ? מה לעשות כדי להת־גבר על סטיותי ?

חנן זוויגנזון, קריית־אוננו

גילוי דעת

אנו, החתומים מטה, המועסקים ב־מישרד התיקשורת כעובדי מרכזת הטל־פונים הבינלאומית (18), מוחים בזה על העוול שנגרם לנו בטענה כי הננו מאזי־נים לשיחות הטלפון הבינלאומיות ש־מנהלים ראשי המדינה עם שגרירויו־תינו בחו"ל.

אנו רואים בטענה כי תפקידנו הוא פאסיבי ומצטמצם להאזנה בלבד, פגי־עה בתדמיתנו הציבורית וזלזול בעבודה החשובה, אותה אנו מבצעים מידי יום כיועצים לדרג הבכיר בעניינים דיפלו־מטיים.

לא נזכיר כאן את כל המגעים שקיימ־נו עם מרכזני טלפון בינלאומיים בכירים בבירות המערב, והמאמצים אותם הש־קענו בניסיון להגיע לשיחה ישירה (Person to person) בין מנהיגינו ל־ראשי מדינות ערב.

נסתפק רק בציון הישגים צנועים, ש־נעשו על ידינו תרחק מזרקורי הפיר־סומת, ולהם אנו אחראים במישרין :

* **בחירתו של ניקסון לתקופת כהונה שניה.**
* **רכישת 48 מטוסי „פאנטום" ו„סקייהוק" לחיל־האוויר.**
* **ביקורו של הנשיא שז"ר אצל הרבי מלובאביץ'.**
* **מינוי דיניץ במקום רבין.**

עם פיטוריהם הזמניים של שניים מ־חברינו, אנו מכריזים בזה על אי־נקיטת יוזמות פוליטיות נוספות — ואתם תראו לאן נגיע !

(—) המון חתימות.

המודעה הקטנה

הטמפורים הטמפורים

אחת מהחברות הנודעות למשקאות קלים פירסמה מודעה בעיתונות ובה היא מאחלת לנו חג־שמח עם טמפורים.

מייד ירדתי לחנות המכולת הסמוכה, קניתי שני טמפורים והשתמשתי בהם על־פי ההוראות המצורפות.

מה אגיד לכם, היתה זו חוויה בלתי נשכחת. יכולתי לרקוד, לשחות ולשחק טניס בחופשיות גמורה. שום דבר לא לחץ ולא העיק עלי.

נסה גם אתה ותרגיש כמוני ! חופשיים ומשוחררים — עם טמפורים!

גילוי עריות

● **טקס גילוי עריות מעל קברו של ד"ר מלכיאל ז"ל ייערך מחר בשעה 16.00. ישתתפו : הער"י הקדוש, עריה מתל־חי, עריה לוין ואחרים. בתוכנית האומנו־תית : עריות מהאופרה „העריה השואג". מוקירי זכרו — נא ראו זאת כהז־מנה אישית.**

ברכות

● **לשמעון פרס, שר הדואר עם הגיעך לרמזור, ברכות מחבריך לפקק.**

כל הזכויות

על השימוש בשמו, בדמותו ובערכיו של

עם ישראל

(כוכב הסדרות „אלכטוי־לנד" ו„אקסודוס")

שמורות בלעדית עם

החנועה לא"י השלמה

א"י השלמה

המדינה הנערצת ע"י המונים בכל העולם, עשוייה לתרום לקי־דום מעמדך הפוליטי ! הזדמנות פז בפניך — התקשר אלינו מייד.

אזהרה

כל הפוגע בזכויות השמורות עימנו, ימנע מעשות זאת מייד ויחסוך מעצמו אי־נעימויות והליכים משפטיים.

החנצלות

הכל החל בשיחה שניהלו אמנון אנג'ל, מועמד לבחירות מטעם רשימה הקרוייה „יחדיו" וסטודנט ערבי מ־הנועה „יש": „בגוש שלכם ניתן לכל ערבי פתק מלוכלך עם מספרי המו־עמדים של הגוש, בלי שמותיהם. ו־אפילו אם יכניסו סוס לרשימה. הערבי יצביע עבורו ללא היסוס."

משפט זה הביא לפיצוץ מערכת ה־

תשקיף

עימות גלוי עם בן־אהרון

יחסיו של מזכיר ההסתדרות יצחק בן־אהרון עם צמרת מיפלגת העבודה נכנסו השבוע לשלב של עימות.

אחרי שהובהר לבן־אהרון, כי הגוש המפא"יי החליט להחליפו בממעמד אחר, לפי הוראות מפורשות של פנחס ספיר, יצא בן־אהרון למאבק גלוי.

בצעד חסר תקדים בכל תולדות ההסתדרות, הוא כינס נציגים, חברי המערך, מעשרות ועדי עובדים באולם הישיבות של הוועד־הפועל והציע „לכונן מטה של ועדי עובדים שיגייס את המוני חברי ההסתדרות לנאמנות להסתדרות."

צעד כזה של בן־אהרון לא יעבור ללא תגובה מיידית מצד הנהגת המיפלגה. הפנייה אל „המוני חברי ההסתדרות" מעל לראשה של המיפלגה, מועצות הפועלים והאיגודים המיקצועיים — היא הנפת נס מרי גלוי. בהתייעצויות מיוחדות דנו השבוע ראשי הגוש כיצד לטפל בבן־אהרון. בינתיים משהה הגוש את ההליכים התקנוניים הדרושים כדי להכריז על הבחירות להסתדרות בספטמבר ומתעלם מחוקת ההסתדרות המחייבת קיום הבחירות להסתדרות במועד, אלא אם יתקיימו „נסיבות מיוחדות" המתירות דחייתן בשלושה חודשים לכל היותר.

סקר פופולאריות: בן־אהרון בראש

בן־אהרון שואב עידוד רב מתוצאות שלושה מחקרי דעת־קהל שנערכו לפי הזמנת מקורביו בחודשיים האחרונים בין חברי ההסתדרות, ובדקו את מי רוצים חברי ההסתדרות כמזכירם הכללי.

תוצאות שלושת המישאלים הוכיחו כי לבן־אהרון יתרון עצום על פני כל המועמדים האחרים של מיפלגת העבודה לתפקיד זה, כולל יוסף אלמוגי.

מסיבה זו סבור בן־אהרון, כי מיפלגת העבודה לא תוכל לוותר עליו אם רצונה לזכות בבחירות להסתדרות.

למרות נסיונותיו של בן־אהרון להתחיל במערכת בחירות עצמאית להסתדרות, כדי להעמיד את מיפלגתו בפני עובדה, הסתבר לו כבר בימים הראשונים שאין הדבר פשוט כל־כך.

גיזברות מיפלגת העבודה טרם אישרה לו כל תקציב לבחירות וביכולתה לסגור לו את הברז.

מסיבה זו לא מן הנמנע שנציגי המערך בוועדה המרכזת, כולל בן־אהרון עצמו, ייפגו אל מרכז המיפלגה בתביעה שמטה הבחירות לכנסת ינהל גם את מסע הבחירות להסתדרות, וזאת על־מנת לקבל את מלוא העזרה מהמיפלגה בכוח־אדם ובכסף.

התערבות צרפתית לטובת המזכ"ל?

בן־אהרון עומד לצאת בימים הקרובים לביקור בצרפת, שם יתקבל באופן רשמי על־ידי נציגי הסי.ג.ט.י. האיגודים המיקצועיים הפרו־קומוניסטיים.

הוא יהיה האישיות הישראלית היחידה שזכתה בשנים האחרונות לקבלת פנים רשמית מצד איגודים אלה.

בחוגי מיפלגת העבודה מתלוצצים כי זו פעולת־תגמול צרפתית על התערבותה כביכול של גולדה במערכת הבחירות לפרלמנט בצרפת, בעצם ביקורה בכנס הסוציאליסטי ערב הבחירות. עתה מנסים הצרפתים להחזיר לגולדה ע"י העלאת קרנו של בן־אהרון.

יהודים מנהלים את עיסקות שליטי הנפט הערבים

חקירות שערכו לאחרונה סוכני סוכנות החקירות הפדרלית של ארצות־הברית (אף.בי.איי.) על הגורמים המסתתרים מאחורי ספסרות המטבע הבינלאומית הגורמת למשבר בשווקי הכספים בעולם, העלו מימצאים מאלפים ביותר.

מסתבר כי בשווייץ פועלות כמאה קבוצות משפחתיות של יהודים שנמלטו ממדינות ערביות כמו עיראק, מצריים, לבנון ואירן. קבוצות אלה עומדות בקשרים הדוקים ביותר עם אילי־הון ערביים, בעיקר בארצות־הנפט. הקבוצות היהודיות מנהלות, לפי מימצאי האף.בי.איי. את מרבית החשקעות של שליטי נפיכויות הנפט, באמצעות מוסדות פינאנסיים מכובדים בשווייץ.

לפי ההערכה שולטות המשפחות היהודיות על שניים עד שלושה ביליון דולר, אותן הם יכולות לכוון כרצונם.

אגב, פימנים שונים מצביעים כי חלק מהכספים העוברים דרך אותם משפחות, מושקעים גם בישראל בעסקי ספסרות שונים, בקרקעות, מלונות והלוואות, וזאת באמצעות כמה מעולי עיראק ופרס בארץ.

לחצים מינהליים על אקדמאיים

מרצים ומדריכים באוניברסיטאות שונות בארץ, העוסקים גם בפעילות פוליטית, החלו מתלוננים לאחרונה, כי מורגש לחץ מינהלי כלפיהם שלא להשמיע בפומבי דיעות המנוגדות לעמדותיה המדיניות של הממשלה.

בכמה אוניברסיטאות בארץ הסתבר כי עובדי מינהלה אוספים חומר על פעילות פוליטית ועמדות מדיניות של מרצים שונים. לכמה מרצים, שאין להם קביעות במקומות עבודתם, נרמז גם שהם עלולים לאבד את מקום עבודתם אם תימשך הפעילות הפומבית שלהם.

מרכז הקואופרציה תובע ייצוג בכנסת

ראשי מרכז הקואופרציה העלו לאחרונה תביעה במוסדות מיפלגת העבודה, לכלול ברשימת מועמדי המערך לכנסת הבאה לפחות שני מועמדים ממרכז הקואופרציה.

הדרישה מסתכמת על התקדים שנוצר בעת שניתן מקום ברשימת מיפלגת העבודה לנציג קואופרטיב התחבורה אגד.

אנשי מרכז הקואופרציה טוענים כי 18 אלף חברי הקואופרטיבים, מלבד אלה של התחבורה, ובני משפחותיהם, עשויים להכתיח בחירת שני נציגים לכנסת.

מתנה לטייס הלובי: כלב דני

טייס־המישנה של המטוס הלובי שהתרסק בסיני, החוזר ומחזיר מפצעיו, יעזוב את ישראל עם שני מקורבי ביותר: כלב מגזע דני ענק, שיינתן לו ולאשתו כמתנה, בתיווך מישרד־החוץ הישראלי.

אשתו של הטייס הלובי, שבתקופת שחותה בישראל, חיתה ארוכות מישרד הביטחון, הובאה לביקור גם במועדון הלילה חירוי שלמי אבן־טור. שם התאהבה בכלב הדני של בעל המועדון, מרקו תורג'מן, ביקשה לגדל כלב דומה.

בהמלצת אנשי מישרד־החוץ העניק מרקו גור של כלב מגזע זה כשי לאשת הטייס, ומישרד־החוץ טיפל בכל סידורי העברת הכלב לחו"ל.

המס על מסיבות וחתונות יועלה שוב

המס הגבוה שהוטל בשנה שעברה על עריכת מסיבות, חתונות ונשפי בר־מיצווה באולמות, יועלה כנראה בפעם נוספת בשיעור גבוה יותר.

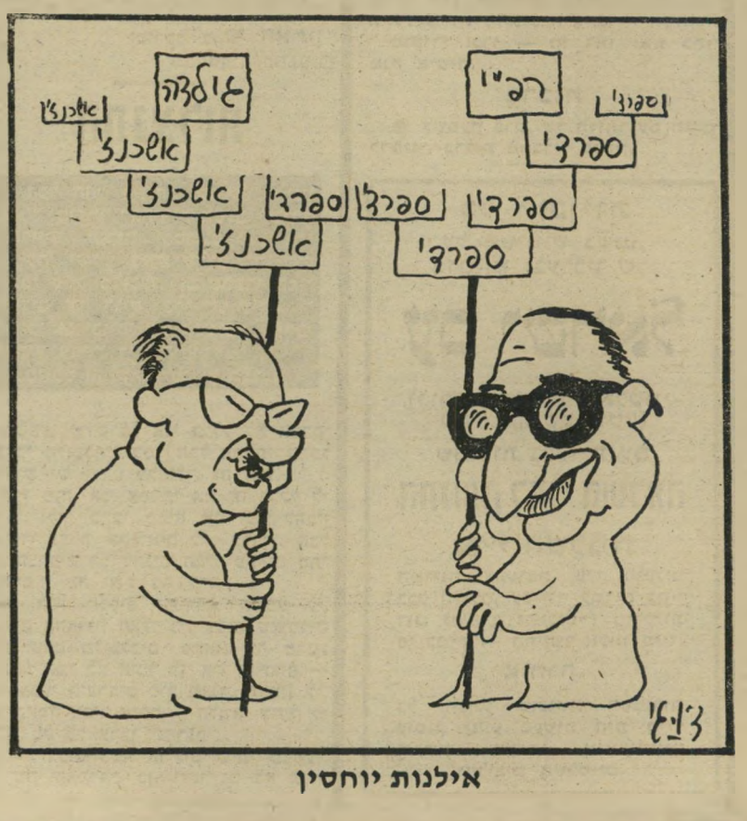
אנשי מישרד־האוצר טוענים כי הטלת המס לא הביאה לכל צימצום בהיקף הנשפים באולמות ובמיסי־סרי המוזמנים. על סמך בדיקה הגיעו אנשי האוצר למסקנה, כי אם יועלה המס בשיעור של 25% נוספים, יוכלו עורכי החתונות והנשפים לעמוד גם בכך.

כמיכן שוקלים אפשרות להחיל את המס גם על חגיגות ברית־מילה באולמות, שהיו עד כה פטורות ממס.

העלאת מחירים בקאונטרי קלאב

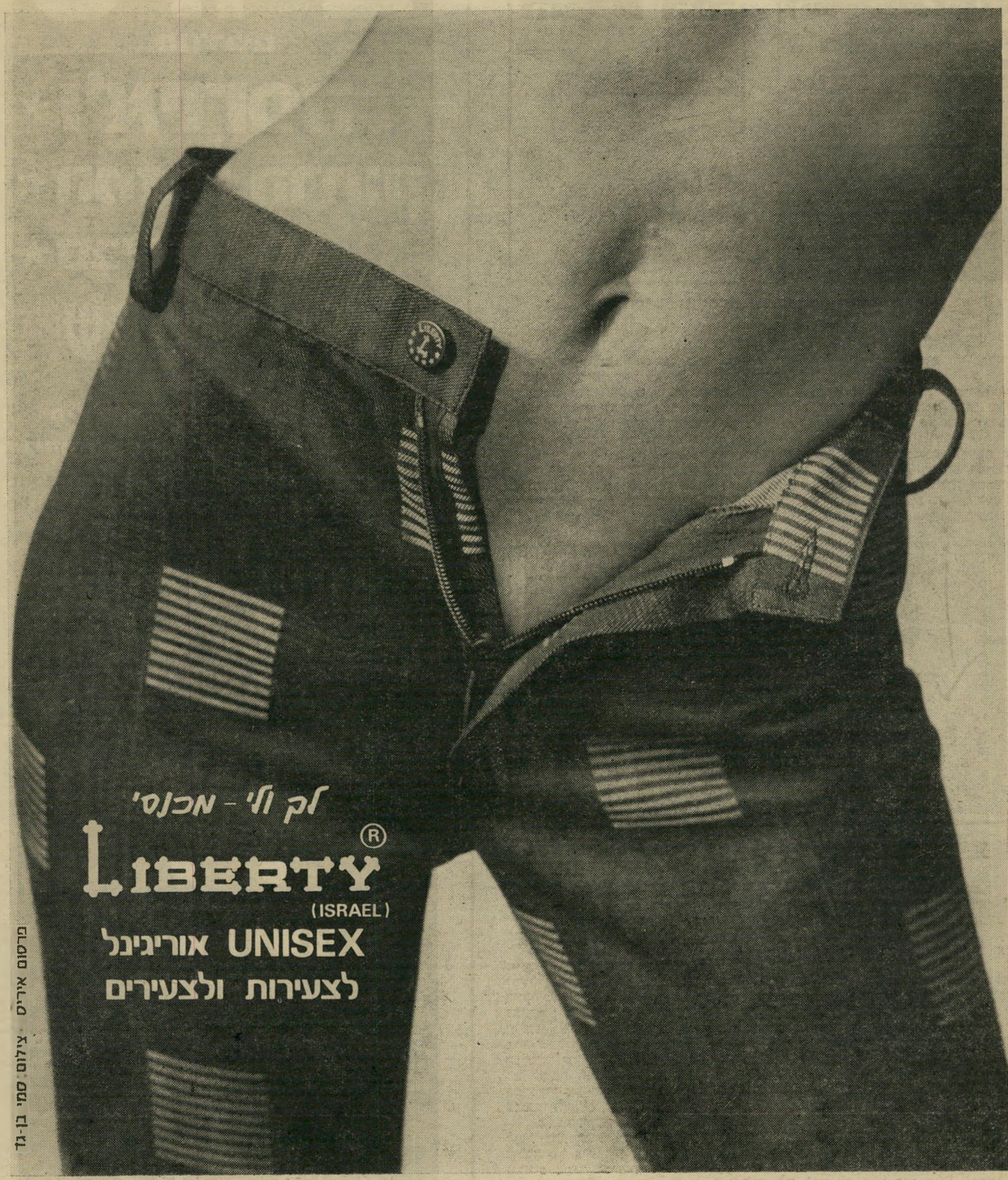
תסיסה שוררת בין חברי הקאונטרי קלאב בתל־אביב בעיקבות העלאת המחירים, עליה החליטה הנהלת המועדון. התשלום החד־פעמי של החברות במועדון הועלה מ־250 ל"י למשפחה, ל־450 ל"י. המס החודשי למשפחה עם שני ילדים הועלה מ־89 ל"י לחודש ל־102 ל"י.

חברי המועדון זועמים גם על שהנהלת המועדון הקימה מגרש בצמוד למועדון הספורט, מתירה לאורחיו שימוש חופשי במיתקנים, בעוד שעל החברים נאסר להכנים אורחים למיתקנים.

אילנות יוחסין

המכנסיים של „ליברטי"
יכולים להיות שלך

פרסום אריים · צילום: סמי בן-גד

קריאת ביקור

ילדים מתחפשים בפורים לקאובויים או שודדיים, ילדות למלכות־אסתר ועיתונים להעולם הזה. זה הפך כבר למסורת.

התחפושת הפורימית הראשונה של העולם הזה נולדה במטה הכללי של צה"ל. ביוזמתו ובעריכתו של מי שמכהן כיום כאלוף פיקוד המרכז, רחבעם („גנדי") זאבי, הופיע מדי שנה בפורים עיתון סאטירי של אגף המטה הכללי, שנשא את השם האג"ם הזה, והיה חיקוי תבניתי, סיגנוני וצילומי של העולם הזה. מאז נפוצה אופנת תחפושת העולם הזה, התקבלה כדבר מובן מאליו כשחיה מדובר בגיליונות פורים של בטאונים מקומיים בקיבוצים, במוסדות, וביחידות צה"ל.

השנה נטלו את התחפושת שני השבועונים של התנועה הקיבוצית בישראל, השבוע, שבועון הקיבוץ הארצי, ובקיבוץ, ביטאון הקיבוץ המאוחד. התופעה עצמה מחמיאה.

השער הקדמי והאחורי של „השבוע הזה" הפורימי
לא כל יום פורים

היא מעידה שבנוף העיתונות הישראלי נשמר עדיין ייחודו של העולם הזה בצורה היכולה לשמש אובייקט לחיקוי. ואין המדובר בחיקוי צורני בלבד.

הפסיכולוגים טוענים כי התחפושת הפורימית משרתת שתי פונקציות נפשיות: היא מאפשרת לאדם להוסיף בתדמית העצמית הכמוסה שלו, והיא משחררת אותו ממעצורים הכובלים את אישיותו בדמותו היומיומית. אם להתייחס לתוכנם של שני שבועוני התנועה הקיבוצית, מסתבר שתחפושת העולם הזה שלהם אינה מיקרית כלל.

עורכי השבוע, ביטאון קיבוצי השומר־הצעיר, הוציאו גיליון במתכונת מדוייקת של העולם הזה שנשא את שם השבוע הזה, ומדוריו הם העתק של המדורים המוכרים של העולם הזה. מה שמעניין הוא שמאחורי תחפושת זו חיפנו עורכי הגיליון הסאטירי את חיצי הביקורת החמוריסטית שלהם דווקא לעבר מוסדות הקיבוץ הארצי ומפ"ם. הנדון של העורך בנקו אדר מטפל בסיגנון העולם הזה בבחירתו של אמרי רון כמזכיר

דף מתוך גיליון פורים של „בקיבוץ", ביטאון הקיבוץ המאוחד
ולא כל שבוע „העולם הזה"

הקיבוץ הארצי ומסיים בשורות: „אנחנו נטאטא מבית הקיבוץ הארצי את הסחדנות ויראת־הציבור שפשו בו, ננער את אבק הביורוקרטיה, נגאל את הציבור מן האידיוטיזם התנועתי שהשתלט עליו בשנים האחרונות."

ארבעה מעמודי הגיליון מוקדשים לפארודיה על ועידות מפ"ם והשומר־הצעיר ואילו מדור דף תשקיף מכיל תצפיות היתוליות לגבי הנעשה במפ"ם ובשומר־הצעיר, כמו למשל: „יש כוונה לבצע רוטציה מרחיקת לכת בהרכב רשימת מפ"ם בכנסת. דב זכין, חייקה גרוסמן ושלמה רוזן, המכהנים רק קדנציה אחת בכנסת לא יוחלפו, שכן בהתאם להחלטות הוועידה, מוחלף בעל תפקיד רק אחרי שתי קדנציות. מאיר יערי ויעקב חזן ימשיכו להיות חברי־כנסת, בתוקף החלטה מיוחדת שתביע רצון לראות בהמשך תרומתה של „ההנהגה ההיסטורית". עבדול עזיז זועבי ימשיך לייצג בכנסת את החברים הערביים וכך יתרכז מאבק הרוטציה סביב החבר ראובן ארזי."

לעומת זאת, מדווח תשקיף של השבוע הזה: „רוטציה מרחיקת לכת תתרחש גם בבית הקיבוץ הארצי... נפלה החלטה להחליף את כל מכוניות האסקודט של הפעילים במכוניות פיאט 124."

גם עורכי בקיבוץ הפורימי בחרו כיעדים לחיצי לעגם מטרות שאין הם יכולים לגעת בהם בשאר ימות השנה: בן־אהרון (ראה תמונה) או משה דיין. בפארודיה על סיפרה של רות דיין, מפרסם בקיבוץ ראיון עם ושתי, לרגל צאת סיפרה ואולי, המכיל גילויים מחדר המיטות של ושתי ואחשוורוש. באותו ראיון אומרת ושתי בין השאר: „המיוחד באחשוורוש הוא כל מה שמשותף בינו לבין עו. ואני כבר מזמן שכחתי גם מזה וגם מזה. נשארה לי מכונת הכתיבה..."

תרצו, זו כתיבה סאטירית לפורים.

אבל מאחוריה, כך נדמה לי, מסתתר משהו עמוק יותר: המאויים המודחקים המשותפים לרבה עיתונאים בארץ, ולא רק אלה הכותבים בעיתונות תנועתית, לחופש ביטוי וביקורת. מה שהעולם הזה עושה במשך כל ימות השנה, הם יכולים להרשות לעצמם רק בפורים.

אנשים

משה דיין כינה את פנחס ספיר „חזיר שמן".
והרב גורן קיבל נשיקה מזמרת

■ לשר־האוצר **פינחס ספיר** יש כינויים רבים ו־שונים בהם נוהגים לכנות או־תו בני משפחתו, ידידיו, חב־ריו לעבודה והכפופים לו. אבל הכינוי שהמציא לו לאחרונה שר־הביטחון **משה דיין** הוא השיא. בחנ מקורביו ובני־משפחתו, נוהג דיין לאחרונה לקרוא לספיר „החזיר השמן" — ככינוי חיבה כמובן. למשל, הוא נוהג לשאול: „האם הח־זיר השמן טילפן אלי בהעדרי?"

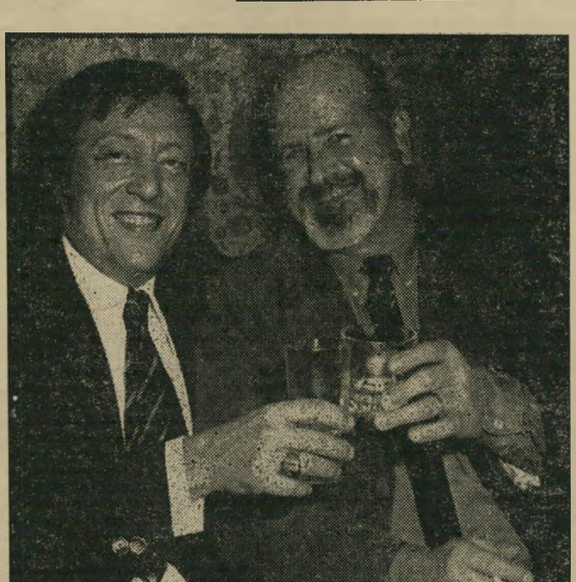
■ בכנס של תא הקואו־פרציה במיפלגת העבודה, הס־ביר שר המיסחר והתעשייה **חיים בריב** כי הטיסה עו־זרת לבן־אדם לרזות: „לכן אני הולך אחת לחצי שנה לטוס. לפני ואחרי הטיסה שוקלים אותי ותמיד מתברר שאני מו־ריד אחריה במישקל. אבל ב־שבוע שעבר התברר לי ש־עליתי בשני קילו. עכשיו אני בדיאטה חמורה."

■ נאמנות לתפקיד גילתה אישתו של שר־הקליטה **נתן פלד, מניה פלד**, שיצאה בשבוע שעבר יחד עם בעלה בשליחות המגבית לבריטניה. שבועיים בלבד אחרי ניתוח עיניים, למרות שלא החלימה עדיין לגמרי.

■ מתאם פעולות צה"ל ב־שטחים **שלמה גזית**, שהו־עלה לפני כחודש לדרגת אלוף, הופיע בפני סגל פיקוד הנח"ל. אחרי שהירצה כרבע שעה, אמר למאזיניו: „עכשיו, ש־אמר למאזיניו: „עכשיו, ש־כולכם ראיתם שאני כבר אלוף, אני יכול להוריד את המיק־טורן." אמר והוריד.

■ סקופ מתוך לישכתו של הרב הראשי **שלמה גורן** גילה השבועון הדתי פנים־אל־פנים: בביקורו של גורן ב־ארצות־הברית, היה אורח־כבוד בארוחת־ערב חגיגית מטעם ה־בונדס. בסוף הערב הופיעה זמרת ישראלית ידועה, שזכתה במחיאות־כפיים. האווירה הש־תהלבה, והזמרת ניישקה את הרב בחמימות. השבוע הגיע ללישכת הרב מיכתב בו היה כתוב בין השאר: „גורן נישק את הזמרת — והתיר את הממ־זרת..."

■ מנחה תוכנית הטלוויזיה המסחרית הבריטית, **דייויד פרוסט**, ערך תוכנית טלוויי־זיה דומה לזו שהכין בישראל בעיקבות פרשת הפלת המטוס הלובי, גם בבריטניה. לפני ש־יצא לבריטניה חיפש פרוסט יש־ראלי שיהיה מוכן לנסוע עימו ללבנון ולייצג בתוכנית ש־תוקלט שם את עמדת ישראל. בין השאר פנה פרוסט גם ל־**יצחק טאוב**, איש בנק יש־ראל השוהה עתה בשנת השב־תון שלו בלונדון. טאוב הס־כים בשמחה להיענות להצעתו של פרוסט, אבל הבהיר לו ש־אפילו יתירו לו הלבנונים ל־היכנס לבירות, הוא צפוי לע־מוד לדין בישראל באשמת יציאה לארץ אוייב. משום כך ביקש טאוב ממפיקת תוכניתו של פרוסט לקבל את אישור ה־שגרירות הישראלית בלונדון ליציאתו ללבנון. מאז לא שמע דבר יותר לא מפרוסט ולא מ־מפיקת התוכנית. לא ברור עד היום אם היתה זו שגרירות ישראל בלונדון שסירבה לה־תיר לטאוב לצאת ללבנון (אח־רי שמפיקת התוכנית טענה כי אין בעייה לקבל אישור לבנו־

דידי מנוסי (מימין) קיבל השבוע בדואר תמונה צבעו־נית גדולה, בה הוא נראה יחד עם נער־השעשועים שמעון עדן. התמונה צולמה שבועיים קודם לכן בברלין במסיבת יום־ההולדת ה־43 של נער־השעשועים. על גב התמונה כתב עדן: „הלו דידי. אין אנחנו יפים? משהו יוצא מן הכלל!"

ני לכניסתו) או שפשוט לא פנו אל השגרירות בכל בקשה כזו.

■ כאשר קנה פובליציסט הארץ **יואב מרקוס** מכונית פולקסוואגן ספורט מדגם כרמן ג'יאה, הביע דאגה בפני אחד ממנהלי סוכנות פולקסוואגן בארץ, **יצחק ראמי**, אם יה־יו חלקי־חילוף מתאימים ל־מכונית הנדירה. ראמי חייך חיוך מבטל ואמר לו: „סמוך! חוץ מזה, תרשה לי לגלות לך סוד: אתה יודע מי קנה מכונית כזאת בדיוק? אחד ממשפחת דנוך. אז אתה חושב שאנחנו נעיז לא להחזיק מלאי חלקי־חילוף?" מרקוס שוכנע, יצא בשימחה עם מכוניתו והלך ל־אכול צהריים במסעדת ג'קי. והנה, את מי הוא פוגש שם אם לא את **שמשון דנוך** שהגיע למקום במכונית כרמן ג'יאה אדומה. השניים החלו להחליף רשמים על המכונית ומרקוס החשדן שאל את דנוך: „תגיד לי, אתה חושב שיהיו להם מספיק חלקי־חילוף?" דנוך חייך בעליונות, ואמר: „בוא אגלה לך סוד: גם אני הייתי מודאג, אבל ראמי אמר לי: ‚אתה יודע מי עוד קנה מכונית כזאת? יואל מרקוס, הכוכב של הארץ. אז אתה חו־שב שאנחנו נעיז לא להחזיק חלקי־חילוף ולהתחיל איתו?'"

■ בעיקבות הגילוי הבלשי המבריק של ראש־הממשלה **גולדה מאיר**, שהצליחה לת־פוס על חם שני סטודנטים עובדי הדואר שהאזינו לשיחתה עם שגריר ישראל בארצות־הברית **יצחק רבין**, נזכרו ה־שבוע חיילי האבטחה של נח"ל זערן, ששמרו על המסוק בו הגיעה בזמנו גולדה לבי־קור בהיאחזותם, בחידה בל־שית אחרת אותה הצליחה ראש־הממשלה לפתור. החיי־לים גילו אז במסוק קופסה חשודה. אחרי שפתחו אותה בזהירות, גילו שהיא מלאה עוגות. הם זללו את כולן, ורק בפירורים האחרונים התברר להם שהיו אלה עוגותיה של ראש־הממשלה — שחזרה ל־מסוק ומצאה קופסה ריקה. היא הסתכלה בקופסה ובחיילים, חייכה חיוך מבין, והמריאה.

■ אשתו של יצחק רבין, **לאה רבין**, שחזרה לארץ יחד עם בעלה שסיים את תפ־קידו בארצות־הברית, הצטרפה מייד לפעילות ציבורית: ביום החמישי השבוע כבר התייצבה

רחל גולדנברג נבחרה לדגמן את המדים ה־חדשים שתפר האופנאי עודד פרובייזור עבור עובדי המלון האילתי **הסלע האדום**, בתצוגת האופנה שנערכה בכפרו של רפי נלסון, **נלסון־וויליג'**, באילת.

מאחרי הדוכן למכירת וילונות, מפות ושמיכות בשוק של איר־גון אמהות עובדות, שנערך ב־בית־החייל בתל־אביב. בעומ־דה שם, תמירה ומחייכת, שא־לה אותה ידידה שלא פגשה אותה זמן רב: „מה, בשביל זה חזרת מאמריקה?" „כן," השיבה לאה. „רק בשביל זה."

■ אפילו לטלוויזיה הישׂ־ראלית קורה שהיא צריכה ל־הסתגן לתוך היכל התרבות ב־תל־אביב. כך, על־כל־פנים, התברר לצוות שבא להכין את הציוד לצילום ערב שירי משו־ררים, והגיע להיכל יום קודם להקלטת התוכנית. באותו יום נערך במקום כנס של מידר־שת־נוער דתית. הנהלת הטל־ויזיה דרשה מהצוות להכין בהזדמנות זאת סירטון בן 10 דקות על הכנס. הצוות התמ־מר על העבודה הנוספת ה־פתאומית. ביום המחרת, כשבא מנכ"ל הטלוויזיה **ישעיהו תדמור** לחזות בערב שירי משוררים, טענו בפניו אנשי הטלוויזיה: האם בכלל היה צורך לצלם את הכנס ביום הקודם? השיב להם תדמור: „זאת היתה הדרך היחידה להי־כנס לאולם יום קודם ולהתקין את הציוד."

■ בגלל שם משפחתו של חשמלאי הטלוויזיה **יאז'י בי־אליק**, יש המחליפים אותו עם המשורר הלאומי. כך, על־כל־פנים, התברר באחת החזרות של ערב שירי משוררים, בו הושמעו בין השאר גם כמה משיריו של **חיים נחמן בי־אליק**. בחזרה נכחו מפיק ה־ערב **יצחק בונר** ומפקד גלי־צה"ל **יצחק לבני**. אחד מנגני התיזמורת סיפר להם כי שאל את בנו הקטן אם הוא יו־דע מי זה ביאליק? „בטח שא־ני יודע," השיב הילד, „ביא־ליק זה האיש מהטלוויזיה." ה־אב השתומם ושאל מה סתאום? ואז התברר לו כי הבן הצעיר קורא את הכותרות המופיעות בגמר תוכניות הטלוויזיה ושם הוא נתקל בשמו של ביאליק.

■ לכל צרותיה של הטל־ויזיה הישראלית, כמעט ונוס־פה בשבוע שעבר צרה נוספת. לאחר שידור מבט־ספורט ב־מוצאי־שבת, נתן עורך התוכ־נית **אהרן גלעדי**, הידוע כנהג מהיר המפחיד את כל נוסעיו, טרמפ לכתבים **יואש אלרואי, יאיר אבישי** ו־**יורם ארבל** מירושלים לתל־אביב. באחד הרמזורים נכנסה לתוך מכוניתם מכונית אחרת, גרמה נזק של אלפי ל"י. בנס יצאו אנשי הטלוויזיה בפגיעות קלות בלבד. התאונה קרתה כאשר גלעדי עצר בתמימות ליד רמזור.

■ מסיבה מיוחדת במינה ערך בשבוע שעבר העיתונאי **רם אורן**, לכבוד מלאות שנה למוסף היומי של ידיעות אח־רונות, 24 שעות, שהוא עורכו. מלבד בכיבוד עשיר, זכו ה־מוזמנים לחוות בסרט בצורך מלא, אחרון המאהבים הלוה־טים, שעדיין לא הוצג בארץ, שהוקרן על־ידי אורן שהביא איתו מארצות־הברית מכונת הקרנה.

■ אחת הבעיות הגדולות בפניהן ניצבים בתי־החולים ב־ארץ הוא זרם המבקרים האין־סופי חשוטף בכל שעות היום, מפריע לעבודה התקינה. ב־מחקר בנושא שערך **ישעיהו** („שייקה") **ארמוני**, המנהל האדמיניסטרטיבי של בית־החולים איכילוב בתל־אביב, גילה כי בשעתו ניסו בבית־חולים גדול בדרום־הארץ ל־התגבר על הבעייה באמצעות נעילה פיזית של חדלתות, כא־שר לכל עובד מוסמך ניתן מפתח. הדלתות נסגרו — אך הזרם לא פסק. חקירה קצרה גילתה, כי תוך ימים מעטים ניתן היה להשיג בשוק המרכזי של העיר, במחיר צנוע ושווה לכל נפש, מפתח לכל אחת מ־מחלקות בית־החולים.

■ את דעתה על הנשים הביעה השבוע הדוגמנית ומל־כת המים (מיל.) **איריס דיי־דסקו**: „חבל שלא נולדתי כגבר." כעבור דקה נזכרה: „בעצם למזלי לא נולדתי כגבר, שכן אז הייתי צריכה להתחתן עם אשה!"

פסוקי השבוע

● **ח"כ מרדכי פורקים**, על התנגדותו למערך של מפ"ם עם מיפלגת העבודה: „כיצד לאכול חזיר וגם ליהנות כל־כך מהעצמות. באיזה הגאה ו־זילזול מתעללת מפ"ם במיפ־לגת העבודה ופוגעת בה."

● **העיתונאי שלום רוזנפלד**: „אנשים רבים בארץ, שחזו השבוע בתוכניתו של דייויד פרוסט, נחרדו כאשר התחוור להם, שמסך־טלוויזיה יכול לשמש גם ראי."

● **בעל הטור יעקב ריטי־בייט**: „גם בחגים אני לא מבין, אבל מה נשתנה הפורים הזה מפורים קודמים אני יודע. שבפורים קודמים דפקו לנו בראש עם פטיש מפלסטיק וב־פורים הזה — קראשה!"

מכתבים

הצלחה

מרימה

בקשר להצלחה המדומה של הגב' גולדה מאיר אצל הנשיא ניקסון, מותר וטוב לדעת כי מכל אשר נובע מדברי העיתונים השונים והמידע אשר נמסר לי ע"י חברי בארה"ב, נובע ברורות כי ממשלת ניקסון לא רק שאינה מסכימה לאף אחת מתביעותיה של הממשלה הישראלית — אף לא בקשר לבעיית ירושלים — אלא היא יותר מקורבת לתוכניותיו של המלך חוסיין מאשר לאלו של הגב' מאיר.

ואם הגב' מאיר נתקבלה בפאר כה רב בוואשינגטון הבירה, הרי מחווה זה הוא תוצאה הנובעת מכך ששגרירנו בארה"ב, מר יצחק רבין, עזר למר ניקסון בגיוס מספר רב של בוחרים יהודיים.

ממשלת ניקסון מקווה כי אם היא תסייע למפלגת הגב' מאיר לעלות שוב לשילטון ולנצח במערכת הבחירות, אזי ממשלת המערך היא זו אשר תוכל להסכים לתנאי ארצות־הברית.

ד"ר קיוזה, ירושלים

ההכטחה

של גולדה

טימברג

משנשאלה הגב' מאיר בביקורה בארה"ב האם תכהן קדנציה נוספת בראשות הממשלה, השיבה: „הדבר היחיד ש־אני כבר יכולה לומר לכם הוא, ש־ישראל לא תישאר ללא ראש ממשלה." כששמעתי זאת, נרגעתי.

הגה סוף־סוף תהיה לנו ראש־ממשלה. לאחר ארבע שנים בהם אין לנו, למעשה, ראש־ממשלה נזכה בו סוף־סוף.

כך הבטיחה גולדה מאיר.

יעקב טימברג, תל־אביב

מי

חולה?

„העולם הזה" 1853, „הנדון — אורגיה", על תגובות ראשי ה־מדינה אחרי הפלת המטוס הלובי.

כנסת שלמה, מכלול רב של אנשים, בעלי דיעות מנוגדות זו לזו, מסכימים בדבר אחד. רק אורי אבנרי מאמין בהיסוכו של אותו דבר. הוא, היחיד הקטן, ועוד טוען שהם זקוקים לטיפול פסיכולוגי. מעניין באמת מי פה החולה האמיתי.

מדוע תסביך רדיפה? האם האמת כל־כך כואבת? האם באמת היו תגובות הערלם זהות, מר אבנרי הנכבד, אחרי רצח מינכן, אחרי הטבח בלוד ואחרי הפלת המטוס הלובי? נכון, העולם כולו אנטישמי. זו עדות חיים מעציבה.

י. ויין, פתח־תקווה

האמת על

תוכנית הטלוויזיה

„העולם הזה" 1852, „אללה ירחמו", על הפלת המטוס הלובי.

במאמר כתב אורי אבנרי בצורה גלוייה שהפלת המטוס היתה בלתי מוצדקת.

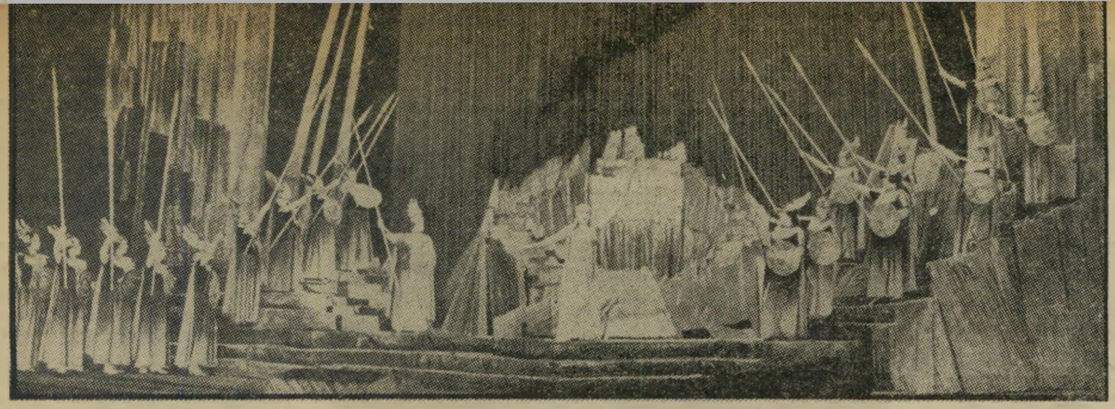
אולם הוכחה לכך שדיעותיו אינן שוות, ניתנה בתוכנית הטלוויזיה של פרוסט.

בתחילת התוכנית נשאלה השאלה האם דעת הקהל העויינת בעולם היתה מוצדקת או לא? כשנשאלה השאלה, אז במקום שאבנרי ירים ידו ויגיד שהתגובה בעולם היתה מוצדקת, הוא החריש כמו שאר המשתתפים.

וזאת התנהגות צבועה.

עזרד גרא, באר־שבע

● העולם הזה (1854) חשף את התדמית בתוכניתו של דייויד פרוסט כפי שהוצגה בטלוויזיה. בתוכנית נחתכו דבריו התקיפים של אורי אבנרי נגד הפלת המטוס, כדי לבשל תדמית מזוייפת של ישראל.

האופרה של ואגנר, ה„וואלקירות"
אין חדש —

הקיטש של ניכסון

„העולם הזה" 1854, „הנדון — מלכת הקיטש"! על קבלת ה־פנים שערך ריצ'ארד ניכסון ל־גולדה מאיר.

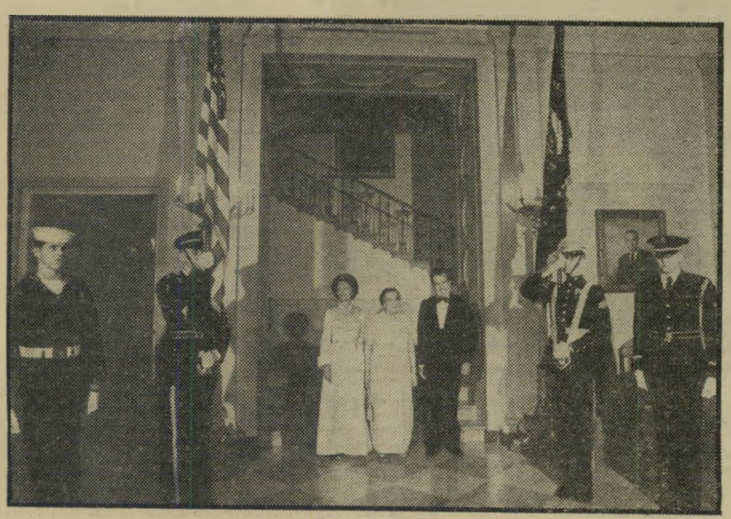
גם אני, כמו רוב עם ישראל, התבהלתי למראה התמונות מקבלת הפנים שערך ניכסון לגולדה. אבל אחרי שקראתי את מאמרו של אבנרי, תפסתי שכל העסק היה קיטש ממדרגה ראשונה.

ובכלל, מתברר שאין חדש תחת השמש: הצילומים הזכירו לי תמונות שראיתי מתוך האופרה של ואגנר, הוואלקירות.

אך בהבדל אחד: התמונות מתוך האופרה היו, לדעתי, פחות קיטשיות.

רוחמה איילון, רמת־גן

● גולדה בארצות־הברית והוואלקירות של ואגנר — ראה תמונות.

ריצ'ארד, גולדה ופטריישה
— תחת השמש

מי

משקר?

בגיליונותיכם האחרונים לא הוסכם מסע שטיפת המוח כנגד הפלת המטוס הלובי.

כל ההיסטוריה שלכם מובנת, אבל היא לא תעזור לכם. מטרתכם היא לגרוף כמה שיותר קולות של תבוסתנים למיניהם שלשמחתי הם מעטים מאוד.

לצורך זה אתם משתמשים בדמגוגיה זולה, מסלפים עובדות ומשמיטים עובדות אחרות.

ראשית: הטייס בכל מטוס מודרני יכול לשחרר את כל מלאי הדלק במיכלים וזה מצמצם את האפשרות של פריצת דליקה במטוס בעת נחיתת־אונס. במקרה זה הטייס שכח לבצע פעולה חיונית זאת.

דראי

שנית: כשהטייס איבד כיוון בגלל קילקול במכשירי הניווט וכשראה שהוא נמצא מעל שדה תעופה, מדוע לא נחת? האם חשב להגיע בטיסה עיוורת ממקום לא ידוע לו לשדה התעופה בקהיר.

שלישית: במהירות הטיסה קשה להבחין אם הראש המבצבץ מאחורי החלון הוא ראשו של ילד או ראשו של איש קומנדו או מתאבד וזה אם נצא מתוך הנחה שטייסינו „משקרים" והוויתורים היו פתוחים.

כך, שאם האפשרויות הם להאמין לכם או לטייסים, הרי שרובו המכריע של עם ישראל מאמין בדברי טייסי הקרב המהימנים.

עדי דראי, תל־אביב

הנהג,

הערבי והצעירה

אני נוסעת קבועה בקו 12 בתל־אביב. ביום 8.9.73 בשעה 8.30 בבוקר אסף נהג אוטובוס מס. 1151 מספר נוסעים בתחנת קולנוע גת. בין הנוסעים עלתה בחורה צעירה וערבי זקן מאד. מסתבר שלערבי לא היה מספיק כסף (כך הוא טען). הנהג עצר את האוטובוס וביקש ממנו לרדת. באותו רגע ניגשה הצעירה אל הערבי ושאלה אותו כמה כסף חסר לו. הנהג אשר שמע זאת, הרים את קולו בצורה שכל נוסעי האוטובוס הצליחו לשמוע, ואמר: „מה את מתערבת, מי ביקש ממך להתערב, אני יודע שיש לו כסף, שיחפש וימצא." הנערה שהסמיקה כולה מבושה (ומי לא היה מסמיק במעמד מביש זה?), פנתה אל הנהג בשאלה מדוע איכפת לו אם היא מוכנה לעזור לאותו ערבי. והוא בשלו ממשיך לצעוק שלא תעז להתערב כי זה כלל אינו מעניינה.

כעבור כמה דקות התעוררה גברת זקנה ואמרה בטון כעוס: „למה את באמת מתערבת, תפסיקי להתערב, את יודעת הרי שערבי הוא תמיד עם סכין ביד!"

האם לא היה פשוט יותר לו היה אותו נהג (שאגב אינו צעיר ביותר) אומר לה באדיבות: „גבירתי, אני יודע שיש לו כסף, אל תדאגי הוא ימצא אותו. בכל אופן, תודה שהצעת עזרה."

האם אין זה מפליא, שכאשר הדור הצעיר כבר מפגין אזרחות טובה, בא לו לפתע נציג של הדור המבוגר והופך את הקערה על פיה. ספק אם אי־פעם תעז אותה נערה להציע את עזרתה למישהו שזקוק לה באמת, וגם אני הייתי מתנהגת כמוה.

בזה דיאמנט, תל־אביב

„כטאמר השחור"

ו„ספטמבר השחור"

ברצוני לדווח לכם על מיקרה שקרה כאן ביום ראשון בשבוע שעבר:

אלמונים חדרו לבית הכנסת התימני בבורו־פארק, הרסו רהיטים וליכלכו שלטי מגן־דוד. בספרי תורה וקודש לא נגעו. ממקור לא־בדוק עדיין נאמר לי שהאירועים שעשו זאת, השאירו עלונים נגד הציונים.

דבר זה לא נעשה על־ידי כושים, סוריקאים או נוצרים וגם לא על־ידי יהודים לא־דתיים, אלא על־ידי יהודים דתיים. וזה מוכיח עד כמה דתיים הם. כנראה זעמו הם על היהודים־ישראליים ממוצא תימני הנמצאים כאן ומדברים ב„לשון הקודש" ולא אידיש הונגרית.

אני מוכרח לציין גם שדבר כזה לא קרה אפילו בתימן, שם הערבים היו שודדים ובוזזים לפעמים, אבל לא נוגעים בבתי־כנסת. זה היה באירופה וה„חסידים" שלמדתי לשנוא אותם רק כאן, הביאו מינהג זה, יחד עם השטריימל.

אחרי מה שקרה בשבוע שעבר בסודן עם ספטמבר השחור ומיקרה זה, אני חושב שסטאמר השחור וספטמבר השחור יכולים ללכת ביחד.

מאיר מורי, ברוקלין, ארצות־הברית

ספר

לבחינה

ב־28.3.73, אני נבחן במיסגרת בחינות הבגרות, במקצוע: צרפתית. הספר בו כלול חומר הבחינה אינו נמצא, לא בספריות ולא בחנויות הספרים. הזמנתי את הספר מידיד בצרפת אך מפאת שביתת האוויר בצרפת אין כל סיכוי שהספר יגיע אלי בזמן.

הספר המבוקש הוא:
Bavral, Guffe, Fournier et Bastide Français, classe de 4e, Paris, Bordas 1966.

אנא, למי שברשותו ספר זה שישאיל לי אותו או ימכור לי אותו.

י. אהנזי, תנועת המרי 17, רמת־גן

ריכוז ההסברה

של שלמה להט

„העולם הזה" 1853 — „תשקיף — בגין הטיל וטו", על הצעתו של אלוף (מיל.) שלמה („צ'יצ') להט לבחור באמנון רובינשטיין כיועץ מיוחד לענייני חסברה במסע הבחירות שלו.

בעיתונכם נכתב כי הוצעתי כמרכז פעולות ההסברה למען שלמה להט, מועמד גח"ל לראשות עיריית תל־אביב.

ברצוני להבהיר כי מעולם לא הוצעה לי הצעה כזו, לא באורח רשמי ולא באורח בלתי־רשמי, וכי מעולם לא שמעתי על קיומה של הצעה זו עד לקריאת גיליון העולם הזה. ממילא ברור הדבר כי לא נתתי את הסכמתי להצעה מסוג זה.

אמנון רובינשטיין, תל־אביב

● בידיעה אליה מתייחס אמנון רובינשטיין, לא נאמר כי ההצעה הוצעה בידיעתו או בהסכמתו.

פרסום אוקי. בראלה

fenjal

bain mousse

הלהיט האחרון של פנג'אל.
שילוב מוצלח של קצף ריחני
ומרענן עם שמנים חיוניים
לטיפוח עורך.
"בן־מוס" נפלא לשימוש
במקלחת או באמבט - כרצונך.
לבחירתך בשני בשמים משכרים
tabak או velvet blue

מיוצר בישראל ע"י בלמון בע"מ.
המפיצים: חב' נורית בע"מ.

*חיים משוגעים, אהבה צעירה, ברנדי ישן.

STOCK '84 גם בשוויץ: "חיים משוגעים, אהבת נעורים, ברנדי ישן"*

אותו משקה באותו בקבוק ב-123 מדינות-וגם בישראל.
STOCK '84 הברנדי הנמכר ביותר בעולם.

ברנדי, וורמוט וליקרים STOCK
משקאות בינלאומיים המיוצרים גם בישראל.

© פרסום אל-רון בע"מ

שערוריה!

פינחס ספיר לקח 2.5 מיליון ל"י

מכיסך

כדי להציל את המיליונר של המפד"ל

יוסף חריש, שופט בית־המישפט המחוזי בתל־אביב, לא הצליח להתגבר על חיוכו המופתע.

היה זה כאשר השופט התעניין אצל הנתבע שעמד לפניו, המיליונר הרמן הולנדר — שהוא גיסו של מבקר־המדינה — כיצד הוא מתעתד להחזיר את חובותיו, שהגיעו, לדברי המיליונר, לשישה מיליון ל"י.

„בעזרת השם," הסביר המיליונר יראי־השמיים במלוא הרצינות.

חגיב השופט: „אני שותף אישית לביטחונו בצור ישראל בכל חימים כולם, ובמיוחד בימים אלה, בפרוס חימים חנוראים. אבל לומר שיש בדבר תקווה ואמונה משום ערובה, או מעין פירעון מוחלט לאלתר — נבצר ממני."

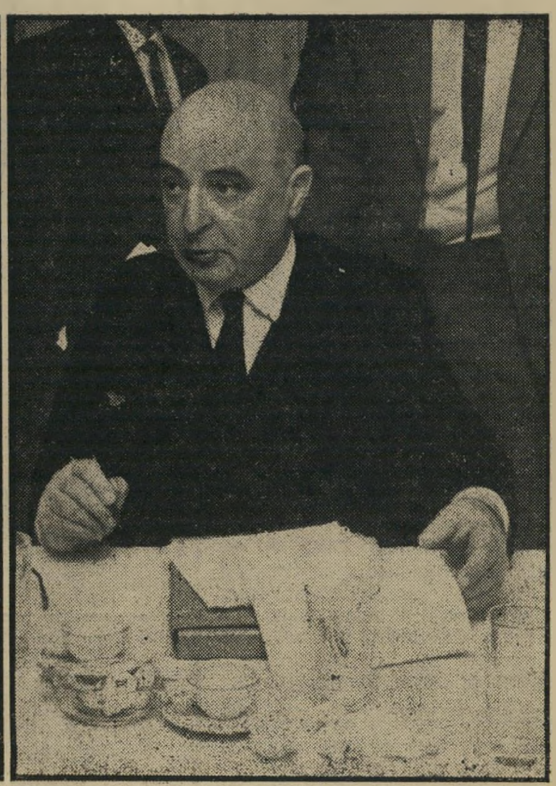
אז, תאמין עדיין כבוד השופט שהולנדר התכוון, בדבריו, רק לשמו של היושב־במרומים. מאוחר יותר התגלה, שהתעשיין והיבואן המיליונר, שהוא איש הכספים המרכזי של המפד"ל, התכוון גם לשמות נוספים.

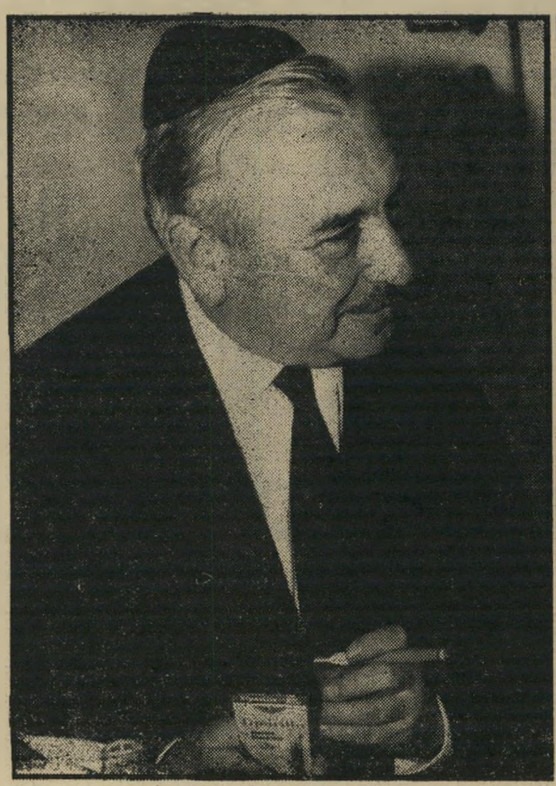
בעיקר — לשמו של שר־האוצר, פנחס ספיר.

ואכן, תאמונה העזה בשם התגלתה בימים אלה, למשוש־נפשם של תמאמינים כולם, כמוצדקת. בעזרת השם, קיבל הולנדר שניים וחצי מיליון ל"י, מכספי

ידידות שווה מיליונים

איך הסתבך שר־האוצר של המפד"ל בעסקיו - ואיך קיבל עזרה מוזרה מהמדינה

ספיר נתן לאחר ששני שרים סירבו לחרוג מהנוהלים התקינים, נחלץ ספיר לעזרת ידידו. התוצאה: האוצר והסוכנות העבירו 2.5 מיליון ל"י, לנושי המיליונר.

הולנדר לקח הרמן הולנדר (גם בתמונה למעלה), שהידיעה על אי־יכולתו לשלם את חובותיו נפלה במשק כרעם, קיבל מהשר ספיר מתנה מיליונים.

משלמי המיסים — כדי לחלצו מסכנת פשיטת־רגל, לאחר שלא שילם חובותיו.

מה גורם לכך ששר־האוצר חש לעזרתו של איש־עסקים פרטי המסתבך בכספים, תומך בו — מכספי המאמינים? מה גורם לכך שאיש־העסקים הלזה יציליח, במשך שנתיים ממושכות של דיון בבית־המישפט, למנוע שיכריזו עליו כעל פושט־רגל — מיקרה חסר תקדים? מה גורם לכך שלא בוצעה אפילו חקירה במצב־עסקיו, כפי שמצווה החוק, במטרה לבדוק אם פשיטת־הרגל לא נגרמה עקב ניהול כושל? מה גורם לכל שרשרת האירועים המוזרה, שהניאה את כונס־הנכסים שמונה מטעם בית־המישפט, עורך־הדין הוותיק סלו וולף, להכריז בבית־המישפט: „מוסדות עליונים היו מעוניינים, מסיבות שלהם, שמר הולנדר ישתחרר מהחובות, ולשם כך העמידו לרשותו סכום של 2.5 מיליון ל"י. לא היה עוד מיקרה כזה."

ללא תביעה

פלילית

דגיב עד כך השופט חריש: „כבר נעשו דברים לפנים משורת־הדין, כדי למנוע מתן צו קבלת־נכסים."

הביטוי „לפנים משורת הדין" נאמר בלשון המעטה שבתמעטה. הדברים שנעשו בפרשת הולנדר, היו לפני־ולפנים משורת־הדין. לדברים התמוהים שהתרחשו סביב המיליונר אפשר גם להוסיף את העובדה שהולנדר ייבא חומרי־גלם לשם ייצוא — ולא ייצא את הסחורה המוגמרת. למרות זאת, לא הוגשה נגדו כל תביעה פלילית. שלא לדבר על העובדה שהוא נשאר חייב מאות אלפי ל"י למכס.

ואחרי כל ההרשתקאות האלה — קיבל מהשר פנחס ספיר את מתנת המיליונים.

(המשך בעמוד 12)

ידידות שווה מליונים

(המשך מעמוד 11)

את התשובה לתמיהה אפשר לגלות כאשר יודעים מיהו הולנדר.

הרמן הולנדר נולד בהמבורג ב־1916. אביו ישעיהו היה מגדולי סוחרי העורות בגרמניה. ב־1938 עברה המשפחה לשוודיה. אחיו הצעיר של הרמן, פרנץ, נטל לידו את עסקי המשפחה באירופה, והרמן השתלט על הענף האמריקאי של העסק. החברה המשפחתית פרחה, ומחזורה עבר את מאה מיליון הדולאר.

שעורייה וסערה

כ אשר קמה מדינת ישראל, כבר היה הרמן הולנדר אחד מהחבר׳ה. הוא היה מראשי המזרחי בארצות־הברית, וחבר הוועד־הפועל הציוני. אחותו הצעירה, הילדה, היתה נשואה כבר לד״ר יצחק נבנצאל, כיום מבקר המדינה.

הולנדר הוזמן ארצה לשמש יועץ לשר המיסחר־והתעשייה, ותוך זמן קצר הפך מנכ״ל המישרד. כן נבחר לתפקיד יו״ר ועדת־הכספים של הסוכנות — תפקיד אותו מילא עד לאחרונה.

בתפקידו כמנכ״ל מישרד המיסחר והתעשייה עשה הולנדר כמה ביזיונות רציניים, שעוררו סערה בעיתונות והביאו לניהול חקירה של מבקר המדינה.

ב־1951 נטש הולנדר את עסקי הציבור, עבר לנהל את עסקי המשפחה, שכללו יבוא ועיבוד עורות. במקביל, הפך לאיש־הכספים המרכזי של המפד״ל וחבר הנהלתה — מעין פנחס ספיר של המיפלגה.

גם כאן הסתבך שמו של הולנדר בשערורייה, כאשר מנהל חברת מיבטח עוז של המיפלגה הורשע ביבוא קופסאות שימורי־בשר בתקופת־הצנע, חלוקתן לצמרת המפד״ל, והשמדת תלושי החלוקה. הולנדר היה אז חבר מועצת־המנהלים בחברה.

שני שרים סירבו

א ולם גם שעורייה זו נשכחה, והולנדר המשיך לשגשג באין מפריע, רכש בין היתר את רשת חנויות אבנעל, הקים שורה ארוכה של מפעלים.

ואז, בשיא הצלחתו, נפלה לפתע הידיעה כי הרמן הולנדר נתון בקשיים כספיים.

הידיעה נפלה כרעם ביום בהיר על שורה ארוכה של נושים, ביניהם כמעט כל הבנקים בארץ. בבית־המישפט, הצהיר הולנדר כי הוא חייב רק שישה מיליון ל״י, וכי יחזירם במלואם. הוא גם הסביר כי העיכוב בהחזרת הכספים נובע מהעובדה שפנחס ספיר נעדר באותה תקופה עת ממושכת מהארץ, ולא היה עם מי לדבר.

אולם גם כאשר חזר ספיר ארצה, התגלה שאין עם מי לדבר. ספיר היה מלא רצון טוב: אחרי הכל, הוא וההולנדרים השונים במיפלגות השונות ובסקטורים השונים — ובייחוד במפד״ל — היוו את הגוף המנהל האמיתי של המיפעל הפיננסי המסובך ששמו מדינת־ישראל — למרות חילוקי־הדיעות לכאורה במישור הפוליטי.

אולם ספיר, באותו רגע, לא יכול היה להציל. שר המיסחר והתעשייה דאז היה יוסף ספיר ז״ל — והוא סירב לחרוג מהנוהלים. כאשר נפטר ספיר ובמקומו בא זאב שרף — התגלה גם הוא כאיש־מינהל קפדן, שסירב לעבור על תקנות המישרד. הולנדר נאלץ להמתין עד שיחזור ספיר לראשות המישרד. רק אז, באה הישועה.

מעניין לראות

ה יא באה כמובן בצורה עקיפה. אפילו פנחס ספיר אינו יכול להוציא כספים בגלוי מהתקציב למען ידידים. אולם בתום הסיבוב המסובך, קיבלו נושיו של הולנדר שניים וחצי מיליון — מכספי הציבור.

אלא שאז התברר שסכום זה אינו מספיק ליותר מאשר 25 אחוז מההחובות. בניגוד להצהרתו של הולנדר בבית־המישפט, התגלה עתה לפתע כי חובותיו מגיעים ליותר מ־13 מיליון ל״י, לא שישה, כפי שטען.

עתה, לא נותר אלא לצפות בעניין רב ולגלות, כיצד, ומכיסו של מי, יחזיר ידידו של ספיר את המיליונים הנוספים.

פרסום דיר יעקבסון

הסיגריה המעודנת למעשן המפונק·באריזה השטוחה האלגנטית... לראשונה בישראל

ESQUIRE

תערובת אמריקאית·פילטר·empire size·תוצרת דובק·ערבות לטיב

הנדון: פרוסט

ע? מישטרו של הצאר הרוסי נאמר, פעם, שהיתה זאת „עריצות אשר הומתקה על־ידי חוסר־יעילות.“ על אותו מישקל ניתן לומר על הטלוויזיה שלנו שזוהי מערכת של שטיפת־מוח, אשר חוסר־היעילות מגביל את כוחה.

וכמיקרה כזה אפשר רק לומר: יחי חוסר־היעילות!

כי בשבוע שעבר ראינו, על המסך הקטן שלנו, באיזו יעילות ובאיזה כישרון יכולה לפעול שטיפת־מוח אמיתית.

את השיעור הזה העניק לנו אמן גדול, מיסטר דייוויד פרוסט.

■ ■ ■

לא, אינני מתכוון כאן לחזור על סיפור־המעשה. איך הזמין לתוכנית אנשי־ציבור, והעלים מהם בסכ־סיסים שונים את הצפוי להם. איך הושיב בשורה הראשונה את נציגי הדיעות השונות בישראל, והתעלם כליל מקיומם. איך מנע בכוח כל ויכוח בין הישראלים עצמם, כדי ליצור את הרושם שהציבור הישראלי הוא מונוליטי. איך חתך וגנז את הקטע שבו מתחתי ביקורת על הקו הרשמי בפרשת המטוס הלובי. איך ניגן על רגשות הקהל כמו כנר על מיתרי כינורו, והפיק ממנו את הצלילים הצור־מניים והמכוערים ביותר. איך זרק לקהל כמה אורחי־פתע מחו"ל, כמו שזרקו הרומאים שבויי־מילחמה לחיות־טרף בקירקס.

בקיצור, איך הציג והביט את הצד המכו־ער ביותר של ישראל, והעמיד פנים שזהו הצד היחידי.

כל זה כבר נכתב בהרחבה, אם בסלידה, אם בהת־פעלות.

הנזק כבר נגרם. מיסטר פרוסט רשם לזכותו עוד הצלחה טלוויזיונית גדולה. כמו צייד החוזר מסאפארי, הוא הביא עימו את ראשו של הישראלי המכוער, ותלה אותו על הקיר מעל לאח, מול כורסתו.

פרוסט

לא על תעלוליו של לוליין הטלוויזיה אני רוצה לעמוד, אלא על הלקח שיש להפיק מהם.

לקח שיש בו כדי לשמש לכותנו אזהרה חמורה.

■ ■ ■

שעה קלה אחרי תום הקרנת התוכנית בישראל, שמעתי תגובה ראשונה מפי ידיד: „אינני מבין אותך, בחיי. בכנסת ובשבועון מתחת ביקורת קטלנית על החלטות הממשלה בפרשת המטוס הלובי. והנה אפילו לא הרמת את ידך, כאשר שאל דייוויד פרוסט את הנוכחים אם יש ביניהם מי שמתנגד להחלטות הממשלה.“

האיש שאמר זאת היה עיתונאי מאומן, הרגיל לשים לב לפרטים. לכן תמהתי על דבריו.

שהרי מיסטר פרוסט לא הציג כלל שאלה כזאת.

אילו הציג אותה, היינו בוזעו עברון ואני מרימים את ידינו אוטומטית, וייתכן שהיו נמצאים בקהל עוד כמה וכמה גברים ונשים בעלי מחשבה עצמאית, שהיו מצ־ביעים כמונו.

מיסטר פרוסט הציג שאלה לגמרי אחרת: „מי מכם חושב שביקורת העיתונות העולמית על מעשי ישראל היתה צודקת?“

איש לא הרים את ידו. גם לא אני.

כשם שלא הייתי מרים את ידי איזו שאל מיסטר פרוסט: „מי מכם הפסיק לאחרונה להכות את אשתו?“

השאלה היתה מנוסחת כך שרק שונא־ישראל היה משיב עליה ב„הן“. כי הביקורת העולמית על הפלת המ־טוס היתה מגוונת מאד. היא כללה ביקורת שקולה (ונכונה, לדעתי) של כמה ממיטב העיתונים הפרו־ישרא־ליים, כמו ניו־יורק טיימס. היא כללה ביקורת ארסית של ביטאוני טריפולי ודמשק. היו שערכו השוואה בלתי־הוגנת בין רצח־מינכן והתקרית בשמי סואץ. היו ש־התייחסו לעניין כולו כאל רצח בכוונה תחילה.

מיסטר פרוסט דרש מאיתנו להצדיק אי־לפרוט, כחרמתייד פשוטה, את כל הביקורות האלה — הצודקות, הארסיות והמטורפות כאחת.*

ומכיוון שהתוכנית היתה מוכנה היטב מראש, לכל פרטיה, מובן שהכין מראש גם את הניסוח הזה, כדי להפיק את התוצאה הרצויה לו.

את כל זאת הסברתי לאותו ידיד. ותמהתי במיקצת על שאיש מאומן כמוהו לא שם לב לכך בעצמו.

■ ■ ■

מה קרה אחר מכן שאל אותי ידיד אחר: „מה קרה לך? מדוע לא הרמת את ידך כאשר שאל פרוסט מי מתנגד להחלטות הממשלה?“

חזרתי בסבלנות על אותו הסבר.

יכולתי להקדיש הסבר זה עד רשם־קוף, ולנגן אותו ללא־הרף כמשך השבוע שלאחר מכן. כי עשרות אנשים — ידידים, מכרים, יריבים, סתם אנשים ברחוב, חזרו באוזני על אותה שאלה.

קיבלתי מיכתבים קצרים וארוכים, נרגזים ומהללים, מגנים ומשבחים, וגם מיכתב אחד נוגע־ללב מצד מעריצה אלמונית שהסכה בן־רגע לאורייבת. כולם עמדו על הת־נהגותי התמוהה באותו רגע, כשפרוסט שאל את שאלתו.

ואנשים מלומדים, כמו משה שמיר ואהרון מגד, חזרו על אותה שאלה.

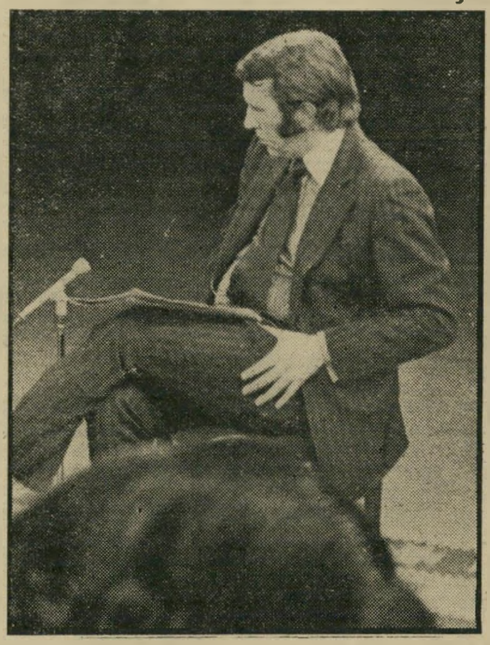
וכך נאלצתי להסיק את המסקנה המדהימה:

מאות אלפי אזרחים מכל הסוגים והמינים, שהאזינו לתוכנית זו, האמינו שהם שומעים שאלה שלא נשאלה כלל, ויא שמעו את ה־שאלה שנשאלה.

ואם האמינו זאת מאות אלפי ישראלים, הקרובים לעניין — בוודאי האמינו זאת מיליוני בריטים.

■ ■ ■

בישרון המיוחד הזה, לשכנע אותך שראית משהו שלא ראית, אינו נדיר ואינו יוצא־דופן.

זהו מיקצועו של כל בדרן הקורא לעצמו „קוסם“.

אורי גלר שלנו שיכנע רבבות ישראלים (ולאחרונה גם אמריקאים) שהם רואים במו עיניהם מעשים על־טבעיים, שמקורם בכוחות הגנוזים האצורים בנפשו.

מיסטר פרוסט הוא אורי גלר טלוויזיוני. קוסם מכושר, השוקף מצילינדר אלקטרוני שפנים לכנים.

מותר להתפעל, למחוא־כפיים, לקרוא „הידד“. כמו לאורי גלר.

אבל יש הבדל מהותי אחד בין מר גלר ומיסטר פרוסט.

להטוטיו של מר גלר אינם מזיקים לאיש. הם בידור טהור.

להטוטיו של מיסטר פרוסט הם הרי סכנה נוראה.

■ ■ ■

אינני מתכוון דווקא לתוכנית המסויימת הזאת של מיסטר פרוסט מסויים זה.

היא הזיקה, כמובן. היא השחירה את פני ישראל בעולם. היא מאפשרת למיליוני בריטים ואנשים־עליונים אחרים לראות בנו מדינה פראית של פאשיסטים ים־תיכוניים, ולפטור אותנו במשיכת־כתפיים ג'נטלמנית: „הישראלים והערבים הם אותו הדבר. חיות מהג'ונגל. שיהרגו זה את זה!“

אולם נזק זה הוא, בכל זאת, מוגבל. הרושם יכול להימחק, במשך הזמן.

הסכנה הנוראה טמונה בעצם השיטה ש־הוצגה כאן, בכישרון כה רב — השיטה הי־קרויה „שטיפת מוח“.

■ ■ ■

מעט מזה שנים שהטלוויזיה יכולה להיפך בנקל למכשיר של שטיפת־מוח. שמענו שבאמצעות להטו־טי בימוי ועריכה ניתן להפוך על המסך הקטן את הלבן לשחור ואת השחור ללבן.

בזה אין חדש.

אבל דומני שזוהי הפעם הראשונה שכולנו רואים את הדבר בפועל, ממש לנגד עינינו, בתוכנית טלוויזיונית שהופקה בארץ על נושא הנוגע לנו, ושאחדים מאיתנו היו נוכחים בעת הפקתה.

זוהי חוויה מזעזעת ממדי. והיא צריכה להדליק בעיני כולנו אור אדום.

העיתונות והרדיו יכולים לסלף, ועושים זאת לעיתים קרובות. הם יכולים לגנוז ידיעות, להמציא ידיעות, להפ־רין, להמעיט, לסלף. בקיצור: לשקר.

אולם זהו כאיון וכאפס לעומת כושר־השקר הטמון בטלוויזיה.

■ ■ ■

טלוויזיה, האשדיה היא שלמה ומושלמת. אתה רואה משהו. אתה שומע אותו באותו זמן. הדבר המתרחש על המסך פונה לחושים העיקריים שלך. (עדיין אינך יכול למשש ולהריח, אבל זה בוודאי עוד יבוא). אתה חוזה בו באינטימיות של ביתך.

כל זה מעניק למתרחש על הבד מידה של אמינות ומיידיות בלתי־אמצעית, המרדימה את הספקנות הטבעית החבויה בכל אחד מאיתנו, במידה יתרה או פחותה.

אינך מעלה כלל על הדעת שמאחזים את עיניך. שנדמה לך שאתה רואה ושומע דברים שאינך רואה ושומע כלל, בעוד שאינך רואה ושומע מה שמתרחש באמת.

מעולם לא עמדתי על כך בצורה כה נוקבת כמו בעיקבות תוכניתו של מיסטר פרוסט.

מעניין שאת ההסבר הפשוט ביותר לתופעה זו הגיש באותה תוכנית עצמה, בהקשר אחר, דווקא האורח הפלס־טיני, הפרופסור מוסה מאזאווי. כשניסה להסביר מדוע היה נדמה לטייס הצרפתי של המטוס הלובי שהוא רואה מיגים, בעודו רואה פנטומים, אמר: „כמישפטן, עמדתי לא פעם על תופעה זו. כשאתה חושב שאתה רואה משהו, אתה רואה אותו, ואינך רואה מה שאתה רואה באמת.“ כלומר, מכיוון שהטייס ציפה לראות מיגים, הוא ראה מיגים, ופשוט לא שם לב לפרטים הסותרים את התבנית שהצטיירה לעיני רוחו. (זהו, כמובן, אלף־בית של הפסיכולוגיה התבניתית. מנגנון־הסינון מעביר ל־תודעה רק את הדבר שהתודעה מצפה לו.)

מאות אלפי צופים ישראליים ידעו שהשאלה הסבירה של פרוסט היתה צריכה להיות: „מי מתנגד להחלטות הממשלה?“ מכיוון שידעו זאת, הם ציפו לשאלה זו. וכשנשאלה שאלה, היו בטוחים שזוהי השאלה שציפו לה. ואחרי תום התוכנית, היו משוכנעים שאכן שמעו אותה במו אוזניהם.

איזו הזדמן מידגם מיקרי של תריסר צו־פים לבית־המישפט, ונדרשו להישבע על ספר התנ"ך שאכן שמעו שאלה זו, היו כי התריסר נשבעים זאת בכיטחון מוחלט.

יש לכך השלכות מפחידות.

■ ■ ■

אין זדעת לשם מה ביים וערך מיסטר פרוסט את השקר הטלוויזיוני הזה.

ייתכן מאד שהוא רצה בסך הכל להפיק תוכנית מר־תקת, שתחניף להרגשת־העליונות של הצופה הבריטי. באגו־מאניה של כוכב, שהפך אליל המיליונים, ציפצף על העניין עצמו. פשוט לא היה איכפת לו אם הוא מפיק אמת או שקר.

שאלה זו אינה חשובה. חשובה שאלה אחרת:

אם בדרן פסבדו־אינטלקטואלי יכול לעשות זאת, מתוך כוונה של מה־בכך — מה יכול העשות מישטר פוליטי מתוחכם, לשם השגת מטרות אפזיות הרבה יותר?

הטלוויזיה שלנו מוגבלת כיום, ברוך השם, על־ידי חוסר־היעילות שלה. אבל אם לא נתקין היום כללים מישוריינים לפיקוח דמוקראטי עליה — עלולה מחר לקום טלוויזיה יעילה ומוכשרת באמת, שתהיה מכשיר בידי רודנות תשוכה.

אולי עשה לנו מיסטר פרוסט טובה. הוא הראה לנו, בעוד מועד, איזו סכנות נוראות טמונות בפרוסטיטוציה של הטלוויזיה.

---

* אמרתי זאת כמה שניות אחרי אותה „הצבעה“ מפוברקת. פרוסט העיף מבט בלוח שהחזיק בידיו, ושבו היו רשומים המוזמנים שישבו בשורה הראשונה, יחד עם דיעותיהם ומיקומם. אחרי שראשון הדוברים, חיים הרצוג, אמר מה שאמר בגנות העיתונות העולמית, פנה פרוסט אלי: „אורי אבנרי, האם גם את ה סבור שהביקורת של עיתוני העולם היתה בלתי־צודקת?“ על כך השבתי: „אין ספק שחלק מעיתוני העולם הפריזו בחריפות התגובה („OVERREACTED“). הם יצרו את הרושם כאילו היה כאן רצח בכוונה תחילה. דעתי היא שההחלטה לפתוח באש על המטוס הלובי, כשכבר היה בדרכו חזרה למצריים, היתה בלתי־מוצדקת („UNJUSTIFIED“), ולכן דרש־תי מינוי ועדת־חקירה.“ כל הקטע הזה נמחק מן התוכנית בשעת העריכה.

שפוט לאור
מכלא 6 — לכלא שכם

שפוט כיתן
לחזור ולמחות, לחזור ולמחות

שפוט גולן
קיצוניות גוררת קיצוניות

במדינה

צבאי, שדרש להטיל על הנאשם מאסר־עולם. בן־ציון הטיל עליו עונש־מוות.

עתה הצטרף חזן לשורת הנועזים: הוא הטיל על חמישה צעירים, חברי קבוצת ש״ח, קנסות של 3,000 ל״י לנפש — או חצי שנת מאסר בפועל תמורתן.

האישום נגד החמישה: הם יצאו לכפר עקרבה, ליד שכם, כדי להביע הזדהות עם התושבים ששדותיהם רוססו, במעשה ש־הוגדר כ„חריג", ולחלק להם כרוזים שבהם הביעו צער על המעשה.

הפתעה מהמקרר. העונשים עצמם היו חריגים — גם מפני שאין להם תק־דים, וגם בגלל ריקעם המיוחד:

● אנשי ש״ח לא הצליחו כלל להיפגש עם תושבי עקרבה, לא חילקו להם את ה־כרוזים. הם נעצרו שמונה ק״מ לפני ה־כפר. כאשר ניסו להמשיך בדרכם ברגל, נעצרו כ־80 מבין מאה המפגינים.

● שלושה חודשים היה העניין מוקפא. לדברי ש״ח, נשלף האישום נגדם מ־המקרר לאחר גילוי פרשת חריגול, כאשר נראה היה שהאווירה הציבורית ב־ארץ מתאימה להפעיל נגד כל לוחם שלום אגרוף ברזל.

● המשפט התנהל בצורה הקלאסית ה־מצופה מבית־דין צבאי. כאשר רצו הנאש־מים לטעון לנסיבות מקלות, להזמין עדים — כמו האחראים לריסוס עצמו, וללהקעת האדמות, מומחים ממכון שילוח, ואחרים — אסר זאת השופט עליהם, חד וחלק.

הסתה? אנשי ש״ח לא עשו אפילו מה שעשה הרב מאיר כהנא, איש הליגה להגנה, שערך הפגנות בחברון, שיגר כרו־זי־הסתה לערבים תושבי השטחים.

למרות זאת, לא הועמד כהנא עד כה לדין — למרות שהכנסת הסתייגה מפעולתו.

גם איש מן האחראים למעשה־הריסוס ב־עקרבה לא הועמד לדין בשל המעשה ה־„חריג", שגונה על־ידי הממשלה וכונה על־ידי שר־הביטחון עצמו כ„וואנדאליזם."

מערה עזומית. יתכן שחזן רצה, בפסק־דינו הדראקוני, להרתיע להבא מפגינים ממחנה־השלום, המתנגדים לחזון א״י השלמה. אך הוא יצר תוצאה הפוכה.

מייד עם היוודע פסק־הדין, קמו אישים והתגייסו לפעולה. ועד ציבורי שהוקם ל־עזרת הנאשמים יצא בקריאה לציבור לבי־טול פסק־הדין. ח״כ אורי אבנרי שיגר מיברק לתת־אלוף רפאל ורדי, מפקד הגדה, בדרישה דומה. מיברקים נוספים נתקבלו אצל הרמטכ״ל ושר־הביטחון. עתה מתפת־חת פעולה עולמית, שתביא לשיגור מיבר־קים דומים מארצות אחרות.

בו־זמנית החלה פעולה ציבורית גדולה לאיסוף כספים להגנת הנאשמים. השבועון הפאריסאי האינטלקטואלי רב־התפוצה, נובל אובסרוואטר, פירסם קריאה להתרמה ציבו־רית להגנת אנשי „ישראל האחרת".

חויך וכא הזמן. חמשת הנאשמים עצמם התכוננו השבוע ללכת לביתּ־הסוהר, מפני שלא היתה להם ברירה. לא היה להם הכסף לתשלום הקנסות. היו אלה חמישה צעירים בעלי רקע ועבר שונים:

יובל גולן (29) הוא חבר קיבוץ גן־שמואל, נשוי למתנדבת אמריקאית ואב לבן בן שלוש. בקיבוץ הוא רפתן וצייר, במילואים — סגן בצנחנים.

כלומר, היה. לאחר שדיעותיו הפוליט־יות זכו לתשומת־לב פומבית מדי, הועבר מיחידתו: „עד עכשיו, עדיין שירתתי ב־שטחים הכבושים," אמר השבוע. „אך הולך ובא הזמן שלא אהיה מוכן לכך עוד. נראה מה תחליט ש״ח, ומה תמשיך לחיות מדיניות הממשלה."

ללקק. כאשר עולה נושא השטחים, שם עצמו יובל מיד במקומם של תושבי השט־חים, מדמיין לעצמו כיצד היה הוא מרגיש, לוא היה קצין ערבי מוסיע במישקו, מצווה עליו להרוס את הרפת. כיצד היה הוא מרגיש, לוא היה נאלץ ללקק לכל בעל סמכות, כדי לקבל רשיון־עבודה. „אם הייתי כיום בצד השני, הייתי ודאי מצטרף לאירגון ספטמבר השחור — עם כל ה־ביקורת שלי נגדם, ועם כל ידיעתי שדרכם חסרת־סיכוי. במצב של מציאות קיצונית, אתה נהפך לקיצוני בעל כורחך."

גולן אינו חושש מהכלא: „ייתכן ש־הייתי הולך לשבת גם לוא היה לי הכסף לתשלום הקנס," אומר הוא. „עד עכשיו לא הייתי מהפכן מיקצועי, אלא אדם מא־מין. אחרי חצי שנה בכלא, אהיה אחר. ה־מאבק שלנו יימשך גם בכלא. דבר כזה לא ירתיע אותי מלפעול למען עניין צודק."

מעשים ציבוריים, לא. אריה ארנון הוא רווק ירושלמי בן 26, המסיים את לימודי המ.א. שלו בכלכלה באוניברסיטה העברית בירושלים, עובד במקביל כאסיס־טנט בחוג לכלכלה. את שירותו הסדיר סיים כסגן בנח״ל מוצנח.

גם הוא אינו הולך לכלא בשמחה מיוח־דת. אולם גם הוא נכון בהחלט לעמוד בכך: „אינני חושב שמאמרים והרצאות מספיקים," הסביר הכלכלן, הפעיל בש״ח מזה שלוש שנים. „הליכתנו לעקרבה היתה לדעתי צעד ממשי יותר, להחדרת הבעייה לראשיהם של הישראלים. הישרא־לים אינם מבינים שהאינטרס של מדינת ישראל הוא להגיע לידי שלום עם העו־לם הערבי, ולא לעליונות צבאית."

נידוי חברתי. גם איתן מיכאלי, (21), ירושלמי הנשוי לבת קיבוץ אפיקים, ש־הצטרפה בעקבותיו לש״ח, הינו סטודנט (כלכלה והיסטוריה). הוא קיבל דחייה מ־שירות סדיר מסיבות רפואיות, יגוייס כנראה אחרי שייצא מהכלא.

גם הוא אינו שש לשבת — אך גם הוא אינו חושש מכך במיוחד. „כשנטלתי על עצמי את הפעילות הפוליטית הנוכחית, ידעתי לקראת מה זה יכול להוביל."

הוריו אינם מתנגדים לדיעותיו — רק לשיטות הפעולה של ש״ח: „הם מפחדים על הילד שלהם, שלא יסתבך עם החוק." חלק מהתלמידים, שקיבלו אצלו שיעורים פרטיים, נעלמו לאחר שהתפוצץ המשפט.

כיאב. איציק לאור (25) רווק, סטודנט לספרות ותיאטרון, הפך לשמאלני בצה״ל, בעת שירותו בנח״ל סיני, כאשר ראה כיצד מגרשים ערבים מאדמותיהם. רק לפני חודשיים השתחרר מכלא 6 המפורסם לשימצה, לאחר שסירב לשרת במילואים בשטחים. גם הוא אינו שש לחזור ולשבת — אך אינו נרתע מכך: „אני לא קדוש מעונה, ואם היה לנו כסף — הייתי מוכן גם לא לשבת," מסביר הוא.

כאיש הרגיש למישור החברתי, כואב לו שרבים מחבריו מחרימים אותו, מאז הת־פרסמו דיעותיו. „מפחיד אותי חוסר ה־סובלנות של החברה הישראלית היום," הוא אומר.

לחזור ולמחות. יוסי כיתן (23) הוא יוצא־קיבוץ, סטודנט לפילוסופיה באוניבר־סיטת תל־אביב וחובש בצנחנים. גם הוא השתחרר רק לאחרונה מהכלא הצבאי, ל־אחר שסירב, מטעמי מצפון, לשרת ב־מילואים בריכוזי אוכלוסיה ערבית: „לא סירבתי לשרת מעבר לקו הירוק," הוא מסביר, „אלא בעוד, לשם נשלחתי." יוסי זכה לכך שחבריו הישנים דווקא לא נידוהו, לאחר שהתפרסמה עמדתו הפוליטית.

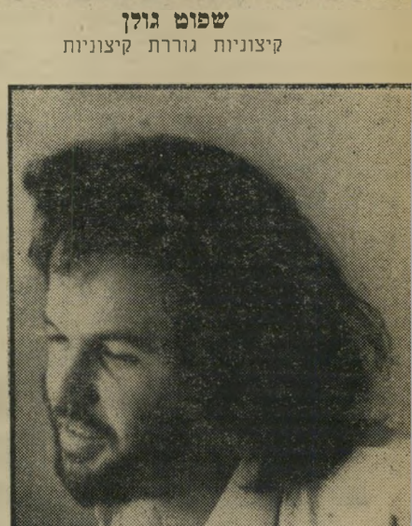
„אינני רואה כיצד יכול היה מישהו ל־חשוב שהעונש הזה, דראקוני ככל שיהיה, ירתיע אותנו מלהמשיך בדרכנו," אומר הוא. „אם יהיה מחר שוב צורך למחות על נישול ועוול — נחזור ונמחה."

אגרוף הפלדה. הם חזרו ומחו. ביום השישי האחרון פתחו חברי ש״ח במסע־התרמה ברחוב דיזנגוף בתל־אביב. המשט־רה הופיעה בזריזות, שהיתה מדאיגה כל פורץ ואנס בעיר, לוא היתה מופנית כלפי־הם, פירקה את המסע, פתחה תיקים על הפרת סדר נגד שניים מהמתרימים.

אגרוף הפלדה של המימסד לא הבהיל את הפעילים. ביום הרביעי השבוע הם תיכננו תהלוכת־מחאה בירושלים, אל ה־כנסת, וממנה יצאו ללוות את חמשת חברי־הם לשכם, אל הכלא. אחר, עמדו לחזור לערב התרמה באוניברסיטה, שייקרא ערב ה־15 אלף.

שפוט מיכאלי
נידוי חברתי

שפוט ארנון
מעשים, לא דיבורים

העם

15 אלף למען חמישה

חמשת חברי ש״ח — מהם שני קציני צנחנים וחובש קרבי — התכוננו השבוע ללכת לכלא, לשם הושיבו עלידי איש הימין הקיצוני

ויקטור חזן ידוע היטב לקוראי עיתו־נים בישראל. הוא אחד מאלה ששמותיהם בולטים באורח־קבע מתחת למיכתבים ל־מערכת, בהם מובעת באופן עיקבי דיעה ימנית קיצונית.

חוג מצומצם יותר מכיר את ויקטור חזן כעסקן של רשימת ע״מ — גוף פוליטי הזז בהתמדה ימינה, והנמצא עתה מכמה בחינות אף מימין לתנועת החרות.

השבוע הצליח ויקטור חזן לגרום לסנ־סציה ארצית, העומדת להפוך לסנסציה עולמית, להביא למדינה נזק בל־יתואר.

הוא עשה זאת בתפקיד שהוא ממלא ב־שרות־מילואים: שופט צבאי.

עינש־מוות בישראי. בעייתם של „שופטים צבאיים", שהם עסקני תנועות פוליטיות בחייהם האזרחיים, והמשתמשים בכס השופט כדי ליצור סנסציות פוליטיות ברוח דיעותיהם, אינה חדשה.

לפני חזן, כבר יצר סנסציה דומה ה־בנקאי יהושע בן־ציון, איש תנועת ארץ־ישראל השלמה, שמישפחתו באה לאחרו־נה בברית־נישואין עם מישפחתו של ד״ר ישראל אלדד („שייב"), חסיד מלכות־ישראל מן הנילוס עד הפרת.

בשופטו צעיר ערבי, חבר באירגון מחב־לים, התעלם בן־ציון מסיכומי התובע ה־

על מירוץ הנשיאות

מ ה קרה לו? מה פתאום הוא הולך לקבור את עצמו?" שאלו חברי־כנסת זה את זה, כאשר שמעו שעמיתם, יצחק נבון, הסכים להציג את מועמדותו לכהונת נשיא המדינה.

ואכן: לאדם צעיר־יחסית (52), בעל אשה צעירה עוד יותר (37), האוהב לבלות, ללכת לדיסקוטקים, לקפוץ לבריכה ולעסוק בהפקות תיאטרון — כהונה זו תביא לשינוי דראסטי באורח חייהם.

נשיא־המדינה הוא מורם מעם. אין הוא יכול ללכת לשום מקום, ללא טכס מפורט ומדוקדק, ללא דגלים מתנופפים, ללא תרועות חצוצרה. חייו הפרטיים מוגבלים ביותר. הוא כמעט אסיר כמישכן הנשיא, הדומה במיקצת למוזוליאום, ושעליו נמתחה בשעתו ביקורת קטלנית מפי — ח"כ יצחק נבון.

אולם נבון החליט השבוע לקבל את האתגר — ובכך התחילה מערכה מרתקת.

קשישים בעלי זכויות

ה נשיא הראשון של מדינת ישראל לא היה עסקן מיפלגתי, ולא היה איש מפא"י. הכהונה הגיעה כימעט באופן אוטומטי לחיים וייצמן, מי שהיה נשיא המדינה־בדרך, והאיש שניצח על מערכותיה המדיניות במשך דור.

וייצמן, שהיה אזרח בריטי, נבחר בהעדרו, בא לארץ ומסר את הצהרת האימונים שלו.

שני האישים שנבחרו לכהונה זו אחרי וייצמן היו מסוג אחר. שניהם היו אישים קשישים, בעלי זכויות במפא"י ומקורבים אישית לאיש ששלט במיפלגה ערב בחירתם: בן־גוריון. בדרך הטבע, היו יצחק בן־צבי וזלמן שניאור רובשוב—שז"ר ותיקי התנועה מרוסיה.

העיקרון היה: מישרת הנשיא מגיעה לאדם בסוף הקאריירה הפוליטית שלו, כשהוא נערך רך השבעון הציוני העולם. מ־1929 עד קום המדינה היה מנהל המחלקה הצרפתית ומחלקת ההסברה של הקק"ל, ונסע בשליחות לבלגיה, יוון ובולגריה. היה לו חלק פעיל בהקמת יישובי חומה־ומיגדל.

במדינה בחר בקאריירה דיפלומטית. הוא היה הציר הראשון בארגנטינה, צ'ילי, אורוגואי ופאראגואי *. ב־1954 נתמנה כשגריר בצרפת, ערב כינון הברית הצבאית ההדוקה בין שתי המדינות.

בשגרירות בשדרת ואגראם היה תפקידו קשה מאד: כי למעשה ניהל שימעון פרס יחסי־חוץ פרטיים, בהשראת בן־גוריון, עם השרים ושרותי־הבין הצרפתיים, והכין את מיבצע־סיני מאחורי גבו של צור.

על רקע זה היו סיכסוכים בלתי־פוסקים בין נערי־החצר של בן־גוריון ובין צור. ב־1956 התייצבה מאחורי צור שרת־החוץ החדשה, גולדה מאיר. בתקופה זו נולדה שינאתה של גולדה לשמעון פרס ולכל חסידי בן־גוריון, וגם יחסיה החיוביים עם יעקוב צור.

חזית זו הסתמנה השבוע מחדש, כאשר גולדה תומכת בצור, מול יצחק נבון, איש רפ"י, מי שהיה מזכירו המדיני של בן־גוריון באותה תקופה.

צור החזיק מעמד בשגרירות עד 1959, כאשר יחסי ישראל־צרפת התחילו להתקרר. כשגה כיהן כמנכ"ל ב־פועל של מישרד־החוץ, תחת גולדה. אחרי צאת גולדה מהמישרד יצא גם הוא, עבר לפסים הנחשבים לצדדיים בעסקונה הישראלית: הוועד הפועל הציוני והקק"ל.

בשביל גולדה, זהו מועמד אידיאלי. הוא קרוב לה אישית, אינו מעורר התנגדות, שייך לגוורדיה הישנה.

האיש שהפסיד בכבוד

א ולם הפעם היתה נכונה לגולדה הפתעה. בן לילה נוצרה חזית רחבה נגד המינוי שלה.

יצחק ואופירה נבון

בהשמיעו דברי נזיפה בממשלה ובשריה. מעולם לא הלך בתלם מיפלגתי צר, ובשיחות אף השמיע לא פעם בגלוי־לב ביקורת נוקבת על החיים המיפלגתיים.

● **הוא מדבר ערכית שוטפת ורהוטה.**

יש יתרון רב בכהונת נשיא ישראלי, המסוגל לדבר אל האזרחים הערביים ואל עמי ערב בשפתם, מעל מסך הטלוויזיה.

● **הוא ח"כ, ועל כן הוא זוכה באהדתם הטבעית של חברי הגוף הבוחר את הנשיא.**

● **הוא איש רפ"י, ומפירת כהונה רמה זו לרפ"י תהווה עילה בידי מפא"י לטעון להבא, מול דרישות חדשות של רפ"י, שתתי־**

האם זה נבון?

אמביציות נוספות, מקובל על כל חוגי הציבור, ומוכן לחיים שקטים מאוד.

לקראת סיום תקופת־הכהונה השניה של שז"ר, עמד אותו אידיאל בפני יורשתו של דויד בן־גוריון, השליטה הנוכחית של המיפלגה: גולדה מאיר. היא הביטה סביבה, מצאה איש שהתאים בכל למתכון הקבוע.

האיש של גולדה

ל עקוב צור אינו מוכר במיוחד לציבור הישראלי. על כן אין לו אויבים, והוא לא הספיק להתנגש עם חלק כלשהו של המיפלגה או הציבור.

האיש שנולד לפני 67 שנים בשם יעקוב צ'רנוביץ, בווילנה, הוא ותיק מכל הבחינות, עסקן מיקצועי כל חייו. הוא למד בגימנסיה הרצליה, השלים את לימודיו באוניברסיטות של ירושלים, פירנצה ופאריס, כיהן כעו־

יעקב צור (בהלוויית משה שרת)

היו לכך כמה מניעים פסיכולוגיים. קודם כל: ההרגשה הבתי־נוחה של רבים, שאינם סבורים שיש לבחור לכהונה זו בעסקן מיפלגתי אפור, בעל זכויות. שנית: הדיעה שזוהי הזדמנות טובה כדי לפיים את עדות־המיזרח.

תחילה הוזכר שמו של השופט אליהו מני. מכיוון שמני אינו איש פוליטי, נראה כי ממליציו פשוט חיפשו אישיות בעלת רקע ספרדי, ובחרו במני כמעט באקראי.

מועמדות זו הפכה לבתי־מעשית ברגע שציץ שמו של מועמד אחר, שגם הוא ספרדי, אך שיש לו תומכים רבים: נבון.

השם ציץ כאילו בעצמו. כי לא מכבר עמד נבון במרכז תחרות דומה, בה הפסיד בצורה שהנחילה לו כבוד.

היה זה כאשר נפטר יו"ר הכנסת, ראובן ברקת. מכיוון שברקת היה עסקן מיפלגתי, ממקורבי גולדה, התגבשה דיעה כימעט כללית שיש לבחור במקומו באישיות דינאמית ובלתי־תלוייה יותר. הדרישה התמקדה סביב סגן יו"ר הכנסת, יצחק נבון.

אותה שעה החליט ה„גוש", הפדרציה האנונימית של בעלי־השררה במיפלגה, למנות לתפקיד את ישראל ישעיהו, בעיקר כדי לשים יד על מישרת מזכיר המיפלגה, שהיתה בידי ישעיהו. נבון התמרד, לא ויתר על מועמדותו. אנשי הגוש גייסו את קולותיהם כימעט בכוח, וישעיהו נבחר ברוב זעיר בהצבעה חשאית — דבר שנחשב אז לניצחון מוסרי גדול של נבון.

על לכחירה חספיק נבון לכהן כיו"ר בפועל, לנצח על כמה טכסים פומכיים. הסתבר שהוא מתאים במיוחד לתפקיד ייצוגי, מכיוון שהוא מחנון ברגש טבעי לסמלים ולטכסים, ובשפה עברית אלגנטית אך מובנת.

כל זה חזר לתודעה כאשר נתעוררה שאלת בחירתו של הנשיא הבא.

צעיר, ספרדי ויונה

ל זכותו של נבון בולטים כמה יתרונות חשובים, מהותיים ומיקריים:

● **הוא ספרדי מגזע טהור, אך אינו „ספרדי מיקצועי".**

בשום שלב של הקאריירה שלו לא הצליח בשל מוצאו הגזעי. בחירתו יכולה על כן לספק שתי דרישות סותרות: להעמיד בראש המדינה ספרדי, ולהגביר בכך את רגש ההזדהות של בני עדות־המיזרח עם המימסד — מבלי לעודד את התופעה המכוערת והגיזענית של טיפוח שיכ־בה של ספרדים־מיקצועיים.

● **הוא צעיר יותר מכל הנשיאים הקודמים.**

● **הוא איש־מיפלגה מוכחק, אך לא מופרז.**

כסגן יו"ר הכנסת עמד לא פעם על כבוד הכנסת

* בשעה שהמזכיר השני בצירות היה צעיר בשם יצחק נבון.

סיעה זו קיבלה עמדות־ייצוג הרבה מעבר למה שמגיע לה.

יחד עם זאת נבון הוא יונה, בעל דיעות מתונות מאד, למרות שהוא שומר על יחסי־חברות הדוקים עם אנשי־רפ"י מכל הדרגים.

נשיא בשר ודם

א וזם מוך רשימה זו התעוררו כמה נימוקים, המעו־ררים ספקות לגבי סיכויו.

● **איש אינו מאמין שנבון יסתפק בתפ־קיד פאסיבי, כנשיאים הקודמים.**

הוא יראה להכניס תוכן חדש למישרה — ועצם הסיכוי הזה ממלא את לבות אנשי־המימסד השמרניים בפחדים סתומים.

● **למרות הכל, נבון הוא איש רפ"י.**

לנשיא אין כימעט סמכויות של ממש — אך יש לו סמכויות מסויימות דווקא לגבי המכניזם של בחירת ראש־ממשלה. אנשי מפא"י חוששים שאחרי שתרד גולדה מאיר מן הבמה, עלול איש רפ"י במישכן הנשיא להש־פיע ברגע קריטי על מילחמת־הירושה, שבה יהיה משה דיין מועמד חשוב.

● **עמדת גולדה אינה ברורה די צורכה.**

נראה שנבון קיבל את הרושם שאין היא מתנגדת לה־צגת מועמדותו. אך גולדה היא עקשנית, והיא רוצה בצור.

הפתרון: מועמד שלישי

זאת היתה התמונה ואלה היו יחסי הכוחות, כאשר התכנסה השבוע „ועדת השישה" של מיפלגת העבודה על־מנת להחליט את מי תציג מיפלגת העבודה כמועמדה.

בוועדה יש רוב מוחלט לאנשי גולדה ולגוש. אילו היו רוצים היו יכולים בהרמת ידיים אחת לקבוע כי יעקב צור יהיה המועמד לנשיאות. אבל היה ברור לכל שהח־לטה כזו היתה מעוררת גל התנגדות ציבורית. נבון נהנה מתמיכה רחבה בציבור. גח"ל והמפד"ל הצהירו מראש שיתמכו בו אם תוצג מועמדותו. החלטה להעדיף את צור על פניו היתה מתקבלת כהחלטה שרירותית.

משום כך הציע פנחס ספיר פיתרון גאו־ני: למצוא מועמד שלישי, מקובל על גולדה ועל חגוש, שיוכל להגבור על יצחק נבון מבלי לעורר זעם כללי. כך התקבלה ההחלטה להציע את הפרופסור אפרים קציר כמועמד נוסף. אם צור אינו יכול להגבור על נבון, יעשה זאת קצ'לסקי, מדען בעל שם עולמי.

וכדי שלא יראה כי נעשה הכל למנוע את דרכו של נבון אל מישכן הנשיא, נמסרה ההכרעה למרכז מיפלגת העבודה, שיצטרך לבחור את המועמד לנשיאות השבוע.

קשה לקבוע מה יתרחש שם. אולם נראה שספיר וגולדה יעשו הכל כדי שיצחק נבון ימשיך לשאת את התואר הנצחי של „מועמד ל..."

אתה והלירה

הבורסה
פול גאטי והמניות שלך

כאשר נשאל האיש העשיר ביותר ב־עולם, המיליארדר הבריטי פול גאטי, כיצד עשה את כספו, השיב: „פשוט מאוד. כאשר המחירים יורדים, אני קונה. כאשר הם עולים, אני מוכר."

מה שטוב לגאטי — טוב גם למשקיע הישראלי, בימים אלה. בחודש מרץ נפלו שערי המניות בבורסה, בעיקר בגלל ה־מחסור בכסף בשוק. לפי הערכה מוסמכת, הקטינו הבנקים את האשראי לעיסקות בור־סה ב־200 מיליון לירות. לקוחות, שנאלצו להחזיר כספים לבנק שלהם, מכרו בלית־ברירה מניותיהם בכל מחיר — והשערים נפלו.

באפריל צפוי שינוי מוחלט במצב. הסי־בות:

- האוצר, שהפסיק את כל תשלומיו לספקים בחודש מרץ, יחדשם בחודש זה.
- מאות אלפי שכירים יקבלו את תעו־דות המילווה שלהם מבנק־ישראל, יוכלו לממשן ולהפכם למזומנים.
- תיכנס לתוקפה העלאת שכר גדולה, שתכלול גם תשלומים רטרואקטיביים, ל־רבבות שכירים.

כל אלה יביאו להקלה גדולה במחנק בשוק הכספים — וכמובן גם בבורסה לניירות־ערך.

לכן, יש לצפות לשיפור ניכר בשערים. מי שינהג כפול גאטי, יקנה עתה — או לפחות יעכב את הוראות המכירה שלו — ייצא נשכר.

יופסק המימון

שר־התיירות משה קול הודיע להת־אחדות בתי־המלון על הפסקה, למשך חצי שנה, של כל המימון הממשלתי ל־בניית בתי־מלון — כולל אלה שכבר הוחל בבנייתם. מישרד־האוצר ימשיך להעביר כספים רק לסיום שיפוצים פני־מיים של מלונות.

בדרך־כלל, מממן האוצר 60% מסכום ההשקעה במלון חדש, או בהרחבת מלון ישן. הפסקת המימון הנכבד הזה לחצי שנה תגרום קשיים רבים למלונאים, תביא להשלכות נרחבות גם מחוץ לענף.

שר־התיירות קוך
חצי שנה קשה

„שרותי ההנדסה"
הולכים לבורסה

חברת **שרותי הנדסה בישראל** מתכננת הנפקה ציבורית של כשלושה מיליון לירות בבורסה לניירות ערך בתל־אביב.

שרותי הנדסה היא חברה בבעלות כ־40 מהנדסים — כולם עובדי החברה. החברה שהוקמה לפני 15 שנה, עוסקת בתיכנון ופיקוח עבודות בנייה בארץ ובחו"ל, ו־מחזורה בשנת 1972 הגיע ל־20 מיליון לירות.

הונה העצמי של החברה כיום הוא שני מיליון לירות, והחברה רוצה להגדיל את הונה ב־150% כדי להרחיב את היקף פע־לותה. לדברי מנכ"ל החברה, אורי אבן, קל יותר לקבל עבודות, בייחוד בחו"ל, כאשר מגיש ההצעה גם ממן את העבודה.

שרותי הנדסה מתכננת לפנות לרשות לניירות־ערך בעוד כחודשיים.

איך להרוויח
בלי לשלם מס

בוב באקמן, יועץ לענייני השקעות ב־ארה"ב, גילה דרך מקורית להימלט מתש־לום מיסים: הוא משקיע בבורסה בשמו של כלבו, כלב־רועים אנגלי הקרוי ויליאם אריסיין.

לדברי באקמן הוא קורא בפני כלבו מדי בוקר את רשימת המניות. כאשר מניף

משקיע ויליאם
הזנב ישחרר ממס?

הכלב את זנבו — קונה עבורו באקמן את המנייה. כאשר הוא משפיל את הזנב — באקמן מוכר.

עד כה הרוויח ויליאם, לדברי באקמן, יותר מ־22 אלף דולר — בלי לשלם מס. באקמן טוען כי ויליאם איננו גוף משפטי, ולכן פטור ממס. הכלב אפילו לא מקבל משכורת. הסביר באקמן, כיוון שעל מש־כורתו היה עליו לנכות מס במקור.

כל מה שנותר עתה, זה ששלטונות המס בארצות־הברית יכירו בטיעונם של באקמן וויליאם.

במדינה

סטודנטים

פוסט מורטם

ל„פוסט מורטם"

מיחמת־האזרחים באוניברסיטת

חיפה הגיעה לשיאה —

וכמעט נשפך דם

משפוטרת הטלפון נפלטו דברים ברו־רים. הדובר היה דויד גיא, יו"ר הסתדרות הסטודנטים באוניברסיטת חיפה. בצד ה־שני של הקו היה שלמה פרנקל, עורך ביטאון הסטודנטים בקמפוס, פוסט מורטם („לאחר המוות").

„אם יפורסם המדור של הומו־פוליטיקוס בגיליון הבא," שאג גיא, „אתה מפוטר!"

פרנקל לא נבהל. הוא ידע שאי־אפשר לפטר אותו, מפני שהוא מכהן בתפקידו בתוקף מיכרז. במיכרז זה זכה כאשר עוד שלט קודמו, מנהיג רשימת יש גידעון ספירו, בהסתדרות הסטודנטים — ולפני שסולק מהשילטון על־ידי הפיכת־חצר של אנשי המערך וגח"ל.

אך אם בטח פרנקל בכהונתו, הוא טעה. הוא פירסם את המדור. למחרת היום הודיע

סטודנטית שידלוביצקי
„את נותנת מיספרים..."

סטודנט ספירו
לכל ערבי מלוכלך!"

גיא כי הסתדרות הסטודנטים מפסיקה את ההקצבה הכספית לביטאון (כ־20 אלף ל"י לשנה).

פרנקל נשאר עורך, אבל אין לו מה לערוך. „לאחר המוות" החזיר את נישמתו לבוראו.

„רוחו של גבלס." היה זה רק שלב חדש במילחמת־האזרחים הסוערת במרומי הכרמל, באוניברסיטה המשקיפה על הנוף היפהפה של המיפרץ. הנוף הפנימי יפה פחות.

על כך מעידה כותרת המאמר, ששימש עילה לתקרית האחרונה. „רוחו של גבלס מרחפת על פני הקמפוס!" זעקה כותרת זו של הומו־פוליטיקוס („אדם פוליטי") — פסבדונים שמאחוריו עומד אותו גידעון ספירו, מנהיג יש.

איך הגיעה רוחו של גבלס, שר־התעמולה הנאצי, לעירו של אבא חושי המנוח? הרוח הרעה, המהלכת בין 5000 תלמידי

קלוב החעופה בקשיים כספיים

בעוד מאות טייסים חובבים משתוקקים לטוס, מדי שבת, ואינם יכולים מחוסר מטוסים — מקורקעים חמישה מטוסי **פייפר** שלהם בשדה־התעופה של הרצליה ואינם יכולים להמריא — מחוסר כסף.

אבסורד עגום זה, הגורם אכזבה והת־מרמרות לחברי **קלוב התעופה לישראל**, הוא שיאו של השפל הכספי אליו הגיע **הקלוב** — שפל המאיים על עצם עתידו של המועדון הוותיק.*

חמשת **הפייפרים** המיוחמים, מקורקעים בגלל תביעה של חברת־הטיס **כימאוויר**, התובעת מקלוב־**התעופה** תשלום חוב של למעלה ממאה אלף ל"י — הון־עתק למו־עדון חברים, המתקיים ללא תקציב רציני.

אלא שהחוב הכספי הוא רק חלק מהצרות שפקדו את המועדון, וייתכן שהקל שבהן, לדברי האיש המרכזי בקלוב, בורים סניור — לשעבר טייס בכיר בחיל־האוויר, וכיום נציגן של חברות זרות בארץ — ייצא הקלוב מקשייו הכספיים הנוכחיים וימשיך לפעול כבעבר. גם הצד השני של המטבע, מנהל **כימאוויר** יעקב טוביה, אישר כי מסתמן הסדר לתשלום החוב לחברתו.

אולם גם אם יחלוף השיתוק הנוכחי, תישאר בעינה בעיית הפילוג המכאיבה. **קלוב התעופה לישראל** הוקם לפני כעש־רים שנה כדי ללמד את בני ישראל טיס ולאפשר להם לטוס. **הקלוב** הוקם מרגע ראשון כמועדון חברים, לא למטרת רווחים.

אהבתם הגדולה של החברים והמארגנים לעסקי־האוויר השכיחה מהם את עסקי־הקרקע. הבעיות הפיננסיות לא זכו לתשו־מת־לב ואותה. חברים רבים נהנו משירותי **הקלוב** — בלי לשלם אף את דמי־החבר.

ב־1956 ספג **הקלוב** מכה קשה, כאשר מטוס שלו נפגע בתאונה, ואחד המעורבים בה נפטר. התעוררו סיבוכים עם חברת הביטוח, **גרנ"ע אוויר** קיבל לידיו את המטוסים, והקלוב שותק לכמה שנים.

או, קיבל **הקלוב** מטוס **פוקר** עתיק־יומין במתנה. חברי סניף תל־אביב, שהיו הרוח החייה במועדון, השקיעו בטרנטה מאות שעות עבודה, הפכו אותו שוב לכלי־טיס, **והקלוב** חזר לחיים.

חברי סניף תל־אביב קנו מכספם גם **פייפר** גדול, קיבלו את השקעתם בחזרה בצורת שעות־טיסה חופשיות.

המשבר החל כאשר הועלתה דרישה מצד סניף עפולה, בראשותו של משה מנחמי, להעביר את **הפייפר** לשם. סניף תל־אביב התנגד, אולם ההנהלה המרכזית, בראשות סניור, הכריעה בעד ההעברה.

החלטה זו גרמה התמרמרות בקרב התל־אביבים. חיכוכים נוספים נגרמו עקב החל־טת הנהלת **הקלוב** לרכוש חמישה **פייפרים** ישנים ולשפצם — בעוד חברים רבים טוע־נים שקניית חדשים תעלה אותו מחיר.

בעקבות המתח, פרשה קבוצה של תל־אביבים מ**הקלוב**, הקימו חברה חדשה בשם **שחק**, רכשו לעצמם **סנאה** חדש.

כיום, מסים להם הפורשים ב**סנאה** שלהם, בעוד טייסי הקלוב הוותיק מקורקעים, עד לפתרון הבעיות הכספיות.

„פייפר" מקורקע של הקלוב
סיכויים להמריא מחדש

השלום יביא לאימפריה ציונית מאוקינוס האטלנטי למיפרץ הפרסי

דרוש ילד קטן כדי לגלות שהמלכים הם עירומים. ילד כזה הוא מועמר קדאפי, בן ה־31.

מלכי ערב ונשיאיה בטוחים שקדאפי הוא ילד מגודל, אדם ילדותי במעשיו ובמחשבותיו. הם מתחנפים אליו בגלל המיליארדים הנובעים מחולות לוב, כמעיין המתגבר. לוב היא כיום יצרנית־הנפט מס׳ 4 בעולם, והיא חולשת על אוצרות אגדתיים, שגיבורי אלף לילה ולילה לא חלמו על כמותם.

אולם כמו כל ילד, יש לקדאפי הכישרון לראות את האמת, והחשק לתאר אותה. הבדווי הפוריטני, שנולד באוהל אביו השייך, והחזור לאוהל זה לעיתים קרובות כדי לתפוס בו שלווה והשראה, פשוט אינו יכול לסתום את פיו. הוא רואה מה שהוא רואה, והוא אומר מה שהוא חושב. בין שליטי ערב, זוהי תכונה נדירה מאוד, והיא מכניסה את פחד אלוה ללב עמיתיו המתוחכמים.

יתכן כי לאורך ימים, תכונה זו של קדאפי חשובה יותר מכל תעלוליו: הסעד שהוא מעניק לטרוריסטים מאירלנד עד הפיליפינים, והשוחד שהוא מציע למדינות כדי לנתק את יחסיהן עם ישראל.

כי זוהי תכונה של אמת: כאשר מכטאים אותה, היא קונה לה אחיזה כתודעת השומעים. ושום מדינאי ערבי לא אמר את האמת בצורה כה אכזרית ופשוטה כמוהו.

מנהיגי ערב ויתרו על שיחרור פלסטין

בשבוע שעבר הגיע קדאפי לשיא חדש, בדברים שהשמיע בוועידה ב־בנגאזי, הבירה השנייה של לוב.

„המדיניות הערבית פשטה את הרגל, והיא משותקת,״ אמר. „אין היא מסוגלת עוד לטפל במצב.

„מעשי הפוליטיקאים (הערביים) אינם אלא תימרונים, כדי להציל את כבודם ולעקוף את האמת.

„בעיית שיחרורה של פלסטין והחזרת עמה לביתו אינה קיימת עוד כתודעת השליטים הערביים.

„הסיסמאות (הערביות) אינן עוסקות עוד בפלסטין ובעם הפלסטיני, אלא בזכויות הפליטים, מבלי להזכיר את פלסטין.

„אולם למנהיגים הערביים אין אומץ־הלב הדרוש כדי להכריז על אמת זו באוזני האומות הערביות.״

במילים פשוטות אלה חשף קדאפי את המצב הידוע היטב לכל יודעי־דבר, ואשר ממשלת ישראל משתדלת להעלימו. קיים שיתוף־פעולה סמוי בין מנהיגי ערב ושרי ירושלים: אלה גם אלה מעוניינים לאחז את עיני הציבור הערבי והישראלי, ולהעמיד פנים כאילו עוד חושבים הערבים ברצינות על חיסול מדינת ישראל.

כדברי קדאפי, מוכנים מנהיגי ערב זה מכבר להשלים עם קיום ישראל, יותר על שיבת הפליטים לשטח ישראל וכעשות שלום שאינו מבטיח זמני, אלא הכרה במצב לצמיתות.

קדאפי מוציא את עצמו, כמובן, מכלל זה. „לוב מאמינה שהבעייה היא שיבת הפלסטינים לארצם. פירוש הדבר חיסול הישות הציונית.״

האימפריה האיטלקית: לובים תלויים בימי מוסוליני
תל־אביב תפקד, מוריטניה תציית!

מה יקרה אם תימשך פשיטת־הרגל של המדיניות הערבית?

האימפריה הציונית הגדולה

גם על כך יש לקדאפי תשובה פשוטה, והיא תשמח את ליבם של כל שוחרי האימפריה הישראלית. חסידי ארץ־ישראל השלמה, נראים, לעומתו, כמינימליסטים.

המצב, לדעתו, יילך ויהיה רע יותר.

„הערבים ישלימו עם נוכחות אימפריה ציונית על חורבן האומה הערבית ותרבותה.״

על תרבות זו, יש לקדאפי, כידוע, דיעות חזקות ושמרניות. הוא מאמין באות הכתובה של הקוראן. בכל לוב אסור לשתות אלכוהול. מי שמבריח מחו״ל בקבוק ויסקי, נכנס לבית־הסוהר. מי שנתפס בגניבה — נגדעת ידו בצורה הומאנית, בחדר־הניתוח של בית־חולים.

„האימפריה הציונית תשתלט על הערבים, כפי שעשו האימפריות של הרומאים, היוונים, הכרתים, הצרפתים והאיטלקים.״

זכר האימפריה האיטלקית חייה מאוד בתודעת הלובים. הזקנים עוד זוכרים שאחרי כיבוש לוב, ערב מלחמת־העולם הראשונה, תלו השליטים האיטלקיים כעשרת אלפים לובים לשנה, כדי לדכא כל שאיפה להתמרדות. הנשים הוצאו להורג בירייה. כעבור דור, סמוך ליום לידתו של קדאפי, עוד הזדעזע המרשל הגרמני ארווין רומל מאכזריות האיטלקים בלוב, והנציח הזדעזעות זו ביומנו.

עכשיו, אומר קדאפי, צריכים הלובים להתכונן לפלוש חדש.

„אם תיפול מצריים, שום דבר לא יחפוס את דרכם של הישראלים האפריקה הצפונית.

„רעם של הקהילייה הערבית הלובית מוכן למסור את נפשו כדי למנוע זאת, אך זה לא יפתור את הבעייה.

„כאשר זה יקרה, יינתנו הפקודות בת״א, וייבוצעו במוריטניה.״

מוריטניה שוכנת מדרום למארוקו, על חוף האוקיינוס האטלנטי.

„אם תיפול סוריה, יפול כל המרחב (הערבי) המיזרחי. הציונים יגיעו לעיר מדינה (ליד מכה), ויכבשו את חצי־האי הערבי.״

בעקיפין, מתח קדאפי ביקורת על השלמת המדיניות הערביות עם העלייה היהודית מברית־המועצות, אותה שונא קדאפי הדתי במיוחד. „בני־אדם מסוכנים יותר מפאנטומים ונשק אחר. לכן יש להפסיק את העלייה. ההמונים הערביים צריכים לנסח את יחסם כלפי מזימה זו.״

המנהיגים וההמונים משל׳מים עם ישראל

קדאפי יא הסך את שיבטו גם מההמונים הערביים. אם השליטים הערביים מסוגלים ללכת בדרך שבה הם הולכים, שפירושה השלמה עם קיום ישראל, הרי זה נובע מן העובדה ש„חסר לחץ ההמונים הערביים, כפי שהיה קיים בשנות ה־50׳, להשגת המטרות הערביות.״

כמילים האחרות: לא רק השליטים הערביים התייאשו מן המיזחמה ומן הסיכוי לחסל את „הישות הציונית״, אלא גם ההמונים הערביים עצמם.

כל זה ממלא את ליבו של קדאפי צער וייאוש. אם זוהי דעתו על שותפיו הקרובים ביותר, עמיתיו לפדרציה הערבית, אין לפדרציה זו סיכוי רב.

אבל לגבי סיכויי השלום במרחב, יש להכרזת קדאפי משמעות הפוכה. אם מהווים דבריו של קדאפי תיאור מדוייק של האמת — ואין אדם מוסמך יותר ממנו לתאר אותה, ואין ספק שהאיש מדבר בכנות מוחלטת — הרי נובעות מכך מסקנות מרחיקות־לכת בישראל.

עד כה, כאשר אמרו שליטים כמו המלך חוסיין והנשיא אנוואר אל־סאדאת שהם מוכנים להסדר של שלום, תוך נטישת הבסיס הרעיוני הישן של העולם הערבי, אפשר היה לראות בכך טכסיס גרידא. כפי שאמרו מנהיגי ישראל לא פעם: זהו טכסיס שנועד להביא לנסיגת צה״ל, ולהכנת המילחמה הבאה נגד ישראל.

אחרי דבריו של קדאפי, אין אדם נבון יכול לחזור על מליצה זו ברצינות ובכנות.

כי קדאפי קובע עובדה פשוטה: הכמיהה להסדר מדיני, הקיימת גם בצמרת העולם הערבי וגם בקרב המוני, אינה פרי הטכסיס של הרגע. היא מבטאת נכונות פנימית למתוח קו תחת האידיאולוגיה של שני דורות, ולכונן מציאות חדשה, המבוססת על ההשלמה עם קיום ישראל והתפתחותה.

מי שמתעלם מכך, שותף לקדאפי בתסיסה היסודית: שהשלום אינו רצוי.

הילד מטריפולי קובע: המנהיגים וההמונים הערביים רוצים בשלום!

המלכים עירומים

(המשך מעמוד 16)

המוסד, הולידה תקרית שגרמה כמעט ל־שפיכת דמים. היה זה כאשר אמנון אנג'ל, עסקן של גח"ל, ואיש רשימת יחדיו, נתקל במיסדרון בצבייה שידלוביצקי, סטודנטית המשתייכת לרשימת יש.

זה היה בשיא מלחמת־הבחירות, שהיתה צריכה להכריע בין אנשי יש, שהתכוונו לכבוש מחדש את השילטון שממנו סולקו בתחבולה, ובין רשימת יחדיו של המערך וגח"ל, שביקשו לחסום את הדרך בפני יש (העולם הזה 1851).

על מה שנאמר בדיוק חלוקות הדיעות. צבייה התוקפנית אמרה, לפי גירסות שונות: „אתם רשימה של אפסים!" או „אתה אפס!" או „אתם אפסים המצביעים לפי הוראות של מיפלגות!"

על כך ענה אנג'ל, לפי הגירסות השונות: „אתם נותנים פתקים לכל ערבי מלוכלך להצביע עבורכם!" או „את מחלקת מיספרים לכל ערבי מלוכלך!" לפי כל הגירסות, השתמש בביטוי „ערבי מלוכלך."

גרושים לערבים הרוגים. בכך לא נגמר אנג'ל. בוויכוח אחר בינו ובין סטודנטים ערביים, נשאל: „כמה ערבים הרגת?" לפי גירסה אחת השיב: „הלוואי שיהיו לי גרושים כמה שהרגתי ערבים!"

ביטויים אלה פשטו בקמפוס כמו אש ביערות הכרמל. הסטודנטים הערביים איימו בהפגנה, אנשי הימין איימו בהפגנה נגדית. היתה קיימת סכנה שיישפך דם.

לשווא השתדלו אנשים מתונים להשפיע על רשימת יחדיו, שאנג'ל יפוטר או יפוטר מן הרשימה. אנשי המערך־גח"ל הסתפקו בהתנצלות בחצי פה. אנג'ל נשאר.

שני חברי ועדת־הבחירות, שרצו אף הם בפיטורי אנג'ל, היו חסרי־אונים. הם הסיקו את המסקנה היחידה שהיתה פתוחה בפניהם: הם התפטרו, וממילא נתבטלו הבחירות שכבר היו בעיצומן. הם יתקיימו בעוד חודשיים, בתום הפגרה.

סטודנט בן 37. אולם הדחייה לא תשנה את המצב. בקמפוס החיפאי קיימת מילחמת־אזרחים מתמדת.

מצד אחד עומדים אנשי יש, השואבים את כוחם מקואליציה רחבה של סטודנטים ליברליים ושמאליים, ביניהם שתי עתודות איתנות: 400 הערבים הלומדים בקמפוס, וכ־300 עולים מדרום־אמריקה, הרגילים לסיגנון מארכסיסטי, שהוא שם נרדף לקידמה בומלדתם.

המנהיג הרוחני של גוש זה הוא ספירו, סטודנט לא־כל־כך צעיר (37). גיל זה אינו יוצא־דופן. כך היה היו"ר היוצא של הסטודנטים בת"א מטעם גח"ל, בן 39.

גילו המופלג של ספירו הירושלמי קשור במקום־לימודיו. כחניך קיבוץ, חסרה לו תעודת־בגרות. במאוחר החליט להשלים את לימודיו. על פי הסכם ארצי מתקבלים סטודנטים כאלה דווקא בחיפה, בירת ריכוז הקיבוצים בצפון. כיום לומד ספירו מדעי־המדינה, מבקש לזכות בתואר ב"א.

כנופיית באדר־מיינהוף. מול יש מתייצב יחדיו, שהיא התגשמות קואליציית דה־הונט במישור המעשי. יריביה קוראים לה „כנופיית באדר־מיינהוף", על מישקל קנוניית באדר־שופר בכנסת.

יחדיו נתמכת על־ידי כל העיתונות הישראלית, שהכריזה מילחמת־קודש על יש השמאלנית, תוך סגירת עמודיה בפני תשובות הרשימה המותקפת, לה הודבקו תוויות של מצפן, פתח וגרועות מאלה. אחדות־דיעות זו היא שהוגדרה על־ידי ספירו כ־„רוחו של גבלס."

אולם אנשי יחדיו לא הסתפקו בכך. הם הדביקו את אותה התווית של עוכרי־ישראל גם לשלוש הרשימות האחרות: רשימה של קיבוצניקים בשם צוותא, רשימת עודד של עולי צפון־אפריקה ורשימת ל"ע („אנשי יש לשעבר המחפשים מיפלגה ציונית להיתלות בה.")

רק גורם אחד שותק בכל המהומה: נשיא האוניברסיטה, אליעזר רפאל. הוא שמר על שלווה אולימפית.

טבח לוד

על מה ועל מי מגן

מסך הסודיות המוזר?

הכן נרצח בטבח בלוד, האב מת בעיקבות הידיעה —

* חבורה טרוריסטית בגרמניה המערבית, הקרוייה כך על שם מנהיגיה.

והאם פנתה השבוע ליפאנים, לאחר שמד"א סירב לתת לה פיצויים

את מלחמת העולם השנייה עברה מרים במחנה־המוות בראונסברוק. לאחר השיחרור, נישאה, בגרמניה, לשמואל ברקוביץ, יוצא מחנות דכאו ואושוויץ. השניים יצאו לחפש מה נותר להם בעולם. מרים גילתה כי מכל משפחתה העניפה, שרדה רק אחות יחידה.

זוג הניצולים עלה לארץ. שמואל עמל לפרנסת המשפחה כפועל־בניין, עד ש־התקבלו הפיצויים מגרמניה. הוא קנה איטליז, נכשל בעסקים, נאלץ למכור, קנה בשארית הכסף קיוסק לעיתונים.

התמוטט. היה זה בבוקר שלמחרת

אם שכיזה ברקוביץ
שאלה טעונה חומר־נפץ

אח שכול ברקוביץ
„שיראה כל העולם"

ליל־הדמים בלוד, ששמואל ברקוביץ שמע ברדיו כי בנו יהושע, שעבד כאיש־מכס שם, היה אחד משרשת הקורבנות הישראליים. „אין לנו בן, מרים," זעק האב והתמוטט.

בריאותו הרופפת של האב התמוטטה לגמרי. ארבעה חודשים לאחר מות הבן, מת גם האב. מרים ברקוביץ, אלמנה ושכולה, נותרה עם שני בניה האחרים — אחד מהם נכה ברגליו ומוחו, שאינו מסוגל לשום תעסוקה.

הומר־נפץ. אשתו של יהושע ז"ל, חווה, ובתו התינוקת קיבלו פיצויים כשאר משפחות הקורבנות — 15 אלף דולר. ואילו האם, שנותרה בודדה וחסרת־כל, רצתה לדעת אם לה לא מגיע מאומה, ולמה. ואם כן — אז כמה.

היתה זו שאלה טעונה חומר־נפץ, כפי שגילתה במהרה. האשה מוכת־הגורל, שפיצוייה הראשונים מהנאצים נמוגו בחוסר מזל, גילתה שהפעם השנייה בחייה, בה היא נזקקת לפיצויים, תהיה קשה יותר.

„הציעו לי במגן־דוד־אדום 1,500 דולר, במקום הפיצויים. כאילו בשביל לסתום לי את הפה," התמרמרה השבוע, בדירתה בחולון. „סירבו בכל תוקף לגלות לי לפי אילו קריטריונים חולקו כספי הפיצויים שלחו היפאנים למשפחות הנפגעים. סירבו אפילו לגלות לי אם מגיע לי משהו או לא.

„אבל אם לא מגיע לי — מדוע החתימו את כלתי, אלמנתו של בני ז"ל, על הצהרה שהיא לא מתנגדת שגם אני אקבל פיצויים?"

אי תפריע. ד"ר יוסף קוט, שעמד בראש חלוקת כספי הפיצויים למשפחות, היה עסוק מכדי להגיב על טענותיה של האם השכולה: „הפרעת לי בארוחת צהריים," רטן בפני כתב העולם הזה. „תפנה לאפרתי."

ממלא־מקומו של מנכ"ל מגן־דוד, אלקנה אפרתי, הכחיש בתקיפות כי הציע לאם השכולה 1,500 דולר. לעומת זאת, טען עורך־דינה של מרים, אשר רוט, כי אכן היה מגן־דוד נכון להעניק לה סכום זה. „כספי מענק שנתקבלו מאזרח יפאני."

„אני לא זקוקה לנדבה," טענה השבוע מרים ברקוביץ. „מגיע לי 15 אלף דולר, כמו לשאר משפחות הנפגעים — ואני רוצה סכום זה. במגן־דוד אמרו לי שאקח מהכסף שקיבלו כלתי ונכדתי."

לצניעות אין סמכות. במצוקתה, פנתה מרים ברקוביץ אל ראש הממשלה גולדה מאיר, ביקשה את עזרתה — לא תס־וחלילה לקבל דולר יחיד שאינו מגיע לה, אלא לאלץ את מגן־דוד לפרסם ברבים את קני־המידה לפיהם חולקו כספי הפיצויים — כדי שתדע רק אם מגיע לה או לא.

ענתה לה לישכת ראש־הממשלה: „הכסף שנתקבל ממשלת יפאן חולק למשפחות־הנפגעים על־ידי ועדה מיוחדת, בהתאם לשיקול־דעתם של חברי־הוועדה. לנו אין סמכות להתערב בדבר."

לעומת זאת, טען אפרתי: „הכסף חולק בהתאם להנחיות הצלב־האדום היפאני. מד"א שימש רק צינור להעברת הכספים. ההנחיות קבעו כי הפיצויים יינתנו לבן־המשפחה הקרוב ביותר של הקורבן — במקרה זה, לאלמנתו של יהושע ברקוביץ — והם מיועדים לכל השאירים. משום כך גם הסברנו לגברת ברקוביץ כי עליה לפנות אל כלתה."

שיראה כי העולם. מה האמת, אם כן? האמנם היו אלה היפאנים שקבעו מי יקבל כמה מהכסף — או ועדה מיסתורית של ישראלים?

מרים ברקוביץ נואשה מלגלות את האמת בארץ, פנתה בימים אלה, באמצעות רוט, אל הצלב האדום היפאני, כדי שיתערב למען פירסום הקריטריונים הסודיים והענקת הפיצויים המגיעים ללקוחתו.

היתה זו הפעם הראשונה, מאז טבח לוד, שהכדור נזרק חזרה אל היפאנים. אמר השבוע גח ברקוביץ, אחיו של יהושע ז"ל: „נחכה עד שנקבל תשובה מהצלב האדום היפאני. אז, נעלה לשביתת־שבת אצל ראש הממשלה.

„שיראה כל העולם מה עשו לנו."

מיפלגות

לאן הלכו המיליארדים כולם?

„הממשלה תומכת במשקיעים מזוהמים, שעשו כספם כעפקי זנות — בעוד בארץ יוצאות אלפי נערות לזנות בגיל העוני"

עשרים וחמש שנים היו נציבי האופוזיציה השמאלית בכנסת מאשימים את הממשלה ב„גזל מיליונים מהמוני העם" ו־רוב חברי הכנסת היה מסריע לנאומיהם בבוז. בשבוע שעבר, יצא חבר־כנסת נכבד מסיעת מפלגת העבודה עצמה, כשהוא מאשים: „לאן הלכו ארבעה מיליארדים דולר מרכוש העם?"

יצחק בן־אהרון, מזכיר ההסתדרות ונביא־הזעם של מפלגת העבודה, דיבר, כדרכו, דברים מפורשים. היה זה בראיון בעריב עם דב גולדשטיין:

„שישים או שבעים אלף משפחות בארץ הזאת, ציבור עצום של מאות אלפים עניים מרודים מתחת לקו הקיום, מתחת לסף הדיור. אלפי נערות בכבישים, בשוליים, אלפי נערים פושעים, מחוסרי כל סיכוי. דור שני לתרבות הנוראה של העוני.

קורבן ברקוביץ
למי מגיע, ומה?

„זו ביצה גדולה, מרופשת, מדכאת של עוני ומחסור ואלימות ופשע, וחוסר תקווה, חוסר תקווה."

מהכים הציבורי לפרטי. „האם זו תוצאה של מדיניות, או עניין של כוח עליון?" שאל המראיין.

תשובתו הברורה של בן־אהרון: „מדיניות. מעשי ידי־אדם." היה זה אותו בן־אהרון שהצביע תמיד בעד על תקציבי הממשלה והביע אמון לממשלה בכל דיון משקי או חברתי שהתקיים מאז נבחר לכנסת כנציג מפלגת העבודה ובהסתדרות כמזכירה.

לבן־אהרון היו גם כתובות ברורות לאחראים למדיניות שאותה תקף: „600 מיליונים ל"י ניתנו כפרס לבעלי הסטוקים — בפיחות אחוז שעשתה הממשלה. כתבנו במכתב רישמי לממשלה כי בונים בשביל ספקולאציה, ואנשים מחזיקים דירות גמורות לצורכי רווחים. אני שואל את עופר משיכון עובדים למה שיכון עובדים צריך לבנות דירות ברבע מיליון ל"י — והוא עונה לי: ‚בשביל מי אני בונה את הדירות האלה? שמונים אחוזים מרוכשי הדירות הם חברי הסתדרות'."

לאן בכל זאת הלכו המיליארדים? ענה בן־אהרון בעצמו: „ארבעה מיליארד דולר, שישראל חייבת לעולם — כל זה פאנטומים? כל זה פיתוח? כל זה קליטת עליה? לא נדבק מזה כלום לכיסים פרטיים?

„יש נדידה מתמדת של הון־עתק, שעובר מהכיס הציבורי לכיס הפרטי. הון עתק!"

„קביצה מזוהמת". ליצחק בן־אהרון גם חשבון פתוח עם פנחס ספיר. מבלי שהזכירו במילה אחת, מיחוה דעתו על מפעלי הפיתוח ועידוד השקעות־ההון של מישרד־האוצר:

„אומרים לי שהמציאות הזו, של התעשרות וספקולאציות ורווחים קלים ומהנות — הכרחית לנו, כארץ הזקוקה להון. מי שבודק את הטענה הזו מוצא אותה חלולה, מרוקנת, אווילית.

„יותר משמונים אחוז מן ההון בהשקעות הוא הון ציבורי. יש כאן עכשיו איזו קבוצה מזוהמת של משקיעים, שאספו את כספם בעסקי זנות בחוץ־לארץ ועשו שם הון כסף שחור. עכשיו הם באים הנה, בונים בתי־מלון — והממשלה נותנת להם הון לעידוד השקעותיהם."

היו אלה מילים כדורבנות. תשובות כי הלכה, לשאלות כהלכה.

ורק שאלה אחת שכח המראיין לשאול את המזכ"ל המאשים:

„בעד מי יצביע, ויקרא להצביע, בבחירות הקרובות?"

שאילתה לשר־הביטחון משה דיין:

מי בזז את המטוס הלובי?

וימעלו בני ישראל מעל בחרם ויקח עכן בן־כרמי בן־זבדי בן־זרח למטה יהודה מן החרם ויחר אף יהוה בבני ישראל... ויאמר ה' אל יהושע: קום לך, למה זה אתה נופל על פניך; חטא ישראל וגם עברו את בריתי אשר ציוויתי אותם וגם לקחו מן החרם וגם גנבו וגם כיחשו וגם שמו בכליהם; ולוא יוכלו בני־ישראל לנקום בפני אוייביהם, ערף יפנו לפני אוייביהם, כי היו לחרם, לא. אוסיף להיות עמהם אם לא תשמידו החרם מקירבכם...

ויען עכן את יהושע ויאמר אמנם אנכי חטאתי ליהוה אלוהי ישראל וכזאת וכזאת עשיתי; ואראה בשלל אדרת שינער אחת טובה ומאתיים שקלים כסף ולשון זהב אחד חמישים שקלים משקלו ואחמדם ואקחם והינם טמונים בארץ בתוך האהלי וחכסף תחתיה; וישלח יהושע מלאכים וירוצו האהלה והנה טמונה באהלו וחכסף תחתיה; ויקחום מתוך האחל ויביאום אל יהושע ואל כל בני־ישראל ויצקום לפני יהוה; ויקח יהושע את עכן בן זרח ואת הכסף ואת האדרת ואת לשון הזהב ואת בניו ואת בנותיו ואת שורו ואת חמורו ואת צאנו ואת אהלו ואת־כל־אשר־לו וכל ישראל עמו ויעלו אותם עמק עכור; ויאמר יהושע מה ערכתנו יעכרך יהוה ביום הזה. וירגמו אותו כל ישראל אבן וישרפו אותם באש ויסקלו אותם באבנים; ויקימו עליו גל־אבנים גדול עד היום הזה... (יהושע, ז')

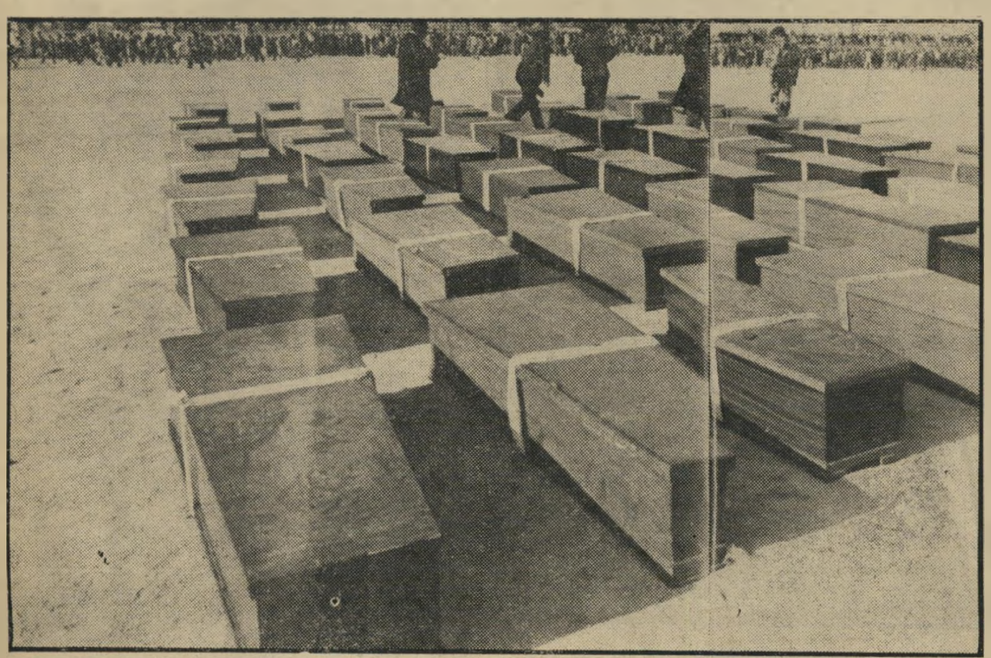
עתונאים מסיירים בין שברי מטוס הנוסעים הלובי שהתרסק בסיני

אל: שר־הביטחון, מר משה דיין
מאת: ח"כ אורי אבנרי

הוכאו לידיעתי פרטים מזעזעים על מה שאירע בסיני במקום בו נפל והתרסק מטוס הנוסעים הלובי ביום 4.2.73. לפי עדויות שונות הרי זמן קצר אחרי נפילת המטוס ואחרי חילוץ האנשים שנותרו חיים בו, פשטו אנשים על שברי המטוס במטרה לשלול שלל ולבזוז בו. זה. הפושטים חיטטו בין שרידי המיטען של המטוס, נטלו מחפצי הנוסעים, הריקו מזוודות, תיקים וארנקים ממיטענם האישי של הנוסעים. בין השאר נלקחו מבין שרידי המטוס חפצים אישיים כמו שעוניים, יהלומים ותכשיטים וכסף זר בשטרות של מדינות שונות. הידיעות על השלל שנשלל עושות לחן כנפיים, עוברות מפה לאוזן בחוגים רחבים ומצטרפות לתעמולת זוועה שיש בה כדי לפגוע בכבוד המדינה.

אבקש מכבוד השר להשיב על השאלות הבאות:

1. האם יחד עם גוויות חללי המטוס הלובי, או בנפרד מהם, הוחזרו למשפחות הקורבנות או לשילטונות המדינות שהקורבנות היו אזרחיה, החפצים האישיים שהיו רכושם הפרטי של הקורבנות, כמו שעוני־יד, שטרות כסף, תכשיטים, יהלומים וחפצי ערך אחרים כלשהם?
2. אם לא הוחזרו למשפחות הקורבנות או למדינותיהם החפצים כמפורט לעיל, מדוע לא נעשה הדבר?
3. האם ידוע לשר־הביטחון כי היו מקרים בהם נלקחו חפצים אישיים של קורבנות המטוס הלובי על־ידי אנשים שלא היו מוסמכים לכך?
4. האם יש ממש בידיעה שאנשי החברא קדישא של צה"ל, שתפקידם לאסוף את הגוויות ואת רכושם של הקורבנות, לא מצאו — כאשר הגיעו למקום בו התרסק המטוס — את מרבית החפצים האישיים של החללים, וביניהם שעוני־יד שלהם, ארנקי הכסף שלהם והתכשיטים של הנשים שבין קורבנות המטוס הלובי?
5. אם לא נמצאו ולא נאספו חפצים האישיים של קורבנות המטוס, האם נערכה בידי גורם כלשהו חקירה על־מנת לבדוק אם הרכוש הפרטי הנ"ל אבד בהתרסקות המטוס או נלקח בידי אנשים שלא היו מוסמכים לכך?
6. האם נתפסו בידי שילטונות־הביטחון אנשים שלקחו שלא כחוק, או שנמצא בידיהם שלא כחוק, רכוש שהיה שייך לחללי המטוס הלובי?
7. האם הועמד מישהו לדין על שנטל שלא כחוק או שהחזיק שלא כחוק ברכוש שהיה שייך לחללי המטוס?
8. האם ננקטו איזה שהם הליכים, מישפטיים או אחרים, נגד אלה שנטלו שלא כחוק חפצי־ערך משברי המטוס?
9. האם ידוע לשר־הביטחון כי בימים שאחרי הפלת המטוס, שילמו אנשים בשטרות כסף של מדינות זרות תמורת רכישות מיצרכים בקנטינות של השק"ם בסיני?
10. **האם מתכוון שר־הביטחון להורות על עריכת מפע הסברה בקרב חיילי צה"ל המוצבים בסיני ובקרב העובדים האזרחיים המועסקים שם, על מנת להבהיר מחדש את הערכים המוסריים בהם דוגל צה"ל בנוגע לשלל ולביזה?**

ארונות החללים הלובים שהתרסקו עם המטוס בנמל התעופה של טריפולי

פסיכולוגים, אור חיהם ולקוחותיהם התערבבו בתרגיל פסיכולוגי מרתק

הערפד הנחמד הוא גוגו רוזן, המגלה עניין מהופנט בצווארה של בת־זוגתו, מיקי של. התאורה, התפאורה, המזיקה המשובחת והבלתי־פוסקת, והחברה המגובשת, יצרו אווירת עליזות סוחפת במסיבה.

אקט של אמונה דליה סלע, ש... מיוחד („פשו... דמנות להיראות קצת ציצי") מתפעלת מתחפושת... דויד גורפיין. לפחות, היא מאמינה שזה חלק...

קאובוי תימני זו היתה תחפושתה של השחקנית אורה בר־אור: „הכל אצלי רקום בריקמה תימנית, גם התחתונים."

קברט לא בדיוק כמו זה של ליזה מינלי, א... קברט, מסביב ומעל לפסנתר העמוס... למספר, לבוש בגד פסים, בשמאלית איש־הטלוו...

התפוזות המכניות הן רוני מירון ועדינה הורוביץ, שתחפושתן היתה מבין המוצלחות ביותר בנשף הענק. בתמונה מימין: השחקן איציק רוסן אוסף בזרועותיו את אחת מנערות הקברט של המסיבה, ענת פדן.

היפהפייה

השחקנית היפהפייה עדי קפלן החליטה להסתפק בהופעתה של כל ימות השנה, משכה את עיני האורחים בריקודיה המרתקים. היתה זו מסיבה אינטימית, למרות 400 המשתתפים, ורבים מהאורחים הגיעו אליה בגפם.

התחפשה למשהו
ניצלתי את ההז־
וצאת הדופן של
התחפושת שלו.

איש לא הכיר את הדמות שנכנסה בפתח. לא רק את זהותה — אלא אפילו אם זו אשה או גבר.

איש מלבד המארח, ד"ר דויד רודי. מחופש כערפד לתפארת, ניגש הפסיכולוג המזוקן אל חידמות המיסתורית, פתח באצבעות בטוחות את כפתורי חולצתה, ובתנועת ניצחון חציג בפני קהל החוגגים המסוקרן את זוג השדיים הערומים שפרץ לחופש: „לא רק שזו אשה," הכריז במקצועיות, „הנובעת משנות ניסיון, „אלא גם אשה יפה."

(המשך בעמוד 22)

הנשמות התועות

הפסנתר לפחות דומה. קבוצת אורחות יצרה
בתמונות למטה: בימנית רן חרמוני מחופש
ה רם עברון בשיחה עם פסיכולוגית.

עיסוי בידי גיישים

שלא לדבר על גיי־
שות, יכלו החוגגים
והחוגגות לקבל בבית־התה שהוקם באחד מחדרי המכון, בהנהלת

בנו של המארח. נוכח ההצלחה המרעישה, הועלה מחיר העיסוי, שהזכיר בדיוק את אותה פעולה יפאנית, מחצי ל"י ללירה. בתמונה למעלה נראה אלפי קוסטיק בתחפושת של המוקיון הקלאסי.

נשף הנשמות

(המשך מעמוד 21)

נשף־המסיכות שאירגן הפסיכולוג מרמת־השרון, כמדי פורים, ביום השישי האחרון, הצטיין לא רק ברמת־בידור גבוהה, תוכן אנושי מרתק, ושלל מסיכות עשיר בדמיון ופנטסזיות — אלא היווה גם תרגיל פסי־כולוגי מרתק. בשנים עברו, נהג הפסיכולוג לערוך ללקוחות המכון לטיפול פסיכותראפי שלו נשף פורים מקובל, עם הופעות אמנים וכל זה. השנה, החליט רודי להרחיב את היריעה. מלבד לקוחות, הוזמנו לנשף גם אורחים פרטיים, וכן קהל מגוון של פסי־כולוגים ופסיכולוגיות, עמיתים למקצוע.

התוצאה היתה מרתקת — לפחות לגבי רודי. כפי שידע מראש, קשה היה לקבוע, תוך התבוננות בשלל התחפושות והתנהגות בעליהן, מי מטפל ומי מטופל, מי עוזר ומי נעזר, מי פסיכולוג ומי נזקק לעזרה פסיכולוגית, ומי סתם אורח נורמלי.

מסמר הערב היה דווקא לא גלגל־האופניים שהפך לגלגל־רולטה, אים־שר הימורים נועזים בגובה 25 אגורות —

מין

שאינו במינו הדגים אחד האור־חים, שאול הלפר, שלבש מיג־בעת ופיאה של אשה, שפם וחזה של גבר, וחצאית של אשה, יצר סימן־שאלה מעניין בקשר למין שהוא התחפש לו.

אלא בית־התה, שתמורת חצי לירה נכון היה לספק תה, סימפטיה, ועיסוי בידי גיישים או גיישות חובבים, לפי ההזמנה.

מי שעייף מתענוגות ההווה, יכול היה להציץ לתוך העתיד, גם כן במחיר צנוע שווה לכל נפש. סרסור בלבוש מהמאה ה־18 עמד בפיתחה של מגדת־עתידות, הכ־ריז על מרכולתה בקולי־קולות. „אצלי היא ראתה הרבה מיטות," דיווחה השח־קנית אורה בר־אור, לאחר שיצאה מישי־בה עם המגדת. „זה טוב, כי אני או־הבת לישון, בייחוד שהיא הבטיחה לי שלא אשן לבד."

התמזגות שלמה

תוך זמן קצר עלה הנשף על המס־לול, החל דופק. מעטים בלבד נותרו יושבים לאורך הקירות. רובם ה־מכריע של 400 האורחים התמזג ב־שלמות. פסיכולוגים, מטופליהם, אורחים מבחוץ — לא היה הבדל. הכל נטשפו באווירת העליצות הפורימית.

למארח, היתה זו הצלחה כפולה. רבים מבין מטופליו היו נשארים לשבת בבית עם בדידותם, בערב זה. עתה, זכו ללי־לה של שימחה וחברה.

לרודי ולעמיתיו לא היה ספק שערב בודד זה ישמש חומר לשיחות אינסוף ב־ימים יבואו. אולם זה — מחר. ואילו הערב, התפשטו הנפשות התועות כולן — פסיכולוגים, מטופליהם ואורחיהם כאחד — מכל הבעיות, התהיות, השאלות ללא תשובות — ונפשו בנשף הנפשות ה־מופשטות.

קצף לגילוח Luxury Shave מי קולון Cool-Off משחת גילוח Shaving Cream
דיאודורנט Cologne Stick סכיני גילוח Kings Men
קרם לשיער Hairdressing Cream
מי פנים לאחר הגילוח After Shave Lotion

KINGS MEN

ספורט טוטו

עקרת־בית מחיפה
זכתה השבוע בטוטו
693 אלף ל"י
מינימום פרס ראשון
250 אלף ל"י
* * *
מינימום סך־הכל הפרסים
חצי מיליון
ל"י

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!

כריכות

העולם הזה

קוראים המעוניינים לכרוך את גליונות „העולם הזה" של שנת 1971, יכולים להכניא את הגליונות שכר־שותם למערכת „העולם הזה", רחוב קרליבך 12, תל־אביב, החל מיום ראשון ה־25.3.73, בין 10 בבוקר לשתיים בצהריים.

הקוראים יקבלו במקום, תמורת 22 ל"י, שני כרכים, א' ו־ב' של 1971.

עבור כל גליון חסר יש לשלם 2.50 ל"י.

תוך שלוש שנים צבר אבנר תומר מליונים - וגם אוייב הרודף אותו בקללות

"זנה מסיפרסת, כלב מטונף, תימני מלוכלך, בן־זונה, טינופת, חלאת ה־מין האנושי, זונה עקומה ומסופלסת. על גחונך עוד תזחל, כלב מצורע, גנב פושע, לפרצופך המטונף אני יורק, סמארק ערבי, מטונף, חרא, תן כבוד, יומך יבוא.

"ערבי נבזה ושפל, במקרה פגשתי פה את ריחי. על התנהגותך הזדונית כלפי בחורה זו בלונדון יש כבר עדות משפטית. הכברתי לה במה העניין, והיא אמרה לי שבפגישה הבאה עימך היא מסוגלת ל־העביר לך את הסכין מימין לשמאל על צווארך. הנה עוד אדם אמיץ. כן יבורכו.

"נבלה סרוחה, הייתי קושר אותך לעץ, סותם לך את הפה היטב היטב ומצליף עליך בשוט כמו ערבי. הייתי שופך עליך מי־מלח ומוסיף להכות אותך בנבוט עד שהיית נזקק לגבס בכל גופך לחדשים רבים.

"איך יכולת להתנהג בצורה כה שפלה לבחורה ישראלית? אתה לא יכול לחיות מבלי לגרום למישהו עוול. אתה מתוסכל הסובל מריגשי־נחיתות חזקים. מכאן גם המכתבה הענקית שבמשרדך, להראות ו־להוכיח שאתה גדול, באמת אתה אדם קטן ונשמה מלאה מוגלה וטינופת.

"הכנתי 15 אלף כרוזים כנגדך, על כל פרשת לונדון, על רותי, אווה, ואיך שאתה מרמה את מס־הכנסה. באם אתה לא תשלם לי את המגיע 24 שעות אחרי קבלת מכתב זה — אני אשלח את הכרוזים מתוך ה־ארץ.

"עוד לא נולד אדם שפגע בי במזיד ובזדון כמוך — ולא נפגע פי שבעים ויותר. צבוע הריאט מטונף."

נשיכה בצוואר

כ אשר קיבל המליונר החיפאי הצעיר אבנר תומר את המכתב הסטגוני, נטה שלא להתייחס אליו יותר מדי ברצינות. הוא הכיר את הכותב, אמנון הרמן, והבין מנוסח המכתב שלהרמן יש טרוניות מסוייר־מות כלפיו.

אולם כאשר בעקבות המכתב הראשון באו נוספים, ונוספים, ובזרם הולך וגובר, החל תומר מתקשה להתעלם מהם. בין היתר, האשים הרמן את תומר כי נמלט מלונדון כפושע, בלי לשלם לו, להרמן, את שכרו — כי תומר מרמה את האוצר ואת שלטונות מס־הכנסה, מעלים הכנסות בחשבונות־בנק סודיים בשוויץ — כי תומר הוא סאדיסט ברוטאלי, שנשך צעי־רה פולניה בשם אווה בצווארה, כערפד לכל דבר — כי במקרה אחר רימה תומר ישראלית צעירה בלונדון, השליכה לאחר שניצל אותה — כי תומר התרברב כי ייכלל ברשימת גח"ל לכנסת, לאחר ש־ישלם להם שוחד — כי תומר איים על מתנגדיו שיחסלם באמצעות שכירים של העולם התחתון — כי תומר, כי תומר.

הרמן, ששלח את כל המכתבים ממקום מושבו הנוכחי בניו־יורק, לא הסתפק ב־תומר עצמו, גילה את האשמותיו גם לשר־האוצר פנחס ספיר, למפכ"ל המשטרה, ולאישים בכירים במשק, באמצעות מכת־בים וכרוזים.

התוצאה: הפרשה הפיקאנטית הפכה ל־שיחת־היום בצמרת המשק הישראלי.

"אפתח עליך באש!"

ע ד כדי כך, שתומר החליט שנמאס לו. אמנם גם המשטרה וגם חוקרי מס־הכנסה לא פנו אליו אפילו, בעקבות המכתבים של הרמן — אולם תומר לא ראה כל סיבה להמשיך לשתוק: "אני מגיש עתה תלונה במשטרה נגד הרמן, על איומים ברצח וסחיטה," גילה השבוע.

למה דווקא איומים ברצח? בגלל מכתב אחר בסידרה, כהאי לישנה: "נתתי הור־אות לאנשי בארץ, אנשי לח"י לשעבר שפעלו עימי באותו תא־חבלה והתייצבו לימיני בגלל סיכסוך זה, לפגוע בך, ובך בלבד, באם אפגע בארה"ב. כל משרדיך יהפכו לתל־חרבות. אין לפגוע בעפרה ובבשמת * בכל מחיר — אלא בך בלבד.

"בפסח אהיה בארץ. באם אתה תנסה להתקרב אלי לטווח של 8—10 מטר, אני פותח עליך באש מייד. אני תמיד מזויין! יותר לא תפתיע אותי."

אמנון הרמן הפך להיות הענגה היחידה בשמיו התכולים של תומר בן ה־27, ה־מחזיק אולי בשיא של התעשרות מהירה בישראל. לפני חמש שנים בלבד, עדיין־מצא תומר את מחייתו בפרנסות שונות ומשונות. כיום, הוא מעיד על עצמו שיש לו הון פרטי של חמישה מיליון ל"י. הוא מגלגל מחזור שנתי של 80 מיליון ל"י, הוא בעליו של המלון המפואר ביותר באילת, מלכת שבא, וזה עתה רכש מפעל נוסף, בשם גד־אלום.

ערבות מזוייפת

מ ה מסתתר מאחורי מכתביו של אמנון הרמן לאבנר תומר?

* אשתו ובתו של תומר.

סיפר השבוע תומר: "החלטתי אז לחסל את שחם, כי הם פגעו בשם הטוב של העסקים. הפקדתי אצלם חמשת אלפים לירות — וקיבלתי, כמו אחרים, ערבות מזוייפת. היגשתי תלונה במשטרה, אולם זו לא עשתה כלום. נתתי את הסיפור להעולם הזה — ושנה לאחר מכן הם פשטו רגל. עתה הם נידונו בבית־המשפט בלומברג לחמש שנות מאסר, שפירא עדיין עבריין נמלט."

הלוואות בינלאומיות

ל אחר שחיסל את יריביו, הקים אבנר תומר חברה בשם בשמת (על שם בתו) בשנת 1971, הסתער על תל־אביב. באותו זמן קשר קשרים, באמצעות יוצאי עיראק ואיראן בארץ, עם מכריהם בשווייץ. הוא נסע לשווייץ, התקשר שם עם פקיד בכיר בגדול הבנקים בשווייץ, (יוניון דה־בנק סוים), החל עוסק בהשק־עות במגרשים בארץ עבור מלווים בחו"ל, חלקם עולי עיראק ואיראן, שישבו על כספים רבים, רובם לא בבנקים. כך החל מסדיר מימון למפעלים, דואג לערבות טובה, גובה את העמלה שלו — אחוז עד שלושה, ועובר הלאה.

כאשר נגמר המיתון, היו לו כבר קשרים טובים בחיפה, ועסקיו התרחבו. הוא החל פולש לתל־אביב, נתקל שם בחברת שחם של ראובן שפירא ושלום בלומברג שעס־קה בעסקים דומים.

אבנר תומר נולד, כאבנר תם, באריתרי־אה. הוא עלה ארצה ב־1949. עד גמר שירו־תו בצבא היה צעיר רגיל. חבריו בצבא זוכרים כי היה תמיד שחצן, מדמיין סי־פורי־הצלחה, שהדביקו לו את הכינוי תם־תם.

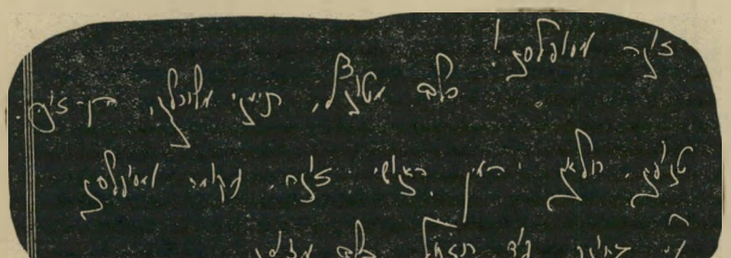
כאשר השתחרר מן הצבא חיפש פרנסות שונות. על גל ההצלחה עלה כשגילה כי בשנות המיתון דאו נזקקו מפעלים רבים באופן חמור לכסף.

תומר החל לתווך, מבסיסו החיפאי, בין בעלי הכסף, חלקם סוחרי בשר וירקות, וכן בתיווך בהלוואות בינלאומיות.

בעסקי המגרשים נהג תומר לקנות מג־רש, למוכרו כעבור כמה חודשים ברווח עצום. למלווים בחו"ל שילם ריבית מובט־חת של כעשרים אחוזים — הכנסה אסטרו־נומית בהשוואה לריבית המקובלת בשווייץ.

כל עוד המחירים בארץ עלו, הרוויח תומר יפה.

באוקטובר שנת 1972 הפתיע תומר את המשק הישראלי, כאשר נודע כי רכש את מלון מלכת־שבא ב־7.5 מיליון לירות — מזה 3.5 מיליון ל"י חוב המלון לממשלה.

השמצה לדוגמה

קטע־הפתיחה של אחד ממטר מכתבי־ההש־מצה שקיבל המיליונר תומר: "זונה מסופ־לסת; כלב מטונף, תימני מלוכלך, בן־זונה, טינופת, חלאת־המין האנושי, זונה עקומה ומסופלסת, על גחונך עוד תזחל, כלב מצורע." בתמונות למעלה: תומר במישרדו, מאחורי שולחן־המנהלים הענק שלו, שעורר את חמתו של אמנון.

ספקנים טענו אז כי העיסקה תקבור את תומר, כיוון שהמלון אינו שווה את ה־מחיר ובכלל, התיירות במשבר.

במשרדו בשדרות קק"ל פינת כיכר מלכי־ישראל בתל־אביב, חייך השבוע תו־מר לזכר הטענות, גילה כי השקיע, נוסף לסכום הרכישה, מיליון לירות נוספות ב־שיפוץ המלון, שהיה במצב רעוע.

רכישת המלון היתה בעיניו חלום־חייו,

(המשך בעמוד 27)

במדינה

משטרה

זה יושר זה?

יאחר שנתיים של חיפושים, תפסה המישטרה את הפורץ — כשבא לבקש תעודת־יושר

פיוטר פירשטיין הרגיש עצמו נעלב עד עמקי נישמתו. ככל אזרח ישר, סר בוקר אחד לתחנת־המשטרה כדי לבקש תעודת־יושר, לרגל נסיעתו הקרובה ל־ארצות־הברית. שם, לאחר המתנה ממו־שכת, נתבקש לסור אחר כבוד לאחד ה־משרדים הפנימיים — כדי לגלות שה־מישטרה מחפשת אחריו בעצם כבר שנתיים.

לא מבין. פיוטר, שעלה מפולין לפני ארבע שנים, הואשם כי יחד עם חבר נהג לפרוץ בבקרים לבתיהם של תושבי מושבת־מגוריו, הוד־השרון, שיצאו לעבו־דתם, לנקות את הדירות מכשירי חשמל וטלוויזיה. 11 דירות ניקו השניים בצורה כזו, עד שעלתה המישטרה על עקבותיהם.

לאחר שנעצר, שוחרר פיוטר בערבות — ורק שנתיים לאחר מכן הצליחה המישטרה לשים ידה עליו מחדש.

בפני השופט, הסביר פיוטר: „אני עולה חדש, ולא מבין טוב עברית. וגם יש לי בחורה בלוס־אנג'לס. שעומדת להתחתן הדרך שבתום הסרט פשוט התניעו, נסעו וקרעו את הרמקול מחוטיו מתוך שיכחה, ואת מעט התימהונים שהחזירו את הרמ־קולים שלמים ובריאים למקומם — ניסו המוני בית־ישראל את כוחם באלקטרוניקת־

הציוד המחוסל

מנהל הדרייב־אין אבי לרנר ליד חלק מערימת הרמקולים שנקרעו וחובלו בשבוע הראשון לפעולתו.

הציוד בפעולה

שתי מכוניות חונות משני צדדיו של עמוד רמקולים, כשכל רמקול משורבב לתוך מכונית מבעד לחלון. הסידור מאפשר להאזין לפס־קול הסרט כשחלון המכונית סגור או פתוח, כבחירת הצופה. הרמקולים והכבלים המחוברים אותם הינם חסונים למדי, אולם לא ניבנו נגד חבלה מכוונת.

למחרת היום

הוואנדליזם במלוא־הדרו: שני חוטים מנותקים נותרו כעדות יחידה לרמקול שהיה מחובר אליהם, ואיננו עוד. לרמקול השני באותו עמוד היה יותר מזל, והוא נשאר שלם, ואף הוחזר כהלכה לעמדתו בראש העמוד, לאחר השימוש.

לילה זעירה בכמויות מדהימות, שהשאירו ללא תשובה את השאלה מתי הספיקו גם לצפות בסרט.

מאחר שהרמקולים של הדרייב־אין בנו־יים כך שאינם יכולים לשמש לכל מטרה פרטית בבית, קשה היה לראות הסבר,

איתי. אני נוסע אליה, ולא אגרום פה יותר צרות."

אולם השופט החליט שהארוסה האל־מונית תיאלץ להמתין עוד קצת לאושרה, מאחר שכל זה טוב ויפה, אולם לפני כן יואיל הבחור ויישב שנה בבית־הסוהר.

תל־אביב

סע וקרע

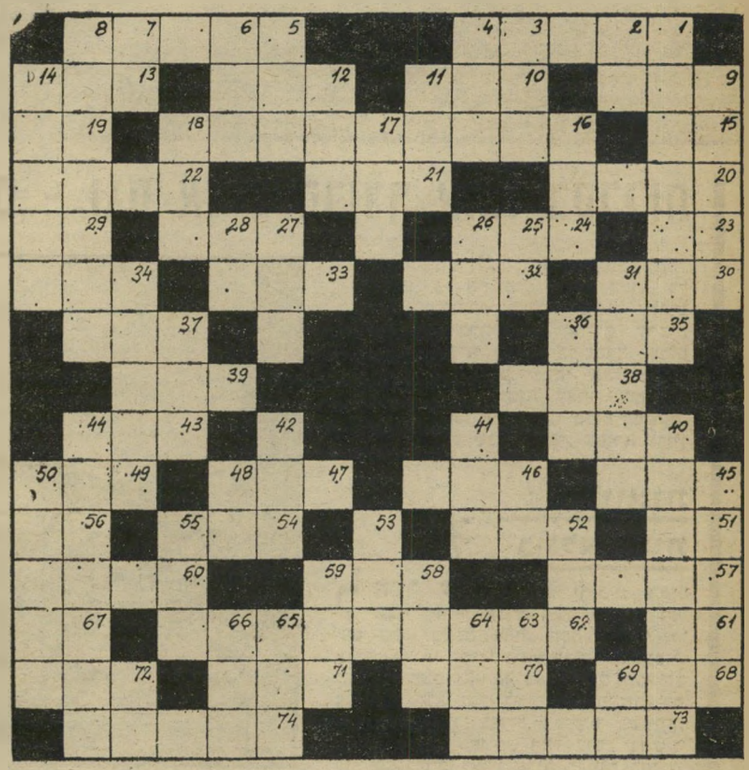
בתום הסרט, יוצאים הצופים מה„דרייב־אין" החדש כשבליבם זיכרונות מהסרט, ובכיסם — הרמקולים

לאחר שנות סבל ארוכות, זכו בשבוע שעבר תושבי תל־אביב לקצת נחת, בבואם לקולנוע־המכוניות החדש בגני־התערוכה שבמזרח העיר: אלה מהם שהסרט לא מצא־חן בעיניהם, יכלו להביע את תיסכולם בו במקום: לגזור, לאבד ולהשחית את הרמקול הפרטי שלהם, המוכנס לתוך המכונית כדי שיושביה יוכלו לשמוע את הפס־קול של הסרט.

אופיניות. גם על אלה שהסרט כן מצא־חן בעיניהם חשבה הנהלת הקולנוע: הם יכלו להביע את שביעות־רצונם בו במקום, לגזור ולהשחית את הרמקול.

מבקרי הדרייב־אין ניצלו עד תום את הגישה הפסיכולוגית של ההנהלה. כמות הרמקולים שנעקרו מעמודיהם וחוטיהם, שוברו, חוללה, וסתם נעלמו — היתה מדהימה: „אני רק מקווה שזו תופעה אופיינית לימים הראשונים," ניסה מנהל הקולנוע, אבי לרנר, לנחם את עצמו, „אחרת נצטרך לשנות את שיטת ההתקנה של הרמקולים."

תשבץ העולם הזה 1855

מאוזן:

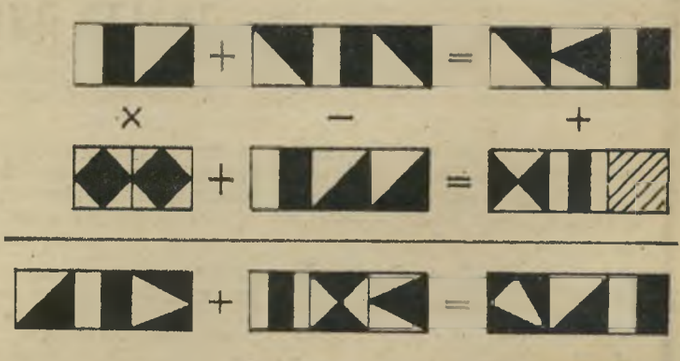
1) דודה של מלכה פרסית. 5) עובר מהקרקע לאויר. 9) הקדש מוסלמי. 10) אריה. 12) חמור צעיר. 13) כשלון, נפילה. 15) מה שאליזבט טיילור אמרה לריצ'ארד ברטון. 16) רפובליקה דרומית מזרחית לאסיה. 19) מה שהמן הפסיק לחיות. 20) חימוש. 21) אחד השבטים. 22) הר געש באירופה. 23) אחד מארבעת הבנים בהגדה של פסח. 24) ירח. 27) סופר עברי. („הדרשה"). 29) ידיד, חבר. 30) סוג של כישוף. 32) תרנגול. 33) שאינו בן חורין. 34) תבלין. 35) סמן, ימאי. 37) ישנם אנשים שיש להם ששי כזה. 38) חומר רפואי. 39) קונצרן ישראלי. 40) אחת ה־אצבעות. 43) עוף אוכל נבלות. 45) יחידת זמן. 46) בלאט. 47) קואופרטיב לתחבורה. 49) אשת זאוס. 51) אחת האותיות. 52) יצור ערמומי מספר בראשית. 54) קלח. 56) תו נגינה. 57) טמון. 58) אקסקומוניי־קציה. 60) יישוב על דרך תל־אביב—לוד. 61) קריאת צער. 62) ספר על אחיניתו של מאזן 1. 67) כלי למאור. 68) חיה טורפת. 70) מפלגה. 71) בן זוגו של שמאי ב־סנהדרין. 72) מדבר. 73) מדינה מזרח תי־כונית בימי האימפריות הגדולות. 74) מלכה בת אחאב.

מאונך:

1) היפוכו של מינימום. 2) מדף. 3) דבר המשמש למלאכה או שיש בו בית קיבול. 4) אוניברסיטה אמריקאית. 5) כופר. 6) התקוממות. 7) מצבה. 8) בעלה של אחייניתו של 1 מאוזן. 9) בנו הצעיר של צורר יהו־דים. 11) רקורד. 12) מטרופוליס. 14) מלך ישראל. 16) כינוי לחבורה כחולה בסביבות העיניים. 17) פתרון, ביאור. 18) בננה. 25) בירה אירופית. 26) כתם. 27) שטות. 28) רשע. 31) זיז. 34) מחלמד. 36) אשתו של אדם. 37) עולם. 40) ששמו אינו ידוע. 41) אמו של 9 מאונך. 42) מלך עמלק בימי שאול. 44) בת אפרודיטה וה־פיסטוס. 45) כינוי לראש הצבא היפני. 46) שמים אותו באף בהמה. 48) אביון. 50) נחש מים בעל תשעה ראשים שהרקולס הרגו. 52) קישוט אף. 53) אצבע קטנה. 55) בית הצאן. 58) עיר בפולין שתושביה טפשים. 59) „בעל ה... הוא בעל הדעה". 63) נגס. 64) נאה. 65) „מלה ב... שתיקח בתרי". 66) דו ועוד אחד. 69) תו נגינה. 72) אני.

חשבץ 1855

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וכפל, יש למצוא איזו סיפרה מצויין כל סמל של ריבוע.

המישטרה האשימה איש זה בפשע כה נורא עד שסירבה לגלות לו עצמו במה הוא בעצם נאשם...

כך נראה יורם לנדסברגר לפני 10 שנים בדיוק, כאשר נסה לברוח מהכלא עם נחמן פרקש

כך נראה יורם לנדסברגר השבוע כשיצא מהכלא בו החזק 15 יום ללא אשמה ברורה

„בלבי את מי רציתי לחטוף!"

הסיפור נשמע כמו סיפור קפקאי, או פרק מתוך מילכוד 22.

אבל הוא התרחש בימים האחרונים, במדינת־ישראל.

ארבעה צעירים ישראליים היו עצורים במשך 15 יום בכלא. הם נעצרו על־ידי המישטרה, בעיקבות מה שאנשי המישטרה מכנים „מידע סודי" שהגיע אליהם. לנאשמים עצמם סירבה המישטרה לגלות על מה עצרו אותם. בבית־המישפט השלום, לשם הובאו הארבעה להוצאת פקודת המעצר נגדם, ובבית־המישפט המחוזי, שם ציווה השופט המחוזי בנימין כהן לשחרר אותם — לפני שחזרו ונעצרו שנית — המציאה המישטרה סיפורים שונים שתירצו את מעצרם של הארבעה. רק בבית־המישפט העליון, הסכים נציג פרקליטות המדינה לגלות למה מבקשת המישטרה לעצור את הארבעה: המישטרה חושדת בהם שהם קשרו קשר לביצוע מעשה פשע חמור. אבל גם אז סירבה הפרקליטות לגלות מה הפשע שאת תיכנונו מייחסים לארבעה. רק אחרי לחציו של השופט העליון מנחם עציוני, הסכים פרקליט המדינה, לספר לשופט בדלתיים סגורות, כי הארבעה תיכננו לחטוף אדם.

את מי עמדו הארבעה לחטוף, איך ולמה, זאת סירבה המישטרה לגלות לא רק לשופט, אלא אפילו לנאשמים עצמם. במשך כל 15 ימי מעצרם לא נחקרו כל הארבעה אפילו פעם אחת ולא נשאלו אפילו שאלה אחת לגבי הקשר הנורא שעמדו לבצע.

הסיפור מקבל מישנה עניין, משום שבמרכז הפרשה הקפקאית עומדת אחת הדמויות המפורסמות ביותר בעולם הפשע הישראלי — דמותו של יורם לנדסברגר (30), בעל עבר פלילי עשיר, שבילה כמעט שליש מימי חייו בבתי־הכלא בישראל. אחרי ששוחרר ממעצרו יחד עם שלושת חבריו, מבלי שיוגש נגדו כל כתב־אישום בקשר לפשע הנורא שייחסה לו המישטרה, נקטה המישטרה צעד חסר־תקדים: מערכת פירסומים יזומים בעיתונות הציגה את יורם לנדסברגר, שרק לפני שלושה חודשים חשלים את מאסרו האחרון ושוחרר מהכלא, כ„אליל הדור החדש של אנשי העולם התחתון."

סיפר השבוע יורם על נסיבות יצירת סיפור החטיפה: (המשך בעמוד 26)

יורם לנדסברגר: „תיירת שהתאהבה בי חזק הלכה למישטרה וסיפרה סיפור דמיוני – ובגלל זה 'שבת' 15 יום"

(המשך מעמוד 25)

„בחודש פברואר, איזה חודשיים אחרי שיצאתי מבית־הסוהר, הכרתי בחורה אחת, תיירת מאנגליה, בת 20 ומשהו, מישל שכנאי. היתה לה דירה בשדרות בן־ציון בתל־אביב. כל שבוע הייתי בערך ארבע עד לילות אצלה. ככה זה, אני מתפרפר לילה עם זאת, ולילה עם זאת. יצאתי מ־„תקופה" ורוצה להתפרק. רוצים לשכוח.

„אבל המישל הזאת היתה אוהבת אותי. זה קורה. התאהבה. פעם כשרציתי ללכת מהבית שלה, לא נתנה לי. ,לא תצא מכאן!' צעקה עלי. אמרתי לה: ,אני לא נשוי איתך, תני לי ללכת.' התחילה לבכות. דחפתי אותה. נתתי לה סטירה והלכתי. בכל זאת, אחרי זה היא חיפשה אותי. חזרתי אליה. בשביל שלא תידבק אלי יותר מדי אמרתי לה: ,אני נשוי ויש לי ילד.' היתה לי חברה אחת, זמרת שיש לה ילד. אמרתי למישל: ,זאת אשתי.' התחילה מישל לחקור בכסות ואצל כל החברים שלי אם נכון שאני נשוי. אמרו לה: ,לא נכון.' התחילה לבכות לי. אמרתי לה: ,מה את רוצה ממני?' והיא אמרה: ,תהיה פה. רק תהיה פה!' ככה זה, התאהבה בי חזק.

„אחר כך היא היתה רואה אותי ברחוב עם אחרות ועם אותה זמרת, הלכה למשטרה וסיפרה להם סיפור דמיוני. ליכלכה אותי. סיפרה להם כאילו תיכננתי עם החברים שלי איזה פשע גדול, כאילו השתלטנו על הדירה שלה וכאילו ראתה אצלי בכיס אקדח. אחר־כך בבית־המשפט שאלו אותה ,באיזה כיס ראתה את האקדח.' אמרה: ,בכיס של המכנסיים.' והשופט ראה שאני לא הולך עם כיסים בכלל. זה לא באופנה. ובסוף גם השופט נמאס לו ואמר לה: ,תלכי.' לא מצאו אצלי שום אקדח. מי מתעסק בכלל עם דברים כאלה? רק עכשיו יצאתי מ,תקופה' בכלא. רוצה כמה חודשים לנוח. רוצה להיות בן־אדם."

המאומץ

יורם לנדסברגר ב־1965, בעת שנעשה ניסיון להחזירו למוטב. יורם, שאומץ על־ידי משפחה חשוכת־ילדים, הועסק אז, לראשונה בחייו, בביח"ר של אביו מאמצו.

התנהגות אלימה

יורם לנדסברגר ושלושת חבריו, אמיל לוי, מנחם פלשקן ויצחק שרייבר, נעצרו על־ידי המישטרה בעשרים בפברואר בשעה אחת וחצי בלילה, כאשר הגיעו לדירתה של מישל שכנאי. אנשי המדור המרכזי המתינו להם בתוך הדירה ועצרו את כולם, ביקשו למחרת להוציא נגדם פקודת־מעצר ל־15 יום. בבקשה ל־מעצר טענה המישטרה כי הארבעה השתלטו בכוח על דירתה של מישל, וקשרו שם קשר לביצוע פשע.

מישל עצמה שוכנעה לחזור לאנגליה, מסרה בבית־המשפט עדות שלא התיישבה עם גירסת המשטרה לפיה השתלט יורם לנדסברגר על דירתה. סיפרה מישל בין השאר: „אני תיירת מלונדון, שם אני עוסקת בפירסום. הגעתי לארץ בספטמבר 1972 והתגוררתי בדירת סבי בשדרות בן־ציון בתל־אביב. כל שבוע הייתי בערך ארבע עד לילות אצלה. ככה זה, אני מתפרפר לילה עם זאת, ולילה עם זאת. יצאתי מ־„תקופה" ורוצה להתפרק. רוצים לשכוח.

„אבל המישל הזאת היתה אוהבת אותי. זה קורה. התאהבה. פעם כשרציתי ללכת מהבית שלה, לא נתנה לי. ,לא תצא מכאן!' צעקה עלי. אמרתי לה: ,אני לא נשוי איתך, תני לי ללכת.' התחילה לבכות. דחפתי אותה. נתתי לה סטירה והלכתי. בכל זאת, אחרי זה היא חיפשה אותי. חזרתי אליה. בשביל שלא תידבק אלי יותר מדי אמרתי לה: ,אני נשוי ויש לי ילד.' היתה לי חברה אחת, זמרת שיש לה ילד. אמרתי למישל: ,זאת אשתי.' התחילה מישל לחקור בכסות ואצל כל החברים שלי אם נכון שאני נשוי. אמרו לה: ,לא נכון.' התחילה לבכות לי. אמרתי לה: ,מה את רוצה ממני?' והיא אמרה: ,תהיה פה. רק תהיה פה!' ככה זה, התאהבה בי חזק.

„אחר כך היא היתה רואה אותי ברחוב עם אחרות ועם אותה זמרת, הלכה למשטרה וסיפרה להם סיפור דמיוני. ליכלכה אותי. סיפרה להם כאילו תיכננתי עם החברים שלי איזה פשע גדול, כאילו השתלטנו על הדירה שלה וכאילו ראתה אצלי בכיס אקדח. אחר־כך בבית־המשפט שאלו אותה ,באיזה כיס ראתה את האקדח.' אמרה: ,בכיס של המכנסיים.' והשופט ראה שאני לא הולך עם כיסים בכלל. זה לא באופנה. ובסוף גם השופט נמאס לו ואמר לה: ,תלכי.' לא מצאו אצלי שום אקדח. מי מתעסק בכלל עם דברים כאלה? רק עכשיו יצאתי מ,תקופה' בכלא. רוצה כמה חודשים לנוח. רוצה להיות בן־אדם."

התנהגות אלימה

יורם לנדסברגר ושלושת חבריו, אמיל לוי, מנחם פלשקן ויצחק שרייבר, נעצרו על־ידי המישטרה בעשרים בפברואר בשעה אחת וחצי בלילה, כאשר הגיעו לדירתה של מישל שכנאי. אנשי המדור המרכזי המתינו להם בתוך הדירה ועצרו את כולם, ביקשו למחרת להוציא נגדם פקודת־מעצר ל־15 יום. בבקשה למ

(המשך מעמוד 23)

וגולת־הכותרת של עסקיו: בהסכמים עם חברות בחו"ל, הבטיח תפוסה של 60% — עד מרץ 1976. תשעים חדרי המלון מלאים כל העת, והוא ניגש עתה להרחבתו בעוד 200 חדרים, בהשקעה של שני מיליון לירות נוספים. המלון יהיה בן חמישה כוכבים, ותומר יהיה גם הקבלן, ירוויח בנוסף את הרווח הקבלני. לדבריו, שווה כבר היום המלון 14 מיליון לירות, בהיותו המלון היחיד בעל קרקע פרטית באילת, כולל שפתים פרטית.

בין היתר, גילה תומר כי בעלי המלון הקודמים שילמו לממשלה על הלוואתם, תשעה אחוזים ריבית לשנה במקום שישה. והוא מקבל עתה בחזרה את הפרשים.

המושמץ אבנר תומר, המיליונר המושמץ, אינו נרתע ממילחמה על עקרונותיו, למרות שהסכום הנדרש ממנו הוא מבוטל: „אינני מוכן להיכנע לסחיטה," הוא טוען.

תומר מקפיד לנהל בעצמו את כל עסקיו, חותם אישית על כל צ'ק. כך, מסביר הוא, אין הוא גדל מהר מדי, עושה רק עסקים שהוא יכול להשתלט עליהם: הנה, רק השבוע סידר הלוואה לעיריה מסויימת על סך מיליון לירות. קיבל עמלה של 100 אלף לירות — והכל בשלוש שיחות טלפון. תומר מראה את החוזה. והנה הסדיר הלוואה של 25 מיליון דולר לממשלה זרה, קיבל עמלה של אחוז אחד — מיליון לירות. תומר מראה את המכתב, המאשר את העמלה.

המיליונר — היה מלצר

איך נכנס לתמונה כזו אמנון הרמן? לדברי תומר, פגש את אמנון ב־1971, כאשר זה הגיע ארצה עם מרצדס 250 הדורה, טען כי הוא בעל רשת בתי־קפה בגרמניה.

באוגוסט נסע תומר לאנגליה, הלך לאכול במסעדה ישראלית — וגילה כי המלצר שם הוא לא אחר מאשר אמנון הרמן.

הרמן סיפר לו כי נאלץ לעזוב את גרמניה, והוא עובד עתה בניגוד לחוק, ללא רשיון עבודה.

„כיוון שהחזיק עדיין במרצדס, הצעתי לו להיות הנהג שלי בלונדון, תמורת חמש לירות שטרלינג ליום, אותן שילמתי לו כל ערב," סיפר תומר. „אחרי שבועיים עזבתי לשווייץ, להמשך עסקי. ביום שעזבתי, בפתאומיות, השארתי לאמנון את המגיע לו עבור היום האחרון.

„כעבור חודש וחצי, מגיעה ממנו שיחת טלפון קולקט — דהיינו, על חשבוני. הוא סיפר שיש לו להציע לי חמישה מיליון דולר הלוואה. הצעתי כי בעל הכסף ישלח כסף.

„אמנון המשיך להטריד אותי בשיחות קולקט נוספות, ללא תכלית, עד שהוריתי להפסיק לקבל שיחות כאלה ממנו.

„אחרי שרכשתי את מלכת־שבא, החל לשלוח לי את מכתבי האיומים, לתבוע 280 שטרלינג, שכאילו נשארתי חייב לו, בשבילי הסכום הזה הוא בדיחה — אבל אני לא אכנע לסחטן."

„משטרה היא משטרה"

אמר אלתרמן בפזמון

ניצב אהרון שלוש

ב שקט, בצינעה, ללא טכסים פומביים וללא מסיבות פרידה, נטש בראשית השנה האזרחית הנוכחית את מישטרת ישראל אחד מקציניה הבכירים והותיקים ביותר — ניצב אהרון שלוש, מפקד המחוז הדרומי של המישטרה. פרישתו של שלוש, שרק חודשים מעטים קודם לעזיבתו את המישטרה מונה לתפקיד החשוב של מפקד המחוז הכולל את מרחבי ירושלים, הנגב, המרכז, עזה ויהודה, נומקה בפי דוברים מישטרתיים כ„פרישה על רקע אישי פנים־מישטרתי." הוסבר כי אחרי ששאול רוזוליו התמנה כמפכ"ל במקומו של רב־ניצב אהרון סלע שנפטר, לא היה עוד מקום לאהרון שלוש להמשיך בכהונתו. שכן, כך אמרו יודעי־דבר, הוא היה בשעתו מתומכיו העיקריים של סלע המנוח וממתנגדיו של רוזוליו, בעת שהקצונה הבכירה של המישטרה היתה צריכה להחליט מי מהם יירש את מקומו של פנחס קופל כמפכ"ל.

שלוש עצמו, צנוע, נעים־סבר ועדין הליכות, טיפוס יוצא־דופן בשורת הקצינים הבכירים של מישטרת־ישראל, סירב להתייחס ולהסביר את סיבת פרישתו המפתאומית, שקטעה קאריירה של 25 שנות שירות במישטרה. „זה עניין פרטי," אמר בשעתו, „אין לכך כל רקע של חילוקי דיעות או סיכסוכים אישיים."

קצין המישטרה הבכיר, בן ה־52, שעד למינויו כמפקד המחוז הדרומי שירת כל השנים במחלקה לתפקידים מיוחדים באגף החקירות של מישטרת ישראל — ואף כיהן כראשה של מחלקה חשובה זו בדרגת תת־ניצב — פשט את מדיו בצורה פתאומית. אחרי מיספר שבועות חופשה, התחיל שלוש, בחיים חדשים.

בימים אלה הוא מתחיל בתפקידו החדש כמזכיר האקדמי של אוניברסיטת תל־אביב. אולם הדף החדש בחייו של שלוש אינו מתבטא רק בהחלפת המיקצוע והתעסוקה. כי בד בבד עם שינוי קיצוני זה, נקט שלוש בצעד קיצוני נוסף: הוא החליט להיפרד ממשפחתו.

לפני שבוע התייצב לפתע שלוש בפני משפחתו בדירתו התל־אביבית כשבפיו בשורה מרעישה. לאשתו מרים (51) ולשתי בנותיו דליה (26) וגילה (21), סיפר אז שלוש, כי הוא החליט להיפרד מהם, לעזוב את דירת המשפחה ולפתוח חיים חדשים בבית חדש.

אהרון שלוש לא הסתיר כי מאחורי החלטתו עומדת אשה.

נצר לאצולה ספרדית בישראל

ה חדשה המרעישה שהתפשטה בהמוני מהירות הבזק היכתה בהלם לא רק את ידידיו ומקורביו של שלוש, ולא נשארה רק בתחום הקצונה הבכירה של מישטרת ישראל, שמזה זמן רב ריכלה בחשאי על חייו הפרטיים של שלוש. היו לפרשה הדים חזקים מאוד בקרב בני העדה הספרדית בארץ. כי אהרון שלוש לא היה רק קצין מישטרה בכיר. הוא גם נצר לאחת המשפחות הספרדיות הוותיקות והמכובדות ביותר בארץ. אם יש משהו כמו אצולה ספרדית בארץ, מאלה המוסיפים תמיד בגאווה את התואר ס"ט (ספרדי טהור) לשמם, הרי משפחת שלוש היא אחת המסועפות ורבות ההשפעה ביותר בקרב אצולה זו.

ראש המשפחה, אהרון שלוש, שעל שמו נקרא קצין המישטרה הבכיר, עלה לארץ־ישראל עם הוריו מאוראן שבאלג'יר ב־שנת 1840, כשהוא נער בן 11 שנה.

בתחילה התגוררה המשפחה בחיפה, בשכם ובירושלים לפני שהשתקעה ביפו. אהרון שלוש, צורף במיקצועו, הפך לעשיר מופלג, שרכש קרקעות, ואף הקים בכספו בית־עלמין לבני העדה הספרדית ביפו. במילחמת העולם הראשונה גורש יחד עם יהודים אחרים מיפו, התיישב בקלקיליה לפני שחזר לתל־אביב. רחוב שלוש ב־שכונת נווה־צדק נקרא על שמו, כמו שכונות נוספות בירושלים, צפת וחיפה.

בנו של אהרון שלוש, יוסף אליהו שלוש, שהוא סבו של אהרון שלוש קצין המישטרה, נולד ביפו, והיה כאביו צורף כסף וזהב וחלפן כספים. הוא היה הראשון שהקים בארץ בית־מיסחר לחומרי בניין ביפו, ייסד בתי־חרושת לחומרי בניין והיה מראשוני הקבלנים של ת"א. אחרי מילחמת־העולם הראשונה היה יסף אליהו שלוש חבר מועצת עיריית יפו, ושופט כבוד בעיר. במקביל שימש באותם תפקידים בדיוק בתל־אביב. הודות לתפקידיו הכפולים האלה, שימש קצין מקשר בין שתי הערים, פעל לחרגעת הרוחות בעת מהומות ואף היה אחד השתדלנים שהביאו להסכמת עיריית יפו להעניק עצמאות לתל־אביב בענייני כספים. אף הוא כאביו רכש קרקעות, ששימשו בעתיד כיסוד הון העתק של המשפחה.

כבוד המשפחה והחובה הגברית

ב כור בניו של יוסף אליהו שלוש, שהוליד שבעה בנים ובת אחת, הוא משה שלוש, אביו של אהרון. משה, שנשלח להתחנך במרסייל שבצרפת, ניהל לימים את עסקי הפירמה לחומרי בניין האחים שלוש. הוא היה מפעילי תנועת המכבי, כיהן כקונסול כללי של בולגריה בארץ והיה ממייסדי האומרה והתזמורת הפילהרמונית הארצישראלית. ב־1928 נבחר משה שלוש, כאביו, לחבר מועצת עירית תל־אביב, וכעבור 8 שנים נבחר שנית למועצה ברשימתו של מאיר דיזנגוף. אשתו הראשונה של משה שלוש, היא אמו של אהרון, היתה בת רב יוצא פולין. כך שלמעשה אהרון שלוש הבן, הוא אחד הראשונים והיחידים בבני משפחת שלוש שאינו ספרדי טהור — שכן אמו היתה אשכנזיה.

זהו הרקע המשפחתי של אהרון שלוש, שקיבל אף הוא בנעוריו חינוך מסורתי, מועשר בתרבות צרפתית. בשבט שלוש המסועף, שכמה מבניו תופסים עמדות בכירות במימסד הישראלי, נשארו כבוד המשפחה והשמירה על השם הטוב של השושלת, ערכים יסודיים שכל בני המשפחה אמונים עליהם. משום כך ברור איזה לבטים היה אהרון שלוש צריך לעבור לפני שהחליט לבחור בצעד הגורלי שישנה את כל חייו.

שלוש, שגוייס לשירות מישטרת ישראל מיד עם הקמתה ב־1948, קיבל מיד דרגת קצונה והחל לעסוק בשורה של תפקידים חשאיים ותפקידי מודיעין במחלקה לתפקידים מיוחדים, הגיע לראשונה לכותרות העתונים לפני כשנתיים, בעת שהתפוצצה פרשת „מיסמכי לנסקי".

היה זה אהרון שלוש שהזהיר — לטענתו בתום־לב — את עורך־הדין חיים בסוק, שהיה נציגם של מאיר לנסקי וג'ו סטאשר, לבל יקנה במטבע זר מיסמכים המכילים עדויות מרשיעות נגד לקוחותיו. שלוש הואשם כי הכשיל מיבצע מישטרתי, שר־המישטרה מינה אז ועדת־בירור, בראשותו של אלעד פלד, שזיכתה את שלוש מכל אשמה.

כיצד קורה שאיש כזה, עם רקע כזה, מחליט יום בהיר אחד, בגיל 52, לעזוב את משפחתו ולפתוח בחיים חדשים?

התשובה על שאלה זו היא אחד הסודות הכמוסים שנשמרו במטה־הארצי של מישטרת ישראל. כי שם, ידעו הקצינים הבכירים של המישטרה, שמזה שנים מספר מנהל שלוש רומן אהבה רציני עם אחת המזכירות של המטה הארצי.

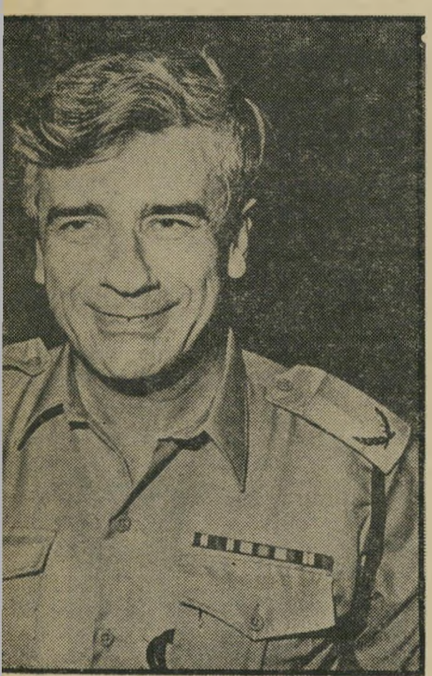
לא היתה זו הרפתקת־אהבים מקרית, גם לא פלירט מהסוג המקובל בין בוס ומזכירה. יודעי־דבר טוענים כי היתה זו אהבה רצינית וממושכת בין גבר ואשה, שבגלל מעמדם וקשריהם החברתיים לא יכלו לנתק את קשריהם המשפחתיים הקודמים ולחיות בצוותא. למעשה חי אהרון שלוש במשך תקופה ארוכה חיים כפולים, שייתכן והיו נמשכים עד היום, לולא אירע משהו שניפץ את כל מיסגרות חייו.

אהובתו של הקצין הבכיר הרתה לו ללדת והחליטה ללדת את פרי אהבתם. לאחרונה ילדה האשה, שאינה צעירה ביותר, בן זכר. לידת הילד היתה כנראה הקש ששבר את גב הגמל, והביא את אהרון שלוש למסקנה שחובתו הגברית היא לעזוב את משפחתו ולהפסיק לחיות חיים כפולים.

נראה שזו גם הסיבה שהביאה להתפטרותו הבלתי צפויה והמיסתורית מן המישטרה. שלוש הגיע למסקנה שאין הוא יכול להמשיך וללבוש את מדי המישטרה. אחרי שמזכירת המטה־הארצי ילדה לו בן, הוא החליט לעשות את הצעד הנועז ולשאת בכל התוצאות.

ובחורה היא בחורה!"

והקצין בחר בבחורה

רבתן במטה הארצי

במדים אהרון שלוש במדי תת־ניצב לפני שהועלה לדרגת ניצב ומונה כמפקד המחוז הדרומי של מישטרת ישראל. שלוש החליט לוותר על מדי חמישטרה למען אהבתו.

„גלו לי את מי רציתי לחטוף!"

(המשך מעמוד 26)

שנות מאסר. אבל יורם יצא מהכלא רק אחרי ארבע שנים.

„שנה אחת ישבתי בחינם, באופן בלתי חוקי. ישבתי חף מפשע, דרך אגב. זה שנתפס עם כל הרכוש שנגנב אז מהווי־לה ההיא ברמת־גן הודה שהוא עשה את זה לבדו. הוא יושב היום על 15 שנה. אצלי היתה בסך־הכל שרשרת מהרכוש שהוא גנב שהוא נתן לי. אבל לא חשוב. זה מת. לפני שמונה חודשים הסכימו לשחרר אותי מכלא שאטה בו ישבתי. הורידו לי חמישה חודשים מהזמן שעוד הייתי צריך לשבת, אבל נתנו לי תנאי, שאעזוב את הארץ תוך שלושה שבועות.

„לא עזבתי את הארץ. אז הפקיעו לי את החופש. החזירו אותי לכלא וישבתי מלא. ישבתי שוב בשאטה ובאיקסים של רמלה. לא עזרו לי כל הבג"צים שהגשתי. ישבתי עד היום האחרון. ב־29 בדצמבר 1972 יצאתי מהכלא. אבל רק בינואר ובפברואר השנה הספקתי להיות בחוץ.

„כשיצאתי מהכלא התחלתי לעבוד עם חברים בגביית שטרות ותיווך. חבר הגון הכניס אותי לעבודה הזאת — שלמה שנות לעצמו זקנים וחכמים ממך. בדרך זו תצליח להתגבר על קשיים רבים, ולהי־מנע מעשיית טעויות.

זכור כי הטיפש לומד משגיאותיו־הוא, ואילו חכם, משגיאותיהם של האחרים. אמת־חיים זו נכונה גם לגבי חייך ה־רומאנטיים. וגם אם נר־אה לך שספגת אצלה מפלה — אל תתייאש, נסה שוב. כוכבין מו־רים כי דווקא בסוף־השבוע קיימים כל הסיכויים שתזכה להצלחה סוף־סוף. הקפידי על סדר ונקיון.

* * *

השבוע אתה עומד לסיים בהצלחה מיב־צע בו התחלת לפני כחודש. אתה שוב נכנס לחיים סדירים ותקינים. הכל ילך כשורה. במישור הרו־מנטי אין כל שינוי, חכה להזדמנות בה אתה תהיה החזק. שמור על קשרים טו־בים עם ידידך הטוב ביותר, כי בסופו של דבר אתה תצטרך לעז־רתו, שאין לה תחליף.

* * *

אל תעמים על עצמך עיסוקים צדדיים בל־תי חיוניים. הם עלולים לחבל במהלכו התקין של עיסוקך העי־קרי. מאורעות בלתי־צפויים עלולים לשבש את תוכניותיך. צפוייה הזדהות תרבותית בינך לבין אדם המעורר בך עניין זמן רב ושאיתו לא הגעת להבנה בדרך כלל. המתיני לשיחה טלפונית אם תתבקשי לעשות זאת, אפילו אם תאחרי. רגישותך המופרזת לכל הסובב אותך עלולה להיות בעוכריך בשבוע זה.

אחת מתוכניותיך קפאה על שמריה. אל תתייאש, היא תתגשם בקרוב מאוד. אנשים יתנו בך אמון רב ויעודדו אותך ל־פעילות. השתמש בעז־רתם ותגיע להישגים של ממש. יום חמישי הוא יום־מזל בשבילך: הרבה בפעילות ביום זה ופקח עיניך למת־רחש מסביבך. ידיד פטפטן ימסור לך אינ־פורמציה חיונית. דע איך להשתמש בה, כי היא נכונה מאד.

* * *

הקדש שעות רבות לשיחה עם בן זוגך, במיוחד בימים האחרו־נים של השבוע, ותיווכח כי המוצא מן המשבר שאתה נתון בו כלל אי־נו רחוק. אתה מתחיל לגלות מחדש עניין ב־חיי חברה, מחדש קשרי ידידות שנפגעו, מרבה לבקר בבתי קרובים וידידים, ומשתדל שלא להישאר יחיד ומבודד.

* * *

מחלה קלה ממנה סבלת, חלפה. כל זאת הודות לטיפולה המסור של בת זוגך, זה מוכיח לך עד כמה אתה חשוב לה ומה רבה אהבתה אליך. התייחס אליה קצת יותר בעדינות. זה מגיע לה. לך, בת דגים, תבוא הישועה מכיוון לגמרי לא צפוי. התעוררי וקחי את ח־חיים ברצינות. לא תמיד יהיה מי שיוציאך מהבוץ בו את שוקעת. הרבו ביציאה.

מוטב שתרסן את מרי־רותך ביחסיך עם אדם אהוב עליך. תמיכה בלתי צפוייה שתינתן לך, עדיין לא תפתור את בעיותיך. פקח עי־ניים למתרחש סביבך. נסה להיקלט בחברה שונה מזו אליה ש־תייכת קודם, אתה עלול למצוא את עצמך מנודה לפתע ללא ידידים. אל תהססי להיות כנה כשמדובר ברגשותייך, אם תשמרי אותם לעצמך ולא תגלי לו אותם, הוא לא יקדיש לך תשומת לב כלל.

* * *

בניגוד לחששותיך לא תעכב התנגשות קטנה את התפתחותה ה־משמחת של פרשה מסויימת. יחסיך עם אחד מבני מזל שור יהיו מתוחים במיקצת. ייתכן שבקרוב תתגשם תוכניתך להחליף את מקום מגוריך בעזרת תמיכה של קרובים ש־דעתם עליך תשתנה לטובה. הקפד על היגיינה ודאג שאשתך וילדיך יעשו זאת גם כן. אל תפרזי בהוצאות והשתדלי לח־סוך. לא תצטערי על כך. היזהרי במעברים.

* * *

אם תחליט כן להש־תתף במיבצע מסויים, בו הוצע לך לקחת חלק פעיל, תראה בר־כה במעשיך. עקשנותך עלולה לסבך אותך ב־צרות. הטה אוזן ל־עצות טובות שישיא לך בן מזל דגים לפני שתעשה דברים שלי־ליים. צפויות לך פגי־שות סנטימנטליות רבות בסוף השבוע. אחת מהן, שתהיה קשורה במשהו בהיר, תגרום לך אושר רב — ואולי אף יותר מזאת. אל תהסס לחזר ולהיות גבר! אינך מסוגל לשער עד כמה אתה רצוי ונחשק במקום שלא פילל בו.

* * *

אל תגלה את סוד הצ־לחתך לאחרים, והימנע מפיטפוט מיותר בחב־רה. מישהו, העוקב אחרי צעדיך בקינאה רבה, עלול לנצל את ההזדמנות ולגרום לך אי נעימות. שתף בחייך רק אנשים קרובים ב־אמת, ורק אחרי שהד־ברים ייקבעו סופית. בת סרטן — אל תניחי לרגישותייך להכ־תיב לך את דרכך, כי את עלולה להסתבך בצרות. זכרי שבסופו של דבר הוא עושה תמיד מה שמתחשק לו.

* * *

אם תוכניותיך כוללות נסיעה למרחקים, עכ־שיו הזמן לממשן. רו־מן שאתה חושב שהוא מסתמן באופק, מפיח בך רוח חדשה. אל תתלה תקוות, הזמן יעשה את שלו. ידידות שנרקמה זה מכבר ביניך לבין בת סרטן עו־זרת לך רבות בימים אלה, הינך ניזון ממנה, אל תזלזל בה. הרבה בימים הקרובים לעסוק בכתיבה.

* * *

העתיד שלך צפון ב־שור! אין כל סיבה ש־תפגיני צניעות שלא ב־מקומה. היי ישירה ו־חביבה כלפיו ונסי לעו־רר בו את הרגשות. השבוע יש סיכוי ש־סוף־סוף תצליחי. יש לו טמפרמנט לא נורמלי אם רק יודעים על איזה כפתור ללחוץ. ואתה, אל לך להתייחס לשקשוקיה של בת דלי.

האם הפאמצת

לפני עשר שנים שוחרר יורם לנדסברגר מהכלא, חדש בחייו. זוג חשוך ילדים, שגורלו של יורם נגע לליבו, החליט לאמצו. בתמונה נראה יורם בחברת אמו המאמצת. למרות ההזדמנות ביקה יורם רוב הזמן שתלף מאז בכלא.

(„שניצל") איבשיץ, שהוא הגון ואין לו כל עבר. עבדנו בצוות של שלושה אנ־שים. עשינו הכל באופן חוקי. היינו מקב־לים מאנשים שיש להם שטרות, אבל אין להם זמן לגבות אותם ייפוי־כוח לגבות את החוב. זה חובות טובים, לא חובות רעים. היינו הולכים לגבות את הכסף בלי איומים ובלי כלום. בשקט, אף אחד לא רץ אחרי בעלי חובות. על חוב לא תולים.

„אבל אחרי כמה זמן עזרו את החבר השני שלי, דני לוי, שעבד איתי ב־גביית חובות. עזרו אותו על ניסיון ל־רצח. לא משהו פלילי, כי אם משהו משפחתי. מישהו במשפחה אצלו קיבל 2 כדורים כשהלך ברחוב ונפצע. כשבאו לעזור את דני, הייתי יושב אצלו ושו־תה תה. עזרו גם אותי לארבעה ימים. אחר־כך שיחררו אותי, כשראו שאני לא מעורב בעניין הזה. אבל בינתיים תפסו אצלנו שטרות לגבייה בסכום של 14 אלף לירות. לקחו את השטרות והם מח־זיקים אותם עד עכשיו אצלהם במישטרה.

„ככה הפרי־עו לי להתחיל לעבוד. עכ־שיו מובטל. הציעו לי לעבוד בצלילה ב־נמל עזה, עם בגדי לחץ. אני דווקא שחיין טוב. משלמים שם איזה מאה לירות ליום בשביל לצלול מתחת למזח. נראה אולי אני אתחיל לעבוד שם."

„רוצים לגרש אותי מהארץ!"

„ה רוצים לגרש אותי מהארץ," זה ההסבר שנותן יורם לנדסברגר להתנהגותה המוזרה של המישטרה סביב מעצרו. „הם רוצים שאעזוב את הארץ כדי שלא יהיו להם בעיות איתי. אני אעזוב את הארץ, אבל אני אעשה זאת מתי שיהיה נוח לי. לי כבר נמאס פה. במוקדם או במאוחר יבשלו לי איזו דייסה. שליש מהחיים שלי ישבתי בבתי־כלא. עכשיו מתלבשים עלי בעזרת כת־בות בעיתונים כאילו אני רוצה להנהיג צים בלי חוק ובלי שום דבר. אם הכל הפקרות, אז צריך שכולם ידעו מזה.

„עד היום אני לא יודע בעד מה נעצר־תי. כל הימים שישבתי לא חקרו אותי בכלל בקשר להאשמה שהם מייחסים לי. למה? אולי הייתי מוכן להודות במה שהם רוצים, ואז לא היו צריכים לחקור כל־כך קשה. אבל לא חקרו אותי מפני שהם פחדו לגלות לי במה אני נאשם. רק מהעיתון נודע לי אחרי שהשתחרר־תי שהם חושדים שאני והחברים שלי תיכ־ננו לחטוף אישיות בכירה כדי לסחוט ממנה כופר. אבל עד היום אף אחד לא מוכן לגלות לי את מי רציתי לחטוף. אין לאף אחד גם שום הוכחות שדבר כזה היה בכלל. כל מה שיש למישטרה זה איזה מין „מידע סודי" שמישהו ש־רצה לדפוק אותי, הלביש עלי.

„אז בגלל שאין למישטרה שום הו־כחות נגדי, אני צריך להיות עצור?

„נכון שלפעמים צריך לעצור אדם ל־טובת הציבור. אבל מה עם זכויות האז־רח. מה זה ציבור ומה זה אזרח? אם אין לאזרח זכויות, אז איפה טובת הצי־בור?"

איש אינו חושד ביורם לנדסברגר ש־הוא כיבשה תמה. אבל השאלות שהוא מעורר, יש להן קיום בזכות עצמן, מבלי להתייחס אל מי שמציג אותן. תשובה חלקית עליהן נתן השופט־העליון עצ־יוני, בהחלטתו המתייחסת לבקשת מע־צרם של לנדסברגר וחבריו:

„ברצוני למנוע את הרושם העלול להתקבל כאילו על השופט להיענות אוטו־מטית לכל בקשה של המישטרה להארכת מעצר חשודים על סמך החומר שבידה. על השופט להיות ער לכך כי מדובר באנשים שהם רק חשודים ובחזקת חפים מפשע כל זמן שאשמתם לא הוכחה. שו־מה על השופט למצוא איזון הולם בין האינטרס הציבורי שבהתחקות אחר מבצ־עי פשעים ובין האינטרס של שמירה על חופש הפרט שהוא מזכויות האזרח היסו־דיות ביותר."

כשתבוא לעבוד בנמל אילת...

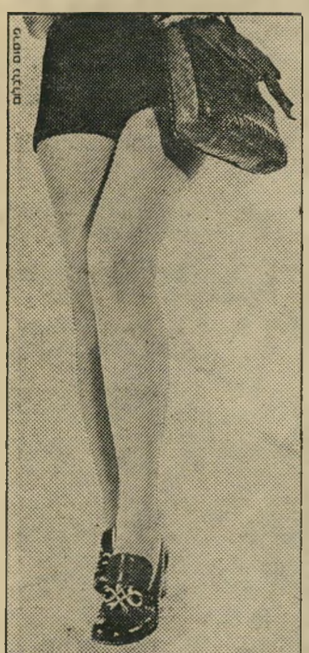
לנמל אילת דרושים עובדים עד גיל 32 אחרי שירות צבאי ובעלי כושר גופני מעולה למקצוע הסווארות.

נמל אילת מציע לך: ✲ עבודה קבועה ומסודרת במפעל דינמי עם סיכויי קידום בעתיד ✲ בתקופת הנסיון מגורים בבית נמלך (מלון) עם ארוחות, תמורת תשלום מינימלי ✲ בשנה הראשונה זכות של 8 טיסות לתל־אביב וחזרה, על חשבון חנמל ✲ עזרה כספית ברכישת דירה בתוספת הלואה ל־10 שנים ✲ (יש צורך להמתין בתור לקבלת דירה באמצעות חברת עמידר באילת). הנחה במס הכנסה ומס אחיד.

למחוסרי נסיון בעבודת נמלים, תינתן הכשרה מתאימה והדרכה בנמל אילת.

המעוניינים לעבוד בנמל אילת ולהשתקע בעיר, יפנו למשרד הראשי: רשות הנמלים, בית מעיא דרך פתח־תקוה 74, תל־אביב, קומה 11, חדר 1121 בכל יום שישי, בין השעות 9.00—12.00 וביאו עמם תעודת זהות ופנקס מלואים; ניתן גם לפנות בכתב למדור כח אדם, נמל אילת, ת. ד. 37, אילת.

אילת הקסומה קוראת לך!

Merci

...את הרי יודעת

שמוסי

מתאים לך

מתאים לך מאד!

גרבונים • גמישונים

ארכובים • אקסטרונים

בית היוצר למי הקולון המקוריים בעולם

4711

נו'צרי יוקרה קוסמטיים לגבר

נו'י הבשם לאשה הנועזת

נו'י הקולון המפורסמים והמרעננים

באור - ורשבסקי

סיקורת

החוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל־אביב מכין הפתעה: כהפקה ראשונה שתחנך את תיאטרון האוניברסיטה (הפקות קבועות של החוג, המוכנות להיסחכן גם בעימות עם קהל מבקרי־תיאטרון מיקצועיים) יעלו דויד מוכתר (כבמאי) ו־18 מן התלמידים את **צ'ה גוארה של מקרון** מאת ג'ון ספרלינג.

זהו לא רק מחזה פוליטי מרתק, כי אם הצגה בתוך הצגה, הנותנת הזדמנות להשתעשע בכל זרמי התיאטרון — החל מתיאטרון קונבנציונלי, דרך מחזמר ועד לסטריפטיז.

בלונדון שיתפו בהצגת חשפנית מיקצועית, והקהל הריע לה שלוש דקות תמימות. דויד מוכתר, שחזר לא מזמן מאנגליה עמוס רעיונות מרעננים, השתעשע במחשבה על סטריפטיז מרובע. אך עד מהרה התברר לו שאין אפילו ישראלית אחת המוכנה — בהנחה שהיא יודעת בכלל להתפשט בצורה אמנותית.

הפיתרון שמצא: סטודנטית אמריקנית. באישור הבעל כמובן.

תיאטרון

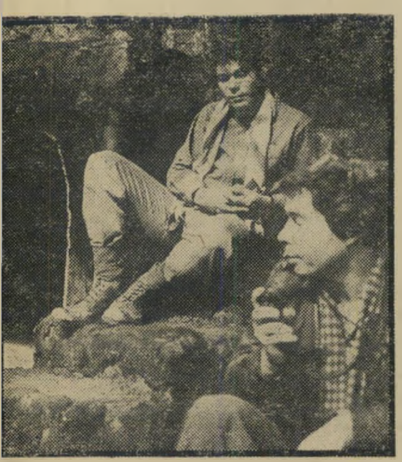
אנסי החינוך והתרבות

„הם יגיעו מחר", מאת נתן שחם, התיאטרון „הקאמרי". בימוי: יוסף מילוא. תפאורה: אריה נבון.

„לציון חגיגות שנת הכ"ח למדינת ישראל" — אם באמת יש בכותרת זו, המורפיעה על גבי התוכנית, משום עדות של רצון טוב — אולי כדאי היה לשר החינוך והתרבות, יגאל אלון, להמליץ לפני חוגים דרמטיים של בתי־הספר שיעבדו השנה על הצגה זו, וינסו לפרש את האנדרטות לפלמ"ח ולערכו כראות־עיניהם.

זה היה חינוכי הרבה יותר, ומעשי הרבה יותר.

זה היה משאיר לשלמה וישינסקי, הכותב את המחזה, ולבימוי יוסף מילוא, את הזכות לבחור בין שתי אפשרויות: להעלות הצגה שתהיה מעניינת ומרתקת, או הצגה שתהיה חשובה ומשמעותית.

שחקן וישינסקי ב„הם יגיעו מחר"
בשר־ודם יחידי

שחקן אחד המצליח להיראות כבשר־ודם, פנאי לחופיע בהצגה ראוייה לשמה.

וזה גם היה חוסך מן התיאטרון הקאמרי את הנסיון המוצלח להגיש מסכת גימנסיטית ליום־העצמאות.

ספרים

מי היה מאמין - הומור בכנסת

יו"ר הכנסת המנוח יוסף שפרינצק נהג לומר שאין זה מתפקידה של הכנסת לעשות קציצות ולהציג הצגות. ואמנם, תמונת הכנסת החרוטה בלב הישראלי המצוי אפורורית ועגומה למדי: חותמת־גומי חסרת־חיים, מאובנת, מסתיידת, וחולה באחת ממחלות־הנפש הנוראות ביותר: חוסר־הומור משווע.

יונה כהן זכה השבוע בפרס כתבי־הכנסת

תעריפון המנויים של העולם הזה החל מ־1.2.1973

	לשנה בלירות: מחיר העיתון	הוצאות משלוח	ס"ה	ל־½ שנה: מחיר העיתון	הוצאות משלוח	ס"ה
• דמי המנוי בארץ	88	+ 12	= 100	46	+ 6	= 52
• לכל ארצות תבל בדואר רגיל	88	+ 17	= 105	46	+ 9	= 55
דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר						
• לכל ארצות אירופה ואיראן	88	+ 45	= 133	46	+ 23	= 69
• לקפריסין	88	+ 36	= 124	46	+ 18	= 64
• לארצות־חברית וקנדה	88	+ 76	= 164	46	+ 38	= 84
• לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, קניה, ניגריה, חוף השנהב, תאילנד	88	+ 80	= 168	46	+ 40	= 86
• לדרום אפריקה, זמביה ורודזיה	88	+ 105	= 193	46	+ 53	= 99
• למקסיקו ופנמה	88	+ 100	= 188	46	+ 50	= 96
• ונצואלה, ברזיל, ארגנטינה, קולומביה, פרו ויפאן	88	+ 135	= 223	46	+ 68	= 114
• לאוסטרליה וניו־זילנד	88	+ 150	= 238	46	+ 75	= 121

שלמה בר־שביט ביקר ב„קאמרי"

וגלץ לקפוץ מהקומה הרביעית

משהו מוזר קרה לו בדרך לפרמיירה

אור־יקר יום השלישי בשבוע שעבר (מה שנאמר עליו פעמיים כי טוב) הלך לו שלמה בר־שביט ברחוב דיזנגוף התל־אביבי. כמו בכל יום. חשב על הזמן שנשאר לו עד 12 בצהריים — שעה שנועדה לו פגישה בתיאטרונו) הבימה. „די מוקדם," הירהר. „אין מה למהר, אפשר להספיק לשתות קפה."

סדר־היום שלו היה כך: מן הפגישה יילך הביתה לאכול צהריים ולישון טוב. בערב היתה התוכנית בכורה של כל מה שבגן, בה הוא משחק את המיליונר ג'ק — עלוקה שהתיישבה לה על בני־הזוג ג'ני וריצ'ארד. תפקיד קטן אבל גורלי, שאלבי המחבר נתן לו בנדיבות הזדמנויות קצרות להבהקות בולטות.

■ ■ ■

שלמה'לה לא היה מודאג: אין לו שום אמונות תפלות ביחס לבמה. הוא אינו מנשק את המסך לפני הפרמיירה. אינו מפחד לעבור מתחת לסולמות. הוא אינו מתיישב על הסקסט, כשזה נישמט מידיו לריצפה. אינו דורש שהפרמיירה תהיה דווקא ביום שלישי (כמו גודיק, שעמד על כך שבכורה יש לעשות רק ביום השלישי הראשון בחודש).

כי שלמה'לה כבר למד: לגורל דרכים משלו. לכן, כשידידו איצקו רחמימוב הזמין אותו לקפה וסנדוויץ' במיזנון הקרוב של הקאמרי, לא היסס. יוכלו לשוחח שם קצת על הצגה משותפת: מנורת הקסמים, הצגה לילדים בהפקתו של איצקו.

■ ■ ■

אך זה היה ביום שלישי בשבוע שעבר. באותו יום הוזמן לקאמרי מישהו אחר, שהחליט שזה לו יום נקם ושילם. הוא שפך את הבנזין — והדליק.

מספר בר־שביט:

לפתע פתאום מצאתי את עצמי קופץ מגובה ארבע קומות, כשפרצה האש. לא חשבתי פעמיים. ראיתי דרך החלון גגון במרחק שתי קומות והחלטתי שזה לא נורא. קפצתי ישר אליו — אבל עברתי דרכו, ומצאתי את עצמי ממשיך לצנוח שתי קומות נוספות, על גגון האסבסט של מצקין.

שם, מצאתי את עצמי בחברתו הנעימה של מפקדי בפלמ"ח, חיים חפר, שירד למטה בניחותא דרך הצינורות.

בתחילה גיליתי רק שנישרטתי עמוקות בברכי ובידי מן האסבסט המחופסס. אחר־כך הבחנתי שהחברים מלווים אותי במבט דאגה עמוקים, כשעיניהי במדרגות ב־הבימה. איך זה יעלה הערב על הבמה, חשבו, הרי הוא צולע לגמרי.

לי היה דבר אחד ברור: ניצלתי ממוות בטוח. כשהלכתי ללבוש את בגדי ההופעה בזהירות, שלא אזיז את התחבושות — היה ברור לי דבר נוסף: מה שצריך היה לקרות, קרה.

כי בכל יום של פרמיירה, מאז, אני זוכר את עצמי, קורה לי משהו: לרוב אני סתם חולה. אם אינני חולה — אני מתחיל לדחום, שעלה לי פתאום. רציתי לקבל זריקה לפני ההצגה.

בצוואתו של כלב — נסעתי במונית שנכנסה במונית. גירדתי את שתי הבריכיים.

■ ■ ■

פעם ניסיתי להתחכם לגורל. בערב הצגת הבכורה של הכיסאות לא יצאתי כל היום מפתח הבית. הסתתרתי. בארבע אוג, ואז קורה משהו ספיישל.

בפרמיירה של אירמה המתוקה — התכופפתי להרים משהו לפני ההצגה — ויניתפס לי הגב. שלחו להביא פיזיוטרפיסט, דחוף.

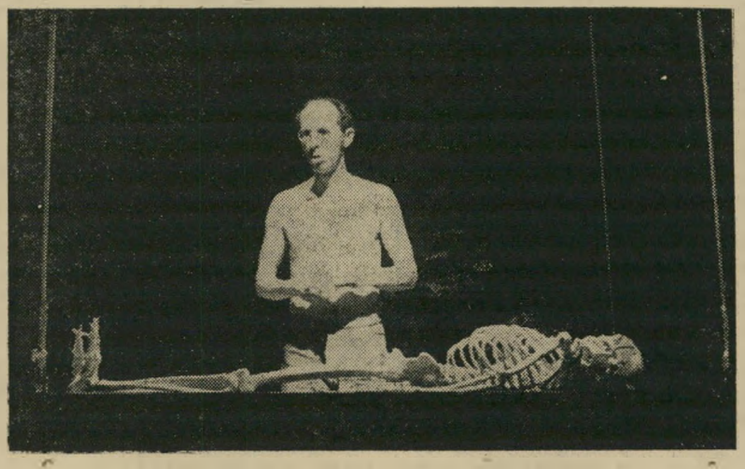
בנערים בחבורה שיחקתי עם סדק בצלעות, אחרי שהתהפכתי עם הווספה.

בארכיטקט וקיסר — דלקת בגרון עם חום, שעלה לי פתאום. רציתי לקבל זריקה לפני ההצגה.

בצוואתו של כלב — נסעתי במונית שנכנסה במונית. גירדתי את שתי הבריכיים.

■ ■ ■

פעם ניסיתי להתחכם לגורל. בערב הצגת הבכורה של הכיסאות לא יצאתי כל היום מפתח הבית. הסתתרתי. בארבע

בר־שביט ב„ארכיטקט וקיסר"
אחרי קפיצה מארבע קומות —

בר־שביט ב„כך מה שבגן" *
— מכות על הבמה

אחרי הצהריים עשיתי מיקלחת חמה, נכנסתי למיטה עם ספר והוצאתי לגורל לשון: נו, קאליקר, נראה אותך היום!

החלטתי לאכול תפוח־עץ. אומרים שזה נורא בריא. נגיסה ראשונה — נישברה לי השן. יצאתי מן המיטה, רצתי לרופא־שיניים, וזה יישר לי את השן לגמרי. שיחקתי בלי שן.

מאז אני לא עושה ניסיונות. מה שיקרה יקרה. עובדה: מה פתאום באותו בוקר הייתי צריך להיות דווקא בקאמרי, וב־שריפה שאיני שייך לה? דרך־אגב, זה בדיוק גם מה שלא נתן מנוחה לחברה שלי בסביבה של אחרי בכורת כל מה שבגן. כולם ניסו לפענח את התעלומה: מה בעצם עשה שלמה'לה בקאמרי?

■ ■ ■

אבל מה? התברר לי שכמה שהאסונות שקורים לי גדולים יותר כך הציתחי בתפקיד גדולה יותר. זה פועל כמו סיר־לחץ: אני משוחרר לגמרי על הבמה. אני כל־כך עסוק בלהתגבר על המכאובים הגופניים, עד שהנפש רגועה לחלוטין.

כן, אני בהחלט מאמין שיש למעלה איזה שוטר־תנועה, שמכוון את העניינים. ואני אומר לו: אדוני, כיוון שלקחת את זה על עצמך בלי לשאול אותי — בבקשה, תנהל לי את זה עד הסוף.

לרוב, הוא עושה את זה די טוב.

ובאמת, גם הפעם, בכל מה שבגן, הרי עיפו עלי שבחים. רק אחד שישב קרוב לבמה אמר לי באוזן אחרי ההצגה: „הקטע הזה כשמפילים אותך על הריצפה ומרביצים לך מכות, זה היה גועל־נפש. ממש לא משכנע. זה מכות זה?"

הוא לא ידע עדיין שחברי פשוט הרביצו לי בזהירות, בגלל נזקי השריפה שגגרמו לי.

* לידו אווה ליאון ויצחק קליגמן.

ע"ש סביסלוצקי * על ספרו החדש הכנסת — דיונים וחיכוכים. באופן פראדוכסלי למדי, השכיל כהן, כתבו הפרלמנטרי של הצופה מיום כינונה של הכנסת, לצייר בספרו החדש (הוצאת עם הספר, 106 עמודים בכריכה רכה) כנסת פעילה, רוחשת חיים, אנושית, מרתקת, ואפילו בעלת הומור משלה עד כדי כך שעשויים לחשוד בו שכל דמיון בין הכנסת שלו לזו המיושנת תקפת על מסך הטלוויזיה מקרי בהחלט.

הנה, למשל, לקט של פתיחות נאומים בכנסת ריקה:

- אדוני היושב ראש, כנסת ריקה!
- אדוני היושב ראש, כנסת נעדרת!
- ספסלים נכבדים וכנסת ריקה מאוד!
- אדוני היושב ראש, קוראי הפרוטוקול הנכבדים!
- אדוני היושב ראש, קצרנית נכבדה!

נדמה כי אחת מסגולותיו הנדירות של כהן היא הכישרון לברור את הלחלוחי מן היבש, ולברור את העובדות כך שתת־

סופר כהן

קבל תמונה מסוגננת, כוללנית וקלילה גם יחד, מרתקת ורבת־גוונים. למיקרא הספר אפשר לחשוד לרגע כי ישיבה אחת בכנסת כמוה כסרט מבדר של כנופיית מרג־לים המכירים ה־אחד את מישנהו, אבל מחליטים ל־השלים ביניהם ול־שתף פעולה להצ־לת העניין, כמו ב־סיפור הבא:

„מעשה בסגן־שר ממולח, שנשא נאום שכולו ביקורת כ־לפי סיעה מסויימת קטנה, אך צעקנית. כדי שלא לעורר תרעומת, השתדל לשוות לדבריו אופי כללי. אך בסיום דבריו, אמר שהוא מצטרף לדברי המגיד מדובנא. שבאחד מנאומיו הטיף מוסר ליהודי אחת העיירות ואמר: „כל מה שדיברתי כאן, לא התכוונתי לאף אחד מתושבי העיירה הזאת. אבל, אם בכל זאת יש ביניכם מי שחושב שאליו התכוונתי, הריני מודיע שאמנם התכוונתי אליו."

אשר לתיזכורות היסטוריות — אף שה־דברים נראים כמובנים מאליהם, מפתיע לגלות בספר שהמשבר הקואליציוני הראשון פרץ בגלל חינוך דתי — שאחד החוקים הראשונים שנחקקו היו זה של חינוך חובה — שהחבר הראשון שסולק מן המליאה היה מנחם בגין — שכבר בישיבה השלישית של הכנסת הראשונה שמע הבית בפעם הראשונה כינוי שאין מרבים להשתמש בו, למרבה הצער.

■ ■ ■

במעמד צלם טלוויזיה בעל סודר אדום זרחני, שבלט בכל הבמה, ובמעמד כל המיומי של השירה, הפיזמון והחלטורה העבריים — נערך השבוע ערב שני של מה שנועד להיות המיבצע היומרני, היוקרתי והתרבותי ביותר של גלי צה"ל: ערב שירי־משוררים.

יצחק לבני צדק. טשרניחובסקי וביאליק, דויד פוגל ולנסקי, הם נפלאים. הם היו נפלאים ונשארו נפלאים, ויש חשש רציני שאפילו אם ימתנו אותם באוזני כל, השכם והערב ובכל תוכניות הזמר של גלי־צה"ל — יצליחו לעמוד בגורלם, להגן על ניפלאותם מפני המנגינות הסינתטיות וה־הזדווגות הנוראה שניכפתה עליהם בערב תרבותי זה בהיכל התרבות.

אמנם קשה קצת לביאליק וטשרניחובסקי להתנגד בפועל, שהאחים והאחיות יללו אותם ב: יה יה יה ו' וא וא וא. אבל נימצאו לוחמים עזי־נפש שהעזו לצרוח, בתוך גל מחיאות־הכפיים שבלע אותם, כמובן.

אחד מהם היה דני אוסטרובסקי, מוסיקאי צעיר ואחיו של המנצח אוסטרובסקי, שצעק במלוא ריאותיו „בוז", למישמע שירו של אברהם בן־יצחק כנטות היום — שהפך לגילגול מספר 1000 של שיר השלום, בידיו של יאיר רזנבלום עם הרית־מיקה המקובלת של הו כלכותה לעניים, מתוצרת להקת השירון.

אהרון דולב, עיתונאי הידוע גם הוא כאיש מנומס, נוח לבריות ואניין־טעם — שנילחם בעוז־נפש, לשווא כמובן, נגד נורית זורם הלבנטיות הגואה והולך בבי־דור הישראלי — זעק גם הוא „בוז", אך במיקרה אחר: והיה כי תמצאו של חיים נחמן ביאליק, ששודך לחן של דני ליטני. להתראות בפסטיבל הזמר.

הדעות בינינו

מאת אורי אבנרי

14 - 12 במרס 1972

האם מותר לאלופים (מיל.) למכור מידע?

אל: שר־הביטחון
מאת: ח"כ אורי אבנרי

בעיתונות פורסמו דבריו של מר מאיר עמית, שהופיע כעד מומחה במישפט הביטוח של חברת פאן־אמריקאן, בקשר לפרשת חטיפתו וחריסתו של מטוס החברה ב־קאיר בספטמבר 1970.

מר עמית אמר בבית־המישפט, כי הוא קורא בקביעות את דו"חות המודיעין, ובכללם את הדו"ח השבועי המ־סכם.

כן טען מר עמית, כי דברים שהופצו בעלון של מיש־רד־החוץ, ושבהם נאמר כי הטירור הערבי הוא פעילות מאורגנת שלא תוכל להמשיך להתקיים ללא תמיכה ועי־דוד המתקבלות ממישלות ערב — אינם מדוייקים.

הנני מבקש לדעת:

(1) האם מקבל מר עמית את דו"חות המודיעין, ובכ־ללם את הדו"ח השבועי המסכם?

(2) אם מקבל מר עמית דו"חות כנ"ל — מהם הגי־מוקים לכך?

(3) האם מותר למר עמית לעשות שימוש באינפור־

מציה, שהינו מקבל, למתן עדות בבית־מישפט אמריקאי?

(4) האם ביקש מר עמית אישור מטעם שר־הביטחון או שילטונות צה"ל, בטרם החליט להופיע בפני בית־המישפט האמריקאי כעד מומחה?

(5) האם גם מר יהושפט הרכבי, שהופיע באותו מיש־פט, מקבל את הדו"חות הנ"ל?

(6) האם בירר שר־הביטחון אם מקבלים אלופי המי־לואים הנ"ל שכר תמורת עדותם?

(7) האם מקבל מר חיים הרצוג, המשמש כיועץ של חברות הביטוח המעורבות את הדו"חות הנ"ל?

(8) האם נכונה טענתו של מר עמית, כי הדברים הכלולים בעלון הנ"ל אינם מדוייקים?

■ ■ ■

אל: שר החוץ
מאת: ח"כ אורי אבנרי

אלוף (מיל.) מאיר עמית

במישפט המתנהל בארה"ב הופיע כעד מר מאיר עמית, שכיהן כראש המודיעין הישראלי.

במהלך עדותו נתבקש מר עמית להגיב על עלון של מישרד־החוץ, שהסיבה ישראל באו"ם, ב־20 בנובמבר 1970, ושבו נאמר כי הטירור הערבי הוא פעילות מאור־גנת, ושכפעולות מאורגנות לא יוכל להמשיך להתקיים אף שבוע ללא התמיכה והעידוד שהוא מקבל מממשלות ערב. מר עמית אמר שהדברים האלה אינם מדוייקים,

הסיפור שמאחורי המעשה: איך ומדוע הוכשל חוק בחירת ראשי הערים

למחרת חיום, התחילה אורגייה של צביעות. כל אחד האשים את זולתו במעשה־הרצח. וכולם צדקו.

ורק מעטים ידעו שהגלגל הקטן, שהפעיל את ה־מכונה אשר שמה קץ לקומדיה של בחירת ראשי־הע־רים, תוכנן על־ידי סיעתנו.

■ ■ ■

הרעיון הראשון לחוקק חוק לבחירתם האישית של ראשי־הערים נולד בשני מקומות: רפ"י ול"ע. זה היה עוד בכנסת הקודמת. הצבעתי אז למענו בקריאה ה־טרומית — כי גם לדעתי דרושה רפורמה בעיריות. ואם כי בחירה אישית כזאת לא תפתור את כל הבעיות, וגם תיצור כמה בעיות חדשות, הרעיון הכללי הוא חיובי.

אולם שליטי מפא"י לא התלהבו מזה. הם חששו שבחירה אישית תביא להחלשת העסקנים, תשחרר במיקצת את ראשי־הערים משילטון מרכזי־המיפלגות (קרי: הגוש), ואולי תעלה לשילטון כמה אנשים בלתי־מיפלגתיים טובים.

כדי לבלוע את רפ"י, הסכימו שליטי מפא"י בכל זאת לחוקק חוק כזה. גולדה מאיר ראתה זאת בעין רעה מאוד, ויש אומרים שהיא התפטרה ממזכירות מפא"י בגלל הסכמה זו.

הצעת־החוק הובאה לקריאה ראשונה, שוב הצבעתי למענה, וועדת החוקה־חוק־ומישפט של הכנסת התחי־לה לטפל בה.

תוך כדי כך השתנתה הצעת־החוק עד בלי הכר. במיוחד הוכנסו בה שלושה מוקשים, שהפכו את כל הקערה על פיה:

● נקבע שיזכה בבחירות מועמד שקיבל 40% מן הקולות.

● נקבע שאם איש לא קיבל 40%, ייבחר ראש־העיר על־ידי מועצת־העיריה, כמו עד כה.

● נקבע שראש־העיר כלל לא צריך להיות תושב קבוע של העיר, אלא עליו רק לעבור ולגור בעיר חצי שנה לפני הבחירות.

רפ"י מכרה את עקרונותיה תמורת נזיד־עדשים, והסכימה לתיקונים אלה. כך עשו גם ל"ע. הצעת־החוק הונחה על שולחן הכנסת, לקריאה שניה ושלישית, ב־צירוף הסתייגויות רבות — ובכללן הסתייגויות של סיעתנו.

■ ■ ■

אולם בינתיים קרה משהו, שעתיד היה לקבור את החוק.

כאשר התחיל המרי הפרלמנטרי של הסיעות הקט־נות, נגד קנוניית עופר־באדר, חיפשתי רעיון חדש ש־יביא לפיצוץ הקואליציה הבלתי־קדושה של המערך— גח"ל, וגם לפיצוץ ההסכמה בתוך המערך עצמו. עלה על דעתי להשתמש בחוק ראשי־העיר כדי להטמין חו־מר־נפץ בתוך המערך ובתוך גח"ל.

לכן הצעתי לוועד הבינ־סיעתי של הסיעות הקטנות להודיע לאנשי רפ"י שנכשיל את הצעת־החוק שלהם, אם הם לא יביאו לביטול קנוניית עופר—באדר. אולם אנשי רפ"י, המתנגדים בשיחות פרטיות בתוקף לקנו־ניית עופר—באדר, פחדו להתמרד. לעומת זאת השיגו מעסקני מפא"י הבטחה שחוק ראשי־העיר יובא לאי־שור הכנסת לפני שתובא קנוניית עופר—באדר להצבעה סופית. וכך קרה.

נשארה רק תיקווה אחת: להכשיל את חוק ראשי־העיר, ועל־ידי כך לפתוח מחדש את כל הוויכוחים בתוך המערך עצמו. בהתאם לכך הצענו לסיעות האח־רות את הטכסיסים שנקטו לבסוף.

■ ■ ■

האם היתה גישתנו מוצדקת? או שמא צודקים ה־פרשנים התמימים, שטענו לאחר מכן שהכשלנו חוק טוב בגלל עניינים שאינם קשורים לעניין?

עם כל הכבוד, אותם פרשנים אינם יודעים על מה הם שחים.

גישתנו היתה צודקת לגמרי, בגלל השיקולים ה־באים:

● באווירה החדשה, שנוצרה בעקבות קנוניית עו־פר—באדר, מסוכן למסור סמכויות בילעדיות בידי רא־שי־ערים, שכימעט כולם יהיו ממונים של הגוש במפא"י.

● הצעת־החוק, כפי שחזרה מן הוועדה, היתה רעה ופסולה כשלעצמה.

● קנוניית עופר—באדר, התורסת את יסודות ה־דמוקרטיה, היא ·כה מסוכנת, שמותר להקריב עניינים פחות חשובים למען המאבק לסיכולה.

רוב חברי הוועד הבינ־סיעתי קיבלו דיעה זו, אחרי שאמנון זיכרוני ואני הסברנו אותה בישיבות ובשיחות פרטיות רבות.

■ ■ ■

אחרי ההחלטה העקרונית, היה צורך לבחור בשיטה היעילה ביותר. זה לא היה קשה.

נקודת המפתח היתה הדרישה של כמה סיעות ש־ראש־העיר ייבחר רק אם קיבל 50% מהקולות — סעיף שמפא"י פחדה מפניו. החלטנו לרכז את כל כו־חותינו לקבלת הסתייגות זו — בידענו שאחרי קבלתה, יכשיל המערך עצמו את קבלת הצעת־החוק.

לא קל היה לאחד את כל הסיעות סביב עניין זה. כי הופעל לחץ נגדי חזק מאוד.

חלוקת הכוחות היתה כך: בעד הצעת־החוק, כפי שחזרה מן הוועדה, עמדו להצביע כל חברי המערך, שהובאו בתוקף צו־גיוס, יחד עם הגרורים הערביים. יחד: לכל היותר 54 קולות, מהם כמה חולים ותיי־רים בחו"ל.

בעד ההסתייגות עמדו להצביע כל המיפלגות המת־נגדות עקרונית לבחירה אישית של ראשי־ערים, מפני שחששו שחבריהם במועצות העיריות יפסידו את עמ־דות־המיקוח שלהן (חרות, מפ"ם, הסיעות חדתיות והקומוניסטים). גם הליברלים, שתמכו בבחירה אישית, אבל רצו שיהיה צורך ברוב של 50% וקול אחד, עמדו להצביע בעד ההסתייגות. יחד: לכל היותר 55, מהם חולים ונעדרים.

במצב זה, היתה ההכרעה בידי ארבע הסיעות ש־תמכו בבחירה אישית של ראשי־ערים, אך עומדות ב־מאבק נגד קנוניית עופר—באדר: סיעתנו, ל"ע, ע"מ והמרכז החופשי.

שיכנענו את כל אלה להצביע בעד ההסתייגות. אבל ברגע האחרון, תחת לחץ כבד של אנשי רפ"י במערך, הפכו אנשי ע"מ את עורם, והחליטו להצביע בעד הצ־עת־החוק המפא"יית, ונגד ההסתייגות.

(ע"מ חוששים לסיכוייהם בבחירות, אם לא יקבלו תמיכה גלויה מצד דיין ושות' במערך. לכן הם שבויים בידי אנשי רפ"י, ובעקיפין בידי מיפלגת העבודה.)

רגע לפני ההצבעה, לא ידע איש איך ייפול דבר.

■ ■ ■

ההמשך כבר ידוע. כאשר הורמו חידיים בעד ונגד ההסתייגות המכרעת, אחרי נאום איש גח"ל ונאום שלי (ראה להלן), בנוכחות גולדה מאיר ורוב חברי הממשלה, היתה המתיחות עצומה. דרשתי שהספירה תיעשה בידי שני חברי־הכנסת, והיו"ר מינה את יונתן יפרח מהמערך ואותי כמונים.

כאן היה אינטרמצו קומי. קשה מאוד למנות את קולות הח"כים, כשהמליאה מלאה. יפרח הצליח לבלבל אותי, ונתקבלה תוצאה של 53 בעד ההסתייגות, ו־57 נגדה — ניצחון של המערך.

היה ברור שתוצאה זו לא יכלה להיות נכונה, מפני שלא נכחו 110 איש באולם. ערכנו ספירה שניה, ב־איטיות ובהקפדה, ואז נתקבלה התוצאה המכרעת: 55 בעד ההסתייגות, 53 נגד. הצעה בעלת תוכן דומה, אך בעלת פיתרון שונה, נתקבלה ב־54 נגד 52.

(בשתי ההסתייגויות נקבע שייבחר בסיבוב הראשון רק מי שזכה ב־50% וקול אחד. אם איש לא זכה ברוב כזה, קבעה הסתייגות אחת שייערך סיבוב שני של בחירות. ההסתייגות השניה קבעה שבמקום סיבוב שני תיערך הבחירה במיקרה זה במועצת־העיריה.)

■ ■ ■

למעשה מתה הצעת־החוק ברגע זה.

אבל היא עוד המשיכה לפרפר שעה, כשהמערך התכנס להתייעצות.

אפשר היה — וזותי הדרך הרגילה — לדחות את ההצבעה הסופית בשבוע, כדי לאחד את ההסתייגויות שנתקבלו ולתת לכולם זמן לחשוב ולהתייעץ. אבל אנ־שי מפא"י רצו להרוג את החוק המתוקן מייד.

וכך, למרות שאי־אפשר היה כלל לקבל הצעת־חוק ובו שני סעיפים הסותרים זה את זה, הועמדה ה־הצעה כולה לקריאה שלישית, ואז הופלה ברוב גדול (המערך, כל הדתיים, כל הקומוניסטים.) לעומת זאת הצביעו ל"ע, ע"מ והמרכז החופשי בעד הצעת־החוק,

יחד עם גח"ל, כשכבר היה ברור שהחוק ייפול ממילא.

■ ■ ■

באותו רגע התחילה אורגיה של צביעות. איש לא רצה להודות שהרג את בחירת ראשי־הערים, וכל אחד האשים את השני.

מי ראוי לכתר הצביעות?

הנה המועמדים:

● ראשי מפא"י העמידו פנים כאילו רצו בהצעת־החוק, בעוד שנאחזו בתירוץ הראשון כדי להרוג אותה. אילו רצו בבחירה אישית של ראשי־ערים, יכלו להצביע בעד הצעת־החוק גם אחרי קבלת ההסתייגויות, שב־וודאי שיפרו אותה.

● אנשי רפ"י במיפלגת העבודה האשימו את ל"ע, אבל הם עצמם היו הסמרטוטים האמיתיים בכל הפרשה. הם יכלו לחסל את קנוניית עופר—באדר, וב־כך היו מונעים מחסיעות הקטנות להצביע כפי שהצ־ביעו. הם פחדו לעשות זאת. אחרי שנתקבלו ההסתיי־גויות, יכלו לדרוש ממיפלגת העבודה להצביע בעד הצ־עת־החוק כפי שתוקנה, או לפחות לדחות את ההצ־בעה, כמקובל. הם פחדו לדרוש אפילו זאת.

● ל"ע הכחישו בזעם כאילו הצביעו כפי שהצביעו בגלל קנוניית עופר—באדר, כאילו היתה זאת בושה. בכך ביישו את עצמם.

● המרכז החופשי עזר להכשיל את הצעת־החוק, ואחר־כך הצביע בעדה — אחרי שכישלונה היה מוב־טח. למחרת היום הגיש הצעת־חוק חדשה — בנוסח החצעה של מיפלגת העבודה (רוב של 40%) שהוא עצ־מו הצביע זה עתה נגדו.

● ע"מ היו שותפים להידברות של הסיעות הקט־נות, ביקשו שחות לדיון, החליטו נגד גישתנו בגלל לחץ רפ"י — ולאחר מכן העמידו פנים כאילו עצם הרעיון והחידברות היו פסולים, ואף דיברו גבוהה־גבוהה על מצפון, אידיאלים, וכו'.

אנחנו לא הצטרפנו לאורגייה זו של צביעות. ב־נאומי בעת חוויכוח הצבעתי בפירוש על הקשר בין קנוניית עופר—באדר ובין בחירת ראשי־הערים, חשפתי את ליקויי הצעת־החוק עצמה, ובהצבעה הסופית הצ־בעתי נגדה בגלוי.

אולי חשוב, לאור כל אלה, הנוסח המדוייק של דברי. הנה הוא:

"החזירים שווים יותר!"

אורי אבנרי: סיעתי הצביעה בעד הצעת־החוק בקריאה הטרומית ובקריאה הראשונה. אנחנו נצביע נגדה היום.

המאורעות שקרו בכנסת ובמדינה, מאז שתמכנו עקרונית בהצעת־החוק, משנים את הבסיס של הדיון כולו.

הרפורמה המוצעת מחייבת בסיס של אמון והסכמה כללית לעקרונות של הגינות, דמוקרטיה וצדק.

אווירת הקנוניות שהשתררה בעניינו בחירות, בקשר עם הצעת־החוק של חברי־הכנסת עופר ובאדר, מוכיחה שבעלי השררה, ברגע שיש להם הכוח, מוכנים לכל מעשה גזל, עושק וחמס נגד המיעוט, ללא גבול וללא סייג, ללא התחשבות בדמוקרטיה, ללא התחשבות בהגינות, ללא התחשבות בצדק.

לתת במצב כזה לאדם אחד בכל עירייה שילטון־יחיד, שילטון כימעט מוחלט — הרי זה מעשה של התאבדות הדמוקרטיה.

שילטון־יחידה במדינה

לכן שייכת פרשת דה־הונט במישרין לסוגייה הנדונה כאן. אין זה נכון שאנחנו שינינו את דעתנו כנקמה או כתכסיס, אלא שהצעת חברי־הכנסת עופר ובאדר משנה את הבסיס לקביעת העמדה גם לגבי ההצעה הזאת.

הוועד הבין־סיעתי, הלוחם נגד הצעת עופר—באדר, כבר קיבל מאות הבעות־תמיכה של מיטב הפרופסורים בארץ, מיטב המתימטיקאים, מיטב המומחים למדעי־המדינה, המודיעים במאותיהם — דבר שאין לו תקדים בארץ — מרצונם החופשי, על־פי פנייה בדואר בילבד, שהם פוסלים מכל וכל את הצעת־החוק של עופר—באדר.

מכל חוות־הדעת של המדענים, אדוני היושב־ראש, אקרא מישפט אחד של מדען אחד, המשקף את האמת.

היו"ר ישראל ישעיהו: מה הקשר? לפי דה־הונט, אם קיבלו שני מועמדים מיספר קולות שווה...

אורי אבנרי: יש קשר ישיר, ואני אצביע עליו מייד.

ד"ר מיכאל שמשוני ממכון וייצמן למדע, במיכתב להארץ מיום ה־9 במרס 1973, אומר:

„חייזוג הגדול מן המגיע, שיקבלו הרשימות הגדולות, יתאים יי מוסריות נוסח „חוות־החיות' של ג'ורג' אורוול, שבה כל החיות היו שוות, אך החזירים היו שווים יותר."

אסתר רזיאל־נאור: איזה יופי, להשמיע מלים כאלו מעל במת הכנסת!

היו"ר ישראל ישעיהו: אילולא היתה זו ציטטה, הייתי מציע לך לקחת את ה„חזירים" בחזרה.

אורי אבנרי: אני מצטט דברים של איש־מדע, מתוך ספר חשוב.

אדוני היושב־ראש, בהיעדר בסיס של הגינות, בהיעדר הסכמה לדמוקרטיה, החוק המוצע היום יביא לשילטון־יחיד.

הצעת־חוק זו, כמו שהיא מונחת לפנינו, תביא לשילטון־יחיד בכל עירייה, כשם שאנו הוכים הקראת שילטון־יחיד — או, יותר נכון, שילטון־יחיד — במדינה.

מטחנת הבשר של מפא"י

אדוני היושב־ראש, גם בלי הקשר לקנוניית דה־הונט, הצעת־החוק, כפי שיצאה מן הוועדה, היא גרועה, גרועה בפני עצמה, מין אנדרוגינוס חוקי מוזר ביותר.

מה שמוצע כאן זה לא בחירות יחסיות ולא בחירות רובניות. מה שמוצא כאן, זה בחירות מפא"יות.

זהו חוק של מפא"י, שכל כוחו תפור לפי המידות של מפא"י. הכני־סת היא מין מטחנת־בשר. לא חשוב מה טיב הבשר הנכנס לתוכה, מחצד חשני יוצאות תמיד קציצות של מפא"י.

כי מה יש לנו כאן? 40% מהקולות מספיקים לבחירת ראש־עיר. מדוע 40%? מפני שזהו בדיוק האחוז שהמערך מקווה להשיגו. זה מותאם בדיוק לפי הצרכים של המערך!

סגן ראש הממשלה יגאל אלון: המערך דווקא מקווה לקבל 51%.

אורי אבנרי: התיקוות שלכם הן רבות. אילו הייתם מאמינים לרגע שתקבלו 51% באיזה שהוא מקום, הייתם בעצמכם מציעים את מה שמוצע כאן על־ידי המסתייגים — שרק מי שקיבל 50%, ייבחר כראש־עיר.

ובכן, 40% — בדיוק לפי המידה של מפא"י.

לפי הצעתכם, המועמד צריך להיות ראש רשימה מפלגתית. למה? מה ההגיון?

קאריקטורה של מייק ב„ידיעות אחרונות"

הרעיון של מי שהציע את החוק (והרעיון היה יפה, תמכתי בו) — היה לאפשר לאדם המוכר לציבור, אדם בלתי־מיפלגתי, להעמיד את עצמו לבחירה ולקבל רוב. זהו רעיון יפה, רפורמה אמיתית. אבל זה לא מה שמוצע כאן. לפי הצעת־החוק, המועמד מוכרח לעמוד בראש רשימה מיפלגתית, וגם זה תפור, כמובן, בדיוק לפי המידה של מפא"י.

אם שום מועמד לא יקבל 40% — מי בוחר בראש־העיר? הבחירה אינה חוזרת לציבור הבוחרים. לא הציבור יבחר, אלא מועצת העירייה.

מדוע? מפני שמפא"י סומכת על עמדות־המפתח שלה כימעט בכל המועצות, כדי שהמועמד שלה ייבחר במיקרה זה. אין היא מוכנה להחזיר לציבור את זכות־הבחירה. שהרי אם המועמד המפא"יי, שקיבל 39% או 38%, יציג את עצמו בסיבוב שני — עשויים להתאחד נגדו מצביעי המפלגות האחרות, וייבחר מועמד אחר. זה די פשוט.

בנק של ראשי־ערים

חוץ מזה ישנו סעיף משונה המאפשר לקיים מין עתודה מרכזית של ראשי־ערים ניידים, מין בנק מרכזי של ראשי־ערים, מטעם הגוש במפא"י, שישלח ראשי־ערים לכל מקום, כמו שהמטה הכללי שולח קצינים לכל יחידה.

הבנק המרכזי של הגוש, האדונים רבינוביץ ושות', ישלח ראשי־ערים ניידים מן העתודה הזאת דקריית־שמונה, לקריית־תשעה ולקריית־עשרה.

אדוני היושב־ראש, הצעת־חוק זו אין בה ולא כלום מן הרעיון המרכזי, הטוב והחיובי, שהובא בשעתו לכנסת. היא כולה תפורה לפי האינטרסים של הגוש במפא"י.

אסתר רזיאל־נאור: לסדר, אדוני היושב־ראש.

היו"ר ישראל ישעיהו: בבקשה.

אסתר רזיאל־נאור: אדוני היושב־ראש, אני מבקשת את היושב־ראש למחוק את הציטטה שהובאה כאן. מתרחק מן הכיעור ומן הדומה לו, וכנסת שמוחלת על כבודה, כבודה אינו מכול. אין משווים את הכנסת ואת הציבור כולו לחזיר.

היו"ר ישראל ישעיהו: אני מוכן למחוק זאת ברצון, אבל יש תקנון לשם כך, ולפי התקנון אם חבר־הכנסת חוזר בו, אני מוחק.

אני מבקש את חבר־הכנסת אבנרי לחזור בו מהציטטה הזאת.

אורי אבנרי: חדברים אינם כן, כפי שטוענת חברת־הכנסת רזיאל־נאור, וממילא אין שום השוואה, אין פה שום צורך במחיקה. הבאתי ציטטה מיצידית־מופת, מפי איש־מדע חשוב. אין פה שום הערכה ערכית.

היו"ר ישראל ישעיהו: נברר את העניין הזה בהזדמנות מתאימה.

אסתר רזיאל־נאור: אני מבקשת את היושב־ראש לפעול בענין זה.

והגדיר את העלון כ„חומר תעמולה".

הנני מבקש לדעת:

(1) האם הדברים הכלולים בחוברת הנ"ל הם מדו־ייקים?

(2) אם אינם מדוייקים, האם הבהיר מישרד־החוץ בפירסומיו שהדברים אינם מדוייקים?

(3) אם הדברים מדוייקים — האם נתפרסמה תגובה כלשהי מטעם מישרד־החוץ על דברי מר עמית?

(4) האם נכונה הטענה הכלולה בדברי מר עמית שממשלות ערב אינן מספקות לאירגוני־המחבלים אמצעי־מחתרת כגון דרכונים מזוייפים, כדי לחפות על פעולו־תיהם?

קולנוע

כוכבים

אכזר מכל, הזמן

עיתון־הנשים הצרפתי הנפוץ אל ערך באחד מגליונותיו האחרונים מישאל בין צעירים בנושא בריג'יט בארדו. הכוכבת הנכבדת, המופיעה בסרטים מזה 20 שנה, ידועה כסמל החתוליות המינית על בד הקולנוע. או לפחות, כך מקובל לחשוב.

בארדו פעם —
נבלה גדולה —

דורס פעם —
מאחורי השדיים המדהימים —

דה־פינס פעם —
קמטים וקרחת —

עדנה לב

עמוס טל-שיר

יוסי פולק ★ גבי עמרני

- עזרא דגן
- אשר צרפתי
- יוסי אלפי
- יעקב בנאי
- אטי גרוטס
- איריס דוידסקו
- ציפי שביט
- ז'ק כהן

מתנה משמים

בימוי: **גד בן־ארצי** • צלם: **דוד גורפינקל** • מוסיקה: **יואל שור** • מפיק בפועל: **שמעון ארמה** • עורכת: **טובה בירן**

הצגות בכורה עולמיות • השבוע

תל־אביב „סטודיו"	**חיפה** „רון"	**רמת־גן** „אורדע"
אשקלון „מאור"	**קרית מלאכי** „בידור"	

בקרוב „ארמון" חולון ★ „רמת־יוסף" בת־ים

בלב פתוח - לשטח סגור!

אזרחים למען עקורי איקרית ובירעם

עצרת חזדהות יהודית־ערבית עם מאבקם של תושבי שני הכפרים תיערך בשבת 31.3.1973, בשעה 10.30 לפני הצהריים, בחורשה ליד צומת ברקאי בכביש ואדי ערה (כביש עפולה—חדרה)

בעצרת ישתתפו אמנים ואישי ציבור.

זו תשובתנו לסגירת שטחי כפרי העקורים בצוו שלטונות הצבא.

בואו בהמוניכם!

הוועד הארצי למען עקורי איקרית ובירעם

Pablo Picasso

גלריה ריים כהן, ניו יורק מהגלריות הגדולות בעולם

אוריגינלים בציור

☆ פיקסו
☆ שאגאל
☆ דאלי
☆ מטיס
☆ וסרלי

החל מ־500 ל"י

לקביעת ראיון, בכל שעה נא להתקשר לטל. 752760 ת"א

פתוח בכל יום בין השעות 4⁰⁰-7⁰⁰ אחה"צ

ביל סטרום, רח' הר דפנה 35 סביון

אהבה בטעם מרורים

אהבה כשמש במים צוננים

(גורדון, תל־אביב, צרפת) — מאחר וזה סרט המבוסס על ספר של פרנסואז סאגן, טבעי שהוא עוסק באהבה מטובלת במרירים, שחרקע שלה הבורגנות האמידה החדשה בצרפת, ומוסר־השכל הוא שהחיים הם כמים צוננים, ובהם קרניי שמש חמות בודדות בלבד של אהבה.

במיקרה זה, קרן השמש היא אשה נשואה מן חפרוביניצית, המאירה את השיממון בו נתון עיתונאי פריזאי צעיר, שעייף עד כדי־כך מחברתו האמריקאית תקודמת, עד שאינו מסוגל אפילו לתנות־עימה אחבים.

על רקע תנוף הכפרי צומחת בין השניים אהבה פיוטית, מלווה ברישרוש עצי היער, שדות ירוקים וכבשים לבנות הרועות בהם, בגשמי קיץ ובאווירה פרוביניציאלית קצת מגוחכת.

כאשר נמשכת הפרשה בפריז — מגיע תור חמרורים. כלומר: האושר אינו נמצא מעבר לפינה.

כפי שקורה לא פעם במלודרמות מן חסוג חזח, אף אחת מן הדמויות אינה ברורה די חצורך. לבטיחם אמנם נראים מאוד לעין, אבל אין לחבין בדיוק מה גורם לחם. הקצב האיטי מדגיש, כביכול, את מישקלן חרב וחעצום של דמעות האהבה.

במיקרה זה לפחות, חבמאי ז'ק („בורסלינו") דריי דאג

אוז'ר ופורל: דמעות כבדות

לפחות לרקע אסטטי ונעים־לעין. חוא לא חגזים מדי במלודרמה, ונעזר בצמד נאח לעין, מארק פורל וקלודין אוז'ר, שתואמים את דרישות חתפקידים חראשיים.

כך שאם זה לא מעשה גאוני, זח לפחות לא גורם סבל מיוחד.

תרגיל־בוסר להצגה בבית

מתנה משמיים (סטודיו, תל־אביב, ישראל) — עם כל חרצון חטוב וחחתחשבות שצריך לגלות כלפי סרט ראשון של במאי, שחוא גם צעיר וגם ישראלי — קשה לחבין מח טיבח ומח טעמח של מתנח משונח זו, שלא ריח חארץ ולא ריח חשמיים בח, אלא ריח תבשיל שלא חתבשל די צרכו.

למעשח, אפשר למצוא כאן קצת מכל דבר; סיפור אהבח מתקתק כמו בנורית, בין בחור שמחפש עדיין את דרכו בחיים לבחורח, חדוחח בגללו חצעות מצד מעבידח העשיר. לפרקים נדמח כאילו חבמאי, גד בן־ארצי, מנסח לשווא לחשיג מעין חומור עממי פנטסטי, נוסח נס במילנו. אבל חחומור אינו מצחיק ואין בו שום דבר מן חפנטסטיח.

יש כאן גם מעשח שוד, שבסיגנונו לא חחליט עדיין אם חוא רוצח לחזכיר את אנו חגנבים או את סרטי מקסנט. משום כך, כל בדיחותיו מגומגמות. חשוטר חשלומיאל התבשל כנראח ברוטב קישון, וחעלילח כולח, על חמוני האפיקים חרבים בחם חיא מתפשטת, לא חיתח מעוררת אמון אפילו במיסגרת של פוטו־רומן.

אשר לשחקנים, קשח לומר שנראח כאילו חבינו מח רוצים מחם. עמוס טל־שיר, שחוכיח עצמו דווקא ככישרון באני, שאיש לא מכיר, מתחלך במבט זועף קבוע. עדנה לב אינח משנח לרגע את חבעת ידיד חנפש שלח. יוסי פולק מזיז את גופו ממקום למקום ללא סיבח נראית לעין. חרגע בו חוא מניף את ציפי שביט על כתפו, כדי לזכות בחתערבות, חוא דוגמח אופיינית לסוג חחומור חנפוץ בסרט.

בסך־חכל, זח יכול אולי לחיות תרגיל שבמאי מתחיל צריך לחציג בביתו, כדי ללמוד מן חשגיאות. זח ודאי איננו סרט לחפצח מיסחרית, שתמורתן צריך חצופח לשלם ארבע ל"י.

פולק ושביט: תבשיל לא מוכן

תדריך

תל־אביב

★★★★ **מיני ומוסקוביץ** (תכלת, ארצות־חברית) — סיפור־אהבה יוצא־דופן בין פקידה במוזיאון לשומר מגרשי־חניה, מבויים באינטימיות ומקוריות, ומציג כמח מן האספקטים הפחות מלבבים של אמריקה.

★★★★ **הצנת הקולנוע האחרונה** (פריז, ארצות־הברית) — מבט נוסטאלגי אל אמריקה של תחילת שנות החמישים, התמימה יותר, פשוטה יותר וכנה יותר. משחק טוב וביומור מעניין.

★★★ **קברט** (פאר, ארצות־הברית) — עליית הנאצים לשילטון בגרמניה כפי שהיא משתקפת בעיניהם של צעיר בריטי ונערה אמריקאית השוהים באותו זמן בברלין, ובהופעות מועדון לילה, שהם החלק המבריק ביותר בסרט, בהנחיית ג'ואל גריי.

★★★ **לילה על העיר** (אסתר, צרפת) — סרט־פשע של ז'אן פיאר (המעגל האדום) מלווייל, המציג שוב את העבריינים ובריחתם לספני 35 שנים, בבאר קטן בפיגאל, מנצל היום כל קמט שהוסיף לו הגיל, וכל מישטח חלק שפינו השערות הנושרות על ראשו, על־מנת להצחיק את מעריציו הרבים. מסתבר כי רק ליפים מתאכזר הזמן.

היום לספנות מקומה לצעירות ונועזות אפילו יותר ממנה. השורה הארוכה של סרטים סוערים ורעים, בהם הופיעה, אינה עוזרת לה הרבה.

עם זאת, היא לפחות שומרת על חיצוניות זוהרת. לעומתה, פצצת־חמין של אנגליה בשנות ה־50, דיאנה דורס, השתנתה ב־צורה מבהילה: מי שהיתה פעם המתחרה הבריטית של מרילין מונרו וג'יין מנספילד, והציגה מחשופים עוצרי־נשימה לפני 15 שנים בלבד, היא היום אשה כבדת־בשר, ורחבת־מימדים.

אולם הפלא ופלא. האנגלים גילו פתאום, שכאשר הסירה את צבע הפלאטינה משערה והניחה לגיזרה להתעגל ולסנטר השלישי לצמוח בנחת — צצה מאחורי התפאורה שחקנית דראמטית כישרונית, שעברה מיבחן קשה כאשר כבשה אפילו את לב מבקרי התיאטרון הקפדניים של לונדון במחזה אחרי שלושה חודשים, ואת מבקרי הקולנוע בגברת בלונדן המדהימה.

לגברים, התייחסו השנים יפה יותר. ברנרד בליה, לדוגמה, שהתחיל עוד לפני מלחמת העולם הראשונה, לא היה אז יפה די הצורך לתפקידי מאהבים, ונאלץ להופיע בצל יפהפים תורנים כמו ז'אן פיאר אומון. היום, מראהו העגלגל ונסיונו הדרמאטי מבטיחים לו תפקידים ראשיים, בהם אין ליופי כבר כל חשיבות שהיא.

ואילו לואי דה־פינס, שהיה פסנתרן צנוע ואת שומרי החוק כגזעים דומים יותר מכפי שהם עצמם היו מוכנים להודות. כדאי לראות.

★★★★ **מאורמה** (בן־יהודה, איטליה) — משל של פיאר פאולו פאזוליני על פשיטת הרגל של המוסר הבורגני־נוצרי. מיועד אך ורק למי שמוכן להתיישב בסבלנות ולעקוב אחרי עלילה סמלית ו־סגנית באורח קיצוני.

ירושלים

★★★ **בעין ערוסה** (סמדר, ארצות־הברית) — תערובת של קטעים תעודיים וסיפור עלילתי, הסובבים שניהם על הוועידה הדמוקראטית בשיקאגו 1968, ועל התעללות המשטרה במפגינים שם. שילוב מעניין.

★★★ **כיבי־הקש** (אורנע, אנגליה) — מדען אמריקאי מחסש מיפלט בכפר ברי־טי נידח. מגלה שאין מסתור מפני האלימות ואין אדם יכול להסתתר מפני אלימות זו או להתעלם ממנה. חבל רק שהקיצוצים בסרט טשטשו חלק מן השליחות שלו.

חיפה

★★★ **מקבת** (שביט, אנגליה) — גירסתו של פולנסקי למחזה של שקספיר, אמנם לא יורדת לעומקה של הטרגדיה הקלאסית, אבל יש בו עוצמה ויופי שרק במאי כפולנסקי יכול להכניס לסרטיו.

חסתבר כי צעירי צרפת חושבים אחרת. אמנם כולם יודעים עדיין מי חיא — אם יש בזה מחמאה כלשחי. אולם מה שחם אומרים עליה: „נבלח גדולח, משחקת כמו נעל." „סקסית, אבל שחקנית גרועה." „טובה רק לסצינות־עירום, וזח כבר לא באופנה." רק חרחמנים חסכימו שבכל־זאת „יש לה חזה יפה."

כל זה בא רק לחוכיח עד כמה אכזרי חזמן, כשחמדובר בגורלן של כוכבות יפהפיות, שמראן החיצוני חוא חסחורח היחידה שיש להן למכור.

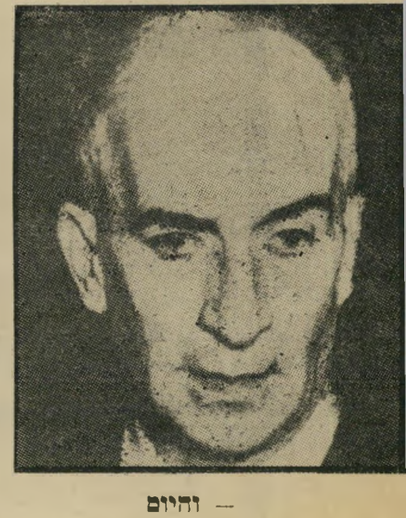
ב.ב. שהיתה פעם סאנסציה, נאלצת

וחיום
— משחקת כמו נעל

וחיום
— שחקנית מוכשרת

וחיום
— כאביזרי הצלחה

זה כל כך פשוט...

מה יותר קל מלהשתתף בהגרלת הלוטו. תמורת 50 אגורות תוכל לסמן 6 מספרים בכל אחח משתי הטבלאות שבטופס.

עשה חישוב פשוט פעולה בת שניות ספורות, מביאה לך סיכויי השתתפות בזכיה בת 75,000 לירות בפרס הראשון ואלפי לירות ביתר הפרסים.

זה כל כך פשוט..

לוטו

זו השיטה

כמעט ללא שינוי במחירים!!

* מצלמות, מסרטות, מקרנות ופלשים במבחר גדול.
* צילומי פספורט — בן רגע!
* פיתוח צבעוני מעולה!!!
* **סדרני שקופיות ל-650 שקופיות!!**
* **גלויות שחור-לבן — 40 אגורות.**

פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החלוץ 31

אולפן גרג (בר־קמא)
פותח השבוע קורס ערב ל־
קצרנות
עברית ו/או אנגלית.
הצלחה מובטחת! פרטים:
ת"א: גורדון 5, טל. 236209.
חיפה: „במעלה", טל. 664922.

אין הבדל, אם זה סטראו, פונו או טלויזיה שלשאוב-לורנץ כי התוצרת שלשהיא הטובה בעולם!

דחף

הקו הבטוח בין שתי נקודות

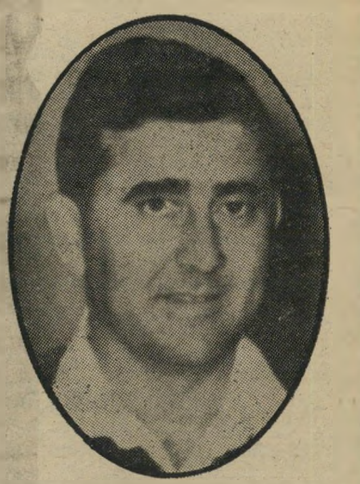

אל על

המחלקה ליחסי ציבור

רחל מרחלת על כל העולם

רוצים חנינה? תנו גט!

יוסי אפשטיין

תנאי בינתיים — ואף הסכים להעניק גט לאשתו **רחל**. כיום, הוא עובד ב־חברת־ביטוח.

מה שמזכיר לי, בלי שום קשר, את השמועות שהגיעו לאוזני, לפיהן נותנים בימים אלה אסירים רבים יותר מתמיד גטים רבים יותר מתמיד לנשים רבות יותר מתמיד.

וכל כך למה? בקהיליית בתי־הסוהר, מתכוננים בימים אלה במרץ רב לקראת יום העצמאות הקרב ובא עלינו לטובה. מרבית האסירים כבר יודעים, פחות או יותר, את הקריטריונים להענקת החנינה, ומעריכים מי יחונן ומי לא.

והנה, מספרים לי, מתבצעות בימים אלה עיסקות־חבילה מרובות בבתי־הסוהר: לאותם אסירים, שסירבו בעבר לתת לנשותיהם גט, והמועמדים כיום לחנינה אפשרית, מציעים גורמים מסויימים לתת את הגט, ומהר — אם הם רוצים לראות את החנינה לפני יום ה־עצמאות החמישים.

מובן שכל זה לא בדיוק קשור ליוסי, שכבר נתנה מאוויר החופש בלי החנינה. סתם נזכרתי.

יוסי, שהוא כיום בן 44, מוכן עתה ומזומן להתחיל קאריירה חדשה. הבחור, שנולד למשפחת פרדסנים עשירה, היה סוחר זריז כבר מצעירותו. בשלב ראשון, נכנס למיסחר בפרי־ההדר שצמח על פרדסי המשפחה. אחר, עבר לסחור בפרדסים עצמם. אחר, עבר לסחור בקרקעות, בלי פרדסים עליהן. אחר, עבר לבנות וילות בסביון.

מאחר שבעסקיו המרובים נזקק תמיד לשירותיהם של הבנקים, עלה בדעתו הרעיון המבריק בפשטותו, שהרבה יותר נוח היה לו לוא היה לו בנק משלו. הלך אם כן וקנה לעצמו שליש ממניות בנק פויכטוואנגר.

עתה, המשיך בפעילותו ביתר מרץ. בנה שיכונים בהר־כנען בצפת, ואת ה־סינרמה בתל־אביב. בינתיים, הגדיל את רכישתו בבנק ל־51 אחוז, הפך בכך ל־שליטו היחיד.

וזו היתה התחלת הסוף. היום, אין ליוסי לא בנק, לא אשה, לא בטיח.

אבל חבר'ה שמכירים אותו לא דואגים. הם יודעים שיוסי עוד יחזור ויזרח שנית. תמיד.

זוכרים את **יוסי אפשטיין**, שהיה מעורב בזמנו בהשתלטות על בנק פויכטוואנגר?

כתוצאה מהשתלטות זו, גמר הבנק את חייו בגיל צעיר, ויוסי נשלח לארבע שנים לבית־סוהר.

לפני חצי שנה, השתחרר יוסי — על־

רווקא יש אלוהים בשמיים

טליה ואודי דיין

אתם, אם אתם רוצים, יכולים להמשיך להיות כופרים ניבזים. אני, התחלתי להאמין שיש אלוהים בשמיים. ולא רק זה — אלא שהוא אפילו מסתכל מה עושים לו מתחת לשמיים שלו.

לא מאמינים? אז תיראו מה הוא עשה לקבוצת כופרים.

הכופרים האלה יצאו, ערב יום־הכיפורים האחרון, לעשות לעצמם צום קל ב־רודוס. לקחו מטוס, וקפצו, ובמוצאי החג חזרו לארץ. (**צום קל ברודוס, העולם הזה 1830**).

כנראה שזה לא מצא־חן בעיניו של היושב במרומים. השבוע עשיתי לי חשבון הנפש, ותיראו מה קרה להם.

הין שם, ברודוס, נערת־הזוהר **ציונה טוכטרמן** וידידה מזה שנים **גדעון פרנץ**, בן למשפחת סוחרי־הזהב הנודעים.

אז עכשיו הם נפרדו. ציונה חזרה ל־בעלה, וגדעון יוצא כיום עם בת־מיליונר מארצות־הברית. כשאלוהים מעניש, הוא מעניש בתקיפות.

והין שם, ברודוס, **אורי בינה**, טייס בואינג באל־על, בחברת **לאה אלקיים**, גרושתו של אחיו של **דני אלקיים**, מהפרעל תל־אביב.

אז גם הם נפרדו. לאה יוצאת היום עם **אמנון ברזילי**, כתב **הארץ**. ואולי כדי להיגמל מעסקי הטיסה, היא גם לומדת נהיגה.

והין שם, ברודוס, הטייס **עמי גיא** ואשתו החתיכה **אירית**.

היו, ואינם עוד. בימים אלה הם מתגרשים.

והין שם דיילת אר־קיע **לאה אורן**, בחברת ידידה הטייס **אפרים בר־ארז**.

היו, ואינם עוד. נפרדו במלואם.

והין שם **נורית רבינוביץ** — בתה של **רחל כורם־רבינוביץ**, ידידתו של **משה דיין** — שהגיעה עם ידידה, הטייס **חיים רותם**.

גם כן נפרדו. נורית וחיים, אני מתכוונת.

והחידי שלא נפרד הוא **אודי דיין**, בנו של שר־הביטחון, שממשיך לחיות צמוד לצד אשתו **טליה**, במישקם הנהללי.

וזה, תאמינו לי, רק בגלל שטליה עצמה לא חטאה, נשארה בבית עם התרנגולות, כשאודי יצא עם החבורה העליזה לרודוס.

תלמדו לקח, יא חסרי אמונה שכמותכם.

דוקי וחוצ'ז

קוטף הכוכבות וקוטפת הכוכבים

בשעות העבודה, **יגאל („חוצ'ו") לנגנס** בן ה־21 הוא סטודנט באוניברסיטה. אבל אחרי שעות העבודה, הוא מטפל בתחביבו — איסוף מלכות, נסיכות, וכוכבות מכל סוג מין וגודל. סליחה, רק סוג וגודל. המין הוא תמיד אחד, יחיד, ומיוחד — המין היפה.

בזמנו, יצא חוצ'ו, שהוא בן של דוקטור, נוסף לכל המעלות, עם סגנית מלכת־המים **ציפי לוין**. לפניה, יצא עם **אתי לוי**, בתו של בעל מועדון־הלילה היפואי כליף. ולפניה, עם שורה ארוכה של סגניות, מלכות ודומותיהן.

האחרונה במחרוזת הפנינים של חוצ'ו היא **דוקי הוניגמן**, מלכת המים 1972.

חוצ'ו צד אותה מיד לאחר הבחירה, כשהכתר הטרי עוד דבוק לראשה.

ומאז, נעלמה המלכה בת ה־17 וחצי מאופק שוק החתיכות. כל מעייניה רק בחוצ'ו שלה, ושלו בה, וכל זה.

גם **ביאטריס שוורץ**, נערת־הזוהר התל־אביבית, הוסיפה השבוע למחרוזת־הפנינים הפרטית שלה פנין שמן: **חוזה פליסיאנו**, הזמר הבינלאומי העיוור.

הפנינים במחרוזתה של ביאטריס, הם כולם שמות הראויים להתכבד בם. היא היתה ידידתם של **אבי עופרים, מייק בראנט**, וכל כוכב אחר שהציג רגליו על אדמת הקודש.

היה זה טבעי שגם פליסיאנו יצטרף.

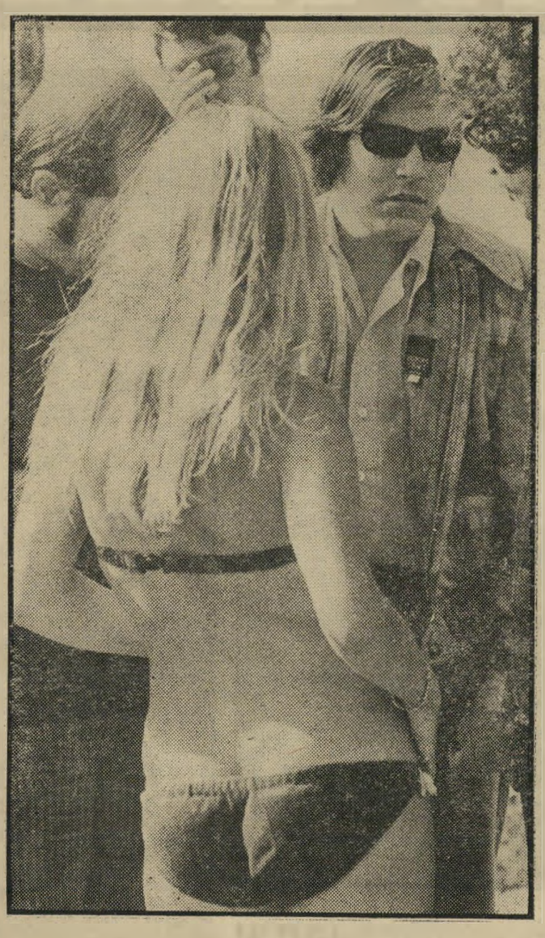
והוא הצטרף בשמחה. חוזה הקטן ידוע בחיבתו הגדולה למין השני — ביחוד כאשר אשתו **יוהנה**, שהיא קנית גדולה, איננה בסביבה.

וביחוד מחבב הוא את הישראליות.

איך הוא יודע להבדיל, אתם שואלים? הוא ממשש, זהו איך. ומה שהוא רואה באצבעותיו, לא תגלו אתם בעיניכם.

אז האחרונה שהוא מישש, היתה ביאטריס הבלונדית.

משש בני, משש.

ביאטריס וחליסיאנו

לאיש־עסקים צעיר היה רעיון: להפגיש יחדיו במסיבה אחת את כל הרווקים, הרווקות, הגרושים והגרושות בעיר

חנה רווקה תל־אביבית בת 22 עם אבא רופא, בחברת בועז דגן, מארגן המסיבה. בועז ושני אחיו, שחששו בתחילה שהמסיבה שהם אירגנו תהיה קפואה, נוכחו להפתעתם הנעימה שהיא נדלקה מרגע ראשון, דפקה כהלכה לאורך כל הדרך.

כמו תמיד, גם הפעם אי־אפשר היה לכצע את המטרה הקדושה כרוחה. המטרה הקדושה, שהגה בועז דגן — קצין צנחנים במילואים ומבעלי תחנת־הדלק ברמת־אביב — היה לאסוף יחד בודדים ובודדות כדי לשמח קצת לבבות, ואולי להוציא למי מהם גם תכלית, עם קצת מזל.

אבל איפה. רק פשטה השמועה בעיר, וכבר החלו הטלפונים. התור צאה: צריך היה זכוכית מגדלת, כדי למצוא את המחפשות והמחפשים, בקרב המוני הנספחים שהזמינו את עצמם למסיבה.

חיה ינון, עורכת־דין בשעות היום, היא דמות פופולארית במסיבות בשעות הערב. המסיבה של האחים דגן הצטיינה בכושר התערבבות גבוה של האורחים, שגרם לשילוב שופע של ריקוד, שיחה ושתייה על־ידי הכל. המטרה הראשונה של המארגנים היתה לערוך מיפגש נשים בודדות, אך למקום הגיעו גם סתם מחפשי בילוי.

המחפשות

יצחקי הפסיכיאטר יצחקי חדל לרגע משיחה אינטימית, כדי לנעוץ חיוך מסויים במצלמה. בתמונה מימין: אורה, אשתו של בעל החברה לקירור מוטי וטשטיין.

יהודה רסלר, עורך־הדין שהתפרסם לראשונה כאש הגיש את הבג"ץ נגד אי־הפעלת הטלוויזי בלילות שישי, תופס רגע של מנוחה, כשמעליו עומדת אשתו לא

צבי שגב, בעל בית־ספר לנהיגה, רוקד עם שולה, אותה פגש במסיבה. ההיכרויות העל־יזות במסיבה נערכו בצורה ספונטאנית, כשהאורחים והאורחות הרבים שבאו למקום כדי לבלות בלבד אינם מפריעים לאלה שבאו במטרה רצינית יותר.

דפנה רסקין, אשתו של הארכיטקט יורם רסקין ובתה של הספרית אנטה, הגיעה למסיבה, כמו רבות אחרות, סתם בשביל הבילוי. בתמונה למטה: דרורה, מזכירתו לשעבר של תת־אלוף ברוך חפץ, כיום ממנהלי **דלק**, בחברת בן־לווייתה.

אילנה שליין, רווקה תל־אביבית בלונדית, היתה אחת האתיכות שהגיעו למסיבת הבודדות, שהתפתחה להיות עליזה מעל ומעבר. רווקות, גרושות ואלמנות הופגשו במסיבה עם בני המין השני, בעלי סטאטוס דומה. את המסיבה אירגנו שלושת האחים דגן, בעלי תחנת דלק, הנמצאת ברמת־אביב.

יוסקה אדרת (מוזיקנט) תעשיין ידוע, בעל החברות **קשתא** ואפולו, בשיחה עם בלונדית לא־מזוהה. יוסקה ידוע בעיר כמארגן מוסיקה למסיבות. המסיבה בדיסקוטק נערכה אמנם שבוע שלם לפני פורים, אבל נשאה אופי פורימי עליז.

קשה היה להבחין, בין כל הנוצצים והנוצצות, שהתכנסו ביום השישי של־עבר למסיבת המחפשות, מי שם לגיטימית ומי לא.

המסיבה, שהתקיימה בדיסקוטק של ה־לונדון־מיניסטור התל־אביבי, עלתה במוחם של בועז ושני אחיו, מנחם וצבי, לאחר שהבחינו בכמות הגדולה של אלמנות ו־גרושות צעירות, המופיעות בתחנת הדלק שלהם כדי למלא בנזין. חשבו האחים, והח־ליטו להגיש לקליינטיות יין במקום בנזין.

אבל ליין — בייחוד כשהוא מעורב במנה כה גדושה של חתיכות המחפשות את מזלן — שוב פעם או פעם ראשונה — יש כוח־משיכה מיוחד. התוצאה: נוסף למחפשים ולמחפשות, שהוזמנו למסיבה כדי למצוא מקור לבדידותם, הצליחו להגיע גם נשואים ונשואות לרוב, ואפילו רווקים ורווקות גם כן לרוב, שכלל לא חיפשו מקור לבדידותם, אלא סתם מסיבה טובה.

כל זה כמובן החמיא מאוד למארגני המסיבה — שגילו, כמו תל־אביבים רבים לפניהם, שהפופולאריות שלהם מרקיעה־שחקים כשהם עושים מסיבה.

אז עכשיו חושבים האחים דגן על המשך הסידרה, עם שיכלולים מסויימים. אבל אין צורך למהר לטלפן אליהם. בינתיים, הם רק חושבים.

מספר 1855 שנה 36

המחיר 2.50 ל"י ו"ז אדר ב' תשל"ג 21.3.73

הזה

שמח במטה הארצי של משטרת ישראל:

ניצב אהרון שלוש
המפקד לשעבר של
המחוז הדרומי של
המישטרה

המזכירה יולדה בן לקצין הבכיר